

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:72 • 26 Eylül '98 • 5 DM

Türk Metal çetesine büyük darbe...

**Metal işçisinin
açtığı yoldan ileri!**

**Satış sözleşmelerine
geçit yok!**

İÇİNDEKİLER

Metal işçileri eylemlerinden . 5-9	
Çürüyen düzenin kirli aygıtı:	
Tekelci medya 12	
Seçimlere kavga alanlarında	
hazırlanalım 13	
Kapitalist dünyada kriz dalgası	
(Orta Sayfa) 14-16	
Rusya: Sosyal patlama dinamikleri	
büyüyor 17-18	
Sermaye iktidarını kendi kriz	
batağına gömelim! 22	
Sorumluluklar ve inisiyatif! . 23	

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:72 ● 26 Eylül 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA Tel: 0 (224) 223 65 39853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİRHürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Bir hafta ayrılıktan sonra karşınıza yoğun bir gündemle çıkıyoruz.

*Sermayenin saldırıları ve sendikal ihanetinin biriktirdiği tepkiler nihayet patlama noktasına geldi. Faşist Türk Metal'in son satış sözleşmesine karşı tepkiler sendikadan istifalarla sürüyor. Faşist sendika ezildi, sıra MESS'te!..

*Harb-İş'in emperyalist askeri üslerde başlattığı anti-emperyalist direniş ikinci ayını doldurdu.

*İstanbul'da Cevizli Tekel ve Mecidiyeköy Likör işçileri, Telekom işçileri ve İzmir'de Petrol-İş'e bağlı işçiler ayrı ayrı özelleştirme saldırısına karşı ayağa kalkıyorlar.

*Ceyhan Belediye işçileri bitmek tükenmek bilmeyen sorunlarına karşı eylemlilik sürecini sürdürüyorlar.

*Plastış'ta direnişçilere ve ziyaretçilerine yapılan tüm baskılara karşın sürüyor. Mardin'de iki yıldır ücretlerini alamayan belediye işçilerinin açlık grevi de hükümetin verdiği sözün ardından kazanımla sona erdi.

*Krizin köşeye sıkıştırdığı sermaye iktidarının, ekonomik ve siyasal saldırıları da atbaşı gidiyor. Cezaevlerine saldıran ve her defasında, kafasını kaya gibi devrimci iradeye çarpan devlet imha politikalarından vazgeçmiyor. Ümraniye cezaevindeki yeni bir "sessiz imha" denemesi ile karşı karşıyayız. TKP(ML) davası tutsağı Ahmet Polat'ın tedavisi engellenerek ölüme terkediliyor.



İzin vermeyeceğiz!

* Devrimci tutsakların başlattığı DGM boykotu sürüyor. Şimdi dayanışma zamanı!

* Gazetemize, çalışanlarımıza ve okurlarımıza baskılar ise sürüyor. Gazetemiz bir kez daha toplatma terörüyle karşılaşarak geçen sayısı toplatıldı. Bunun dışında en son Adana'da 18 Eylül günü saat 21:30 sularında Mahmut Deniz adlı Ekim Gençliği okuru genç bir işçi yoldaşımızı işyerinden evine doğru giderken Reşatbey Mahallesi 4. sokakta zorla kaçırarak sivil polisler 100. Yıl Mahallesi civarında boş bir araziye götürerek ajanlık dayatmasında bulundular. Ailesine yönelik tehditlerin

de boşa çıktığını gören faşist grup yoldaşımızı çıplak soymuş, kimliğini, özel eşyalarını ve parasını çalarak orada bırakıp kaçmıştır. Bu sermaye iktidarının korku ve sindirme politikasının bir ürünüdür. Yılmayacağız!

* 3 ay kadar önce talihsiz bir trafik kazası sonucu ölümü erken kucaklayan bir okurumuzun, Bilgi Yılmaz'ın babası cezaevindeki devrimci tutsaklara 100 DM'lık bir bağışta bulundu.

Çürümüş, baston değneğiyle ayakta tutulmaya çalışılan bu düzenin baskıları, gözaltıları, işkenceleri, zindanları devrim ateşini söndürmeye yetmeyecek. İlk adımlar, yol açılmıştır!

Türkiye işçi sınıfı partisiyle kazanacak!

Çıktı! Kitapçılarda



Kahrolsun hain sendika bürokrasisi!

Faşist Türk Metal'i ezdik, sıra MESS'de!

Metal işçilerinin Türk Metal'in MESS'le imzaladığı satış sözleşmesiyle birlikte patlayan tepki ve öfkesi yılların birikimi üzerinde yükselmektedir. Sermayenin sömürsüne ve sermaye uşağı çeteleşmiş mafya bozuntusu Türk Metal bürokratlarına tepki bu yüzden dalga dalga bütün temel metal fabrikalarına ve bütün sanayi merkezlerine yayılmış durumda. Faşist Türk Metal'den istifalar, iş durdurma, işgal, yol kesme, Türk Metal şubelerini basma eylemleriyle başladı ve içiçe gelişti. Geline yerde, ilk eylem dalgasının daha çok Türk Metal'den kopma ve istifalarla Birleşik Metal'e geçişler biçimini aldığı görülüyor. Metal işçilerinin yılların ihanet, satış ve baskıları nedeniyle haklı olarak Türk Metal çetesine odaklanan tepkisi, metal işçisinin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki eksiklikleri nedeniyle şimdilik burjuvaziye yönelmedi. Ama bu yanıltıcı olmamalıdır. Hoşnutsuzluk ve öfkenin kaynağı derinlerdedir. Metal işçileri, bugünkü eylemlerinden topladıkları güç ve kazandıkları özgüvenle, çok geçmeden, sadece uşaklarına değil efendinin kendisine de, burjuvaziye de yöneleceklerdir. İşçi sınıfının değişik bölüklerinin metal işçilerinin bu yaygın hareketliliği ile derin bir şekilde sarsılmakta olduğuna ise şüphe yoktur. Bugün asıl önemli olan da budur.

İşçi sınıfı, öncü kolu metal işçilerinin çıkışıyla, nihayet yılların çürütücü sessizliğine ve sancısına ilk anlamlı müdahaleyi yapmıştır. Bu ülkede burjuvazi yıllardır işçi sınıfı ve emekçilere arkası gelmeyen ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar düzenliyor. Sefalet ücretleri, sıfır sözleşmeler, işçi kıyımları, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, özelleştirme, sosyal hakların gaspı vb... Sermayenin ekonomik saldırılarından sadece işçi sınıfı değil, bütün emekçiler ve ezilenler de payını hep aldı. Giderek koyulaşan bir sefalet, yeni istikrar programları, İMF-TÜSİAD paketleri ile büyütüldü. Kardeş Kürt halkı üzerinde ise yıllardır iğrenç bir sömürgeci imha savaşı yürütülüyor. Burjuvazi sömürsünü sürdürebilmek için her türlü siyasal oyun ve zorbalığa çekinmeksizin başvuruyor. Çürüyen sermaye düzeni ile birlikte sermaye devleti çeteleşti, provokasyon ve katliamlar düzenleyen bir kontr-gerilla aygıtı haline geldi. İşçi-emekçi yığınları zehirlemek, sersemletmek için düzen eliyle beslenen dinsel gericilik, bu sefer tersinden, Genelkurmayın buna karşı mücadele hareketiyle, işçi ve emekçilerin ileri kesimlerini düzene



yedeklemek ve hareketsiz bırakmak için burjuvazinin elinde bir imkana dönüştü. Faşist burjuva ordusu bir askeri darbeyi aratmayacak biçimde siyasetin iplerini eline aldı. Burjuva medya sistematik yalan ve demagoji kampanyalarıyla işçi sınıfı ve emekçileri sersemletirken, faşist baskı ve zorbalık sermaye devletinin belkemiği olan ordu tarafından yönetildi ve örgütlendi. Kontr-gerilla çeteleri, provokasyon ve katilam merkezleri, MIT, Emniyet, DGM ve burjuva ordusuyla sermaye devleti, işçi ve emekçiler üzerinde kanlı ve kirli bir baskı aygıtıdır. Genelkurmay son yıllarda bu kirli aygıtı yeniden tahkim etmek için binbir türlü manevra yapıyor.

Yıllardır sancısı çekilen ise, sermayenin kendisiyle birlikte bütün toplumu çürütücü bir bataklığa sürüklemesine, sömürü ve baskıya, yalan ve manevralara dur diyecek, topluma taze bir soluk verecek işçi sınıfının bağımsız eylemidir. İşçi sınıfı, öncü kolu olan metal işçilerinin şahsında, sancılı sessizliğinden sıyrılmış, gidişe dur demek için ilk önemli adımlarını atmıştır. Eylemlerin bilinç ve örgütlülük düzeyindeki zayıflık ve darlık bu temel önemdeki gerçeği karartamaz. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilenlerin geleceklerini ellerine almaları ancak işçi sınıfının bağımsız eylemliliği ve önderliğiyle mümkündür. Metal işçilerinin yaygınlaştırılması ve derinleştirilmesi gereken öncü çıkışında, işçi sınıfının bağımsız eyleminin ve emekçilere önderliğinin imkanları saklıdır.

Metal işçilerinin mafyalaşmış çeteleşmiş faşist Türk Metal sendikacılarına dönük öfke ve tepkisi, özünde, işçi sınıfının bütün bir sendika bürokrasisine olan öfke ve tepkisinin bir ilk dışavurumudur. İşçilerin aidatlarıyla tam bir burjuva

hançerleyen, sermayeye satan, eylem istek ve girişimlerini oyalayıp yoran, hava boşaltma eylemleri ile boşa çıkartan bu hain sendika bürokrasisidir. Sermayenin faşist ordusunun-MGK'nın emrinde sözde "sivil inisiyatif" ve ESK ile işçi sınıfını sermayenin kuyruğuna takan da bu aynı hain takımıdır. Türk Metal ne ise, Türk-İş, DİSK ve Hak-İş yönetimleri de özünde odur. Mafyalaşmış çeteleşmiş faşist Türk Metal'e öfke ve tepkiyi büyütmeli, dibini oyup onu dağıtmaya yönelmeliyiz. Ancak, bu öfke selini bütün bir sendika bürokrasisine dönük öfke ve eylemin dayanağına çevirebilmek gerekiyor. Metal işçilerinin eylem dalgasını büyütmenin ve işçi sınıfının diğer kesimlerine yaymanın temel önemde halkalarından biri budur. Burada hassas olan nokta, işçilerin bugünkü bilinç ve örgütlülük

düzeyleriyle Türk Metal'den kopup Birleşik Metal'e (Türk-İş'den DİSK'e) geçmelerine nasıl yaklaşılabilecektir. DİSK sendikacılarının diğerleriyle aynı iplikten dokunmuş olmaları gerçeği, işçilerin bugünkü eğilimini küçümsememize yol açmamalıdır. Türk Metal ve Birleşik Metal'e aynı tarzda yüklenen bir tutum hata olacaktır. Burjuva sendika bürokrasisinden kopuşu hızlandırmalı, DİSK ve sosyal-reformist sendikacıların konum ve tutumunu ise açıklıkla ortaya koymalıyız. Ama esas olarak tabanda işçi örgütlenmelerini ve inisiyatifini geliştirmeye yüklenmeliyiz. İşyeri komitelerinin kurulması ve sendika bürokrasisinden bağımsız olarak inisiyatifi eline alması, işyeri temsilcilerinin mutlak suretle seçilmesi ve işçilerce geri çağrılabilmesi, toplu sözleşme görüşmelerine temsilcilerin ve komitelerin katılımı, bunların onayı olmadan ve bütün işçiler tarafından referandumla sözleşme kabul edilmeden toplu sözleşmelerin imzalanamaması, sendikacıların ücretlerinin kalifiye bir işçinin ücretini kesinlikle aşmaması doğrultusunda etkin bir faaliyet yürütmeliyiz.

Türk Metal'den istifa eden, eyleme geçen fabrikaların işyeri komiteleri arasında bölge, il ve ülke düzeyinde vakit geçirmeksizin koordinasyon kurulması için öncü işçiler adım atmak zorundadırlar. Bu adım, Türk Metal'den kopuşlar, aidatlar sorunu ve satış sözleşmelerinin iptali için belirleyici bir önem taşımaktadır. Sendikaların işleyişinin demokratikleştirilmesi, taban inisiyatifinin geliştirilmesi ve işyeri komitelerinin inisiyatifi eline alması, sendikaları işçi sınıfının çıkarlarını savunan devrimci sınıf sendikaları haline getirme ihtiyacı nedeniyle temel önemdedir. Yazık ki, bugün aralarındaki bazı renk ve ton

farklılıklarına rağmen, hiçbir sendika devrimci sınıf sendikası değildir. Bunu ancak işçilerin bugünkü bilinç ve örgütlülük düzeyini gözeterek ve taban inisiyatif ve örgütlülüğünü her adımda geliştirerek başarabiliriz. Türk Metal'den kopan metal işçilerinin eylem dalgasını metal fabrikalarının bütününe ve işçi sınıfının diğer bölüklerine yaymanın bugünkü temel halkası, faşist Türk Metal'e olan öfkeyi bütün bir hain sendika bürokrasisine doğru büyütmek ve bunu işçilerin inisiyatif ve denetimi ellerine alacakları taban örgütlülükleri ve sendikal demokrasi adımıyla birleştirmektir.

*** İşyeri komitelerinde örgütlenelim!**

*** Metal fabrikaları arasında bölge, il ve ülke düzeyinde işyeri komiteleri üzerinden koordinasyon kurmaya girişelim!**

*** Toplusözleşme görüşmelerine işyeri komiteleri, işyeri temsilcileri katılsınlar!**

*** Komitelerin onayı olmadan sözleşme imzalanamaz!**

*** Sözleşmeler referandumla işçilerin onayından geçmelidir!**

*** İşyeri temsilcileri seçimle gelsin ve işçilerce geri çağırılabilir!**

*** Kahrolsun hain sendika bürokrasisi! Kahrolsun MGK sendikacılığı!**

*** Yaşasın devrimci sınıf sendikacılığı!**

Metal işçileri ve işçi sınıfı içinde bu şiarları yaygınlaştırmalı, taban örgütlülüklerini geliştirmeye kilitlenmeliyiz.

Metal işkolu ile birlikte toplusözleşme döneminde olan tekstil işkolunda süreç halen devam ediyor. Metal işkolundaki gelişmelerin ardından mücadele ateşini tekstilin büyük ölçekli işletmelerine sıçratmak, bu alana yüklenmek gerekiyor. Oynadıkları rol, yöntemleri ve sermayeye uşakça hizmetleri açısından bakıldığında, Türk Metal ile Teksif arasında temelde bir farklılık yoktur. DİSK Tekstil'in de bütün icraatlarıyla farklı bir kimlik taşımadığı açıktır. Ama, tekstil işçilerinin bilinç ve örgütlülük düzeyleri üzerinden bakıldığında, mücadele tekstile sıçrarsa eğer, bunun metal işçilerinininkine benzer bir yol izleyeceği düşünülebilir. Bu soruna yukarıda çizdiğimiz temel çerçevede yaklaşmalıyız.

*** Tekstilde satış sözleşmelerine, sendikal ihanete boyun eğmeyelim!**

*** Tekstil işçileri metal işçilerinin açtığı yoldan sermaye ve işbirlikçi sendika ağalarına karşı mücadeleye atılmalıdır!**

*** İşyeri ve TİS komitelerini örgütleyelim, grev hazırlıklarına girişelim!**

*** Faşist Türk Metal ne ise Teksif odur!**

Bu şiarları büyük tekstil fabrikalarında yaygınlaştırmalıyız.

Metal işçilerinin eylemlerinin bugün en zayıf yanı faşist Türk Metal'i hedef alırken, bunu bu

Hain sendika bürokratları MGK sendikacıları, işçi sınıfını yıllardır döne döne sırtından hançerliyorlar. Ama bu hainler güruhu nihayetinde sadece sermayenin uşaklarıdır. İMF-TÜSİAD paketleriyle sefaletimizi büyüten, kendi krizlerinin faturasını bizlere kesen burjuvazi ve onun faşist baskı ve terör avgıtı olan devleti: gerçek düşman bunlardır. Metal fabrikalarında başlayan yangını büyütmek ve bütün ülkeye yaymak!.. Şimdi görev budur. Görev işçi sınıfı devrimcileri komünistlerin ve öncü, ilerici, devrimci işçilerin omuzlarındadır!



hainlerin uşaklığını yaptığı sermayeye, MESS'e karşı bir mücadeleyle birleştiremiyor olmalarıdır. Halbuki sendika ağaları işçileri satıyorsa, satın alan sermayedir, MESS'dir. Uşak efendisine sadakatle hizmet ettiği için metal işçilerini satmış, arkadan hançerlemiştir. Metal işçisi, şu anki bilinç ve örgütlülük düzeyiyle mücadelesini gerçek düşmana, sermayeye karşı genişletmekte tereddüt ediyor. Öncelikle kendi içindeki hainleri temizlemeye girişmiş gözüküyor. Bu durumun anlaşılır nedenleri olmakla birlikte, hızla aşılması gereken bir zayıflık olduğu açıktır. Hareketin derinleşmesinin, güçlenip militanlaşmasının, sermaye ve devletten bağımsızlaşmasının temel halkası budur. Burjuvazi de bu gerçeğin farkındadır ve buna yükleniyor. "İşçilerin sorunu işverenle, MESS'le değil, sendikayla", "İşçiler sözleşmeye değil, sendikacıların yalan söylemesine tepki gösteriyor", "İşçi-işveren elele" demagojileri, şimdi MESS'in, burjuva medyanın, sermaye devletinin, DİSK ve Hak-İş ağalarının ortak söylemidir. İşçi eylemleri patlamasaydı, Türk Metal ve Özçelik-İş'den bir gün sonra Birleşik Metal de ihanet sözleşmesine, taban basıncına rağmen imza atmış olacaktı. Bu oyun ve demagojileri, sermaye devletinin gündemi çarpıtmak ve işçi eylemlerini suskunluk fesadıyla boğmak için giriştiği manevralar tamamlıyor. İşçi haberleri burjuva medyaya ancak iç sayfalarda, küçük puntolarla ve "işçi-işveren elele" demagojisiyle yansıyor. Metal işçilerinin sarsıcı eylemlerinden birkaç gün sonra, devlet bakanı Eyüp Aşık'ın mafya bozuntusu faşist Çakıcı ile ilişkileri piyasaya sürülüyor.

Halbuki metal işçisinin öfkesi faşist Türk Metal'e olduğu kadar satış sözleşmelerine, sefalet ücretlerinedir. Ama, Türk Metal'den istifalarla birlikte, aidatların Türk Metal'e ödenmeye devam edilip edilmeyeceği, sözleşmeden yararlanıp yararlanılamıyacağı (sanki iyi bir sözleşmeymiş gibi), Birleşik Metal'in yetki sorunu vb. sorularla işçilerin kafaları karışıyor, yasal prosedür

çıkamazında enerji ve öfkeleri boğulmaya çalışılıyor. Yiğitçe ayağa kalkmış metal işçisinin yapacağı şey bellidir: Türk Metal'in imzaladığı sözleşmenin derhal iptali. aidat kesintilerinin hemen durdurulması ve yeni toplusözleşme görüşmeleri için fabrikalarda işçi komitelerinin ve fabrikalar arasında koordinasyon

oluşturularak üretimden gelen gücün militanca kullanılması... Aynı ilk günlerde Renault, Tofaş, Manaf, Uzel vb. işçilerinin yaptığı gibi! "İş şalterde bitecek!", bu şiarı yaygınlaştırmalıyız.

Birleşik Metal'in, Türk Metal'den istifalar ve kendi tabanının grev basıncı nedeniyle ihanet sözleşmesine imza atmaktan vazgeçmek zorunda kalmış olması, şimdi metal işçilerinin elinde büyük bir silahtır. Öfkeyi MESS'e, sermayeye yöneltmek için bu imkana sarılmalıyız. Birleşik Metal'e üye metal işçilerini, öncü işçileri büyük bir sorumluluk bekliyor. İhanet sözleşmesine geçit vermemek için grev hazırlıklarına şimdiden başlamak yoluyla, sadece kendi sorunlarına sahip çıkmakla

kalmayacaklar, aynı zamanda Türk Metal'den kopan fabrikaların sözleşmelerinin iptali sürecinin de önünü açmış olacaklar. Bu derinleşen, militanlaşan ve büyüyen yeni bir eylem dalgası, silahların gerçek sınıf düşmanımız sermayeye çevrilmesi için bulunmaz bir fırsattır. Birleşik Metal üyeleri, öncü işçiler, komünistler şimdi bu halkaya bütün güçleriyle yüklenmeli, Birleşik Metal'in bir satış sözleşmesiyle metal işçilerini demoralize etmesine, safların dağılmasına müsaade etmemelidirler.

*** Bağıtlanan sözleşmeler iptal edilsin!**

*** Türk Metal'e aidat kesintilerine derhal son verilsin!**

*** Birleşik Metal işçileri! MESS'in dayattığı satış sözleşmesine boyun eğmeyelim!**

*** İşçilerin talep ve iradesini yansıtacak bir sözleşme için grev hazırlıklarına girişelim! Grev komitelerini örgütleyelim!**

Faşist Türk Metal'i Ezdik Sıra MESS'de!

Hain sendika bürokratları MGK sendikacıları, işçi sınıfını yıllardır döne döne sırtından hançerliyorlar. Ama bu hainler güruhu nihayetinde sadece sermayenin uşaklarıdır. İMF-TÜSİAD paketleriyle sefaletimizi büyüten, kendi krizlerinin faturasını bizlere kesen burjuvazi ve onun faşist baskı ve terör avgıtı olan devleti; gerçek düşman bunlardır. Metal fabrikalarında başlayan yangını büyütmek ve bütün ülkeye yaymak!.. Şimdi görev budur. Görev işçi sınıfı devrimcileri komünistlerin ve öncü, ilerici, devrimci işçilerin omuzlarındadır!

*** Kahrolsun sermaye iktidarı!**

*** Kahrolsun MGK! Kahrolsun MGK sendikacılığı!**

*** İMF-TÜSİAD paketlerini kavga alanlarında yırtalım!**

*** Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!**

Metal işçisi ilk adımı attı...

Geçtiğimiz hafta sonu Türkiye, güçlü bir işçi dalgasıyla sarsıldı.

Faşist Türk Metal sendikası, MESS'le süren TİS görüşmelerini 17 Eylül Perşembe gecesi, yangından mal kaçırıcısına imzaladığı bir satış sözleşmesiyle bağtılamıştı. Bir sendikadan ziyade mafya çetesi olan Türk Metal'e zorla üye edildiği 12 Eylül 1980'den bu yana sistemli bir satışla karşı karşıya olmasına rağmen hep sineye çeken ve 18 yıldır dolan metal işçisi, bu son sözleşme ile patladı.

18 Eylül Cuma sabahı fabrikaya gelen OYAK-RENAULT işçileri, satış sözleşmesinin imzalandığını öğrenir öğrenmez iş bırakarak fabrika önünde toplanıp Türk Metal aleyhinde gösteri yapmaya başladılar.

Aynı saatlerde TOFAŞ işçisi de, hem satış sözleşmesini ve hem de RENAULT'daki eylemi öğreniyordu. Burada da iş bırakılıp kapıya çıkıldı. Ama oturma eylemi için değil, RENAULT işçileriyle buluşarak ortak eylem yapmak üzere Bursa-Yalova karayoluna çıkıldı. Bir sefalet zammı saldırısı dayatan ve sendikadaki uşakları aracılığıyla uygulamaya çalışan sermaye her türlü tepkiye hazır olduğu için güvenlik kuvvetlerini fabrika önüne yığmıştı oysa. İşçinin yürüyüşü engellendi. Fakat eyleme saldırmaya cüret edemediler. Bunun yerine, zaten iş bırakmış işçiye "izin" verildi. Sendikal ihanete bu birikmiş tepkinin kendiliğinden patlaması, bir hainler çetesi olan Türk Metal'den "istifa!" çağrısına dönüştü. Fabrikaya noter çağrıldı. Ama saatler süren bekleyiş boşa çıktı. Noter gelmiyordu. Büyük paralar kazandıracak da olsa, notere işçilerin değil, Türk Metal'in ve patronların gücü yetmişti anlaşılın. Hatta belki tehdit edilmişti. Sefaköy şubesine silahlı saldırı, Bosch işçileri üzerine yollanan karateci beslemeler gözönüne alınırsa bu ihtimal Türk Metal için hiç uzak değildir. Bursa polisine gelince; Metal işçilerinin direnişiyle aynı zamana rastlaması nedeniyle gölgede kalan son cinayeti bu işkenceci katillerin yüzünü yeterince sergilemektedir. Otomotiv patronlarıyla birlikte işçinin öfkesini yatıştırmakta, şimdilik sözde aracılık rolüne soyunan, kimi işçilerin zihninde bulanıklık yaratmayı da başaran polisin gerçek yüzüne ışık tutmak için cinayeti özetle anlatmakta yarar var. Oto döşemeciliği yapan 28 yaşındaki İsmail Saydam, 13



Eylül Pazar günü saat 20:45 sıralarında, bir kavgaya karıştığı gerekçesiyle Çevik Kuvvet ekipleri tarafından gözaltına alınarak ekip otosuna sapaşğlam bindirilir. Ve... kısa bir süre sonra aynı otodan ölüsü çıkarılır. Bir sınıf kardeşimizin katli olan bu olay polisin rolü ve işlevini yeterince açıklamaya yetmiyorsa eğer, Bursa deri işçilerine ve Gintem direnişçilerine yapılanları da hatırlatalım...

Her ne sebeple olursa, noter fabrikaya gelmeyince TOFAŞ işçisi notere giderek istifalarını vermeye başlıyor. Gecenin geç saatlerine kadar yüzlerce TOFAŞ işçisinin istifa işlemi tamamlanıyor.

Aynı gün önemli oranda RENAULT ve BOSCH işçisinin de istifa ettiği bildiriliyor.

Satış sözleşmesine ve Türk Metal'e tepki Bursa ve otomotiv sektörüyle sınırlı kalmıyor. Eylemler İstanbul, İzmir ve Ankara'ya da sıçrayarak iş bırakma, yol kesme ve istifalar şeklinde yayılıyor. İstanbul'da Uzel, Otosan, Mercedes ve Packard başta olmak üzere çeşitli metal fabrikaları, Ankara'da Türk Traktör ve Mann, İzmir'de BMC işçileri çeşitli eylemliliklerle bu kervana katılıyorlar.

Hafta sonu tatilini nispi bir sakinlik ve Birleşik-Metal şubelerinde toplanma ve tartışmalarla geçiren metal işçilerini, 14 Eylül Pazartesi sabahı işbaşı yapmak üzere fabrikalarına döndüklerinde bazı sürprizler bekliyordu. İşverenler ve sendika, saldırılarını genelde son derece akılcı ve sinsice yürütmelerine rağmen, yer yer açık saldırılara da yönelindikleri oluyordu. Bursa'daki Bosch işçileri, sabah vardiyasına geldiklerinde Türk Metal beslemelerinin saldırısıyla



karşılaştılar. Yerel medyanın dakikası dakikasına görüntülediği olay şöyle gelişti: Kırmızı bir araçtan inen siyah kıyafetli dört tosun fabrika kapısında bekleyen sivil polisler ve sendika temsilcisi ile kafa tokuşturarak selamlaşıp, sohbete duruyor. Çok geçmeden işçi servisleri gelmeye başlıyor. Servisten inen ilk iki işçinin üzerine tekme-tokat yürüten bu tosunukların bir karate okulundan getirildiği söyleniyor. Ne var ki, karate darbelerine metal biraz sert geliyor. Henüz diğer işçiler yetişmeden, bire bir gibi bir çatışmada tosunlar püskürtülüyor. Diğer işçilerin de yetişmesiyle işin daha da kötüye gideceğini gören polis dostları, tosunları sözde gözaltına alarak ordan kaçırıyorlar. Bir gün önce İsmail'i polis otosunda döverek öldüren bu çetenin otosuna tosunlar kendi ayaklarıyla, kasıla kasıla, kendi aracına binercesine binip, koltuklara yayılarak oturuyorlar...

İstanbul'da Otosan polisçe kuşatılarak, işçilerin istifa için çağırıldığı noter fabrikaya sokulmuyor. İşçilerin dışarı çıkışı engelleniyor. Ama noteri fabrika önünde tutan ve buraya bir masa kuran işçiler istifaları sürdürüyorlar.

Cumartesi eyleminin ardından, Pazartesi günü dört arkadaşlarının işten atıldığını duyan Uzel işçileri ise şimdilik sessiz bir bekleyişe girmiş durumda.

DİSK başkanlar kurulundan yeterli desteği çıkaramayan Birleşik Metal, bölge bölge temsilci toplantıları yaparak kendi tabanının havasını yoklamaya çalışıyor. Yıllar boyu Türk Metal'in imzaladığı sözleşmelerin kendilerini bağladığını, onun üstüne çıkamadıklarını söyleyerek durumu idare eden Birleşik Metal şimdi oldukça sıkışmış durumda. Eğer Türk Metal'in imzaladığına yakın bir sözleşmeyi onaylarsa, bırakın Türk Metal'den istifaları toparlamayı, kendi tabanını tutması bile zor olacak, üyeleri tarafından sıkıştırılacak. İmzalamazsa da MESS ve DİSK tarafından. Yani şu anda, iki cami arasında benamaz konumunda. Kritik bir seçimle karşı karşıya. Ya metal işçilerinin birliği için sermayeye ve DİSK'e karşı mücadeleyi örgütleyecek, TİS'de dayatılan esnek üretim, sefalet ücreti v.b'ni reddedecek ve bir grev ve direnişler dalgasıyla metal işçilerinin zaferine imza atacak. Ya da, sermaye ve uşaklarının (Türk Metal ve DİSK'in) baskısına boyun eğerek bir ihanet sözleşmesine, dolayısıyla kendi intiharına imza atacak.

Birleşik Metal Gebze temsilciler toplantısında, Türk Metal'den istifa edenlerle sınıf dayanışması talebinin öne çıkması, metal işçisindeki birlik-dayanışma bilinç ve istemine bir işaret kabul edilmelidir. Bu talebe yanıt veren kazanan, arkasını dönense kaybeden olacaktır...

Üç konfederasyona bağlı üç sendikaya bölünmüş durumdaki metal işçileri, bugün, bu parçalanmışlığı bir yerinden parçalamaya girişmiş bulunuyor. Türk Metal sultasının yıkılması birlik yolunda atılmış büyük bir adımdır. Bu adım, kendi kaderini örgütlü gücüyle tayin için zorunlu olan işyeri-grev ve direniş komitelerinde örgütlenme adımıyla tamamlanmalıdır. Bir diktatörlüğün yıkılması yetmez. Birleşilen sendikada yeni diktatörler, yeni diktatörlükler yaratmak istemiyorsak, sendikaları örgütlü gücümüzle denetim altında tutmak zorundayız.

Türk Metal'i ezdik, sıra MESS'te! İşçilerin birliği sermaye uşaklarını yendi, sermayeyi de yenecek!

Ford Otosan'da Türk Metal'den istifalar...

21 Eylül pazartesi günü öğle yemeği tatilinde Ford Otosan işçileri üyesi oldukları Türk-İş'e bağlı Türk Metal İş Sendikası'ndan topluca istifa etmeye başladılar. İstifa eden 2500 işçiden görüşlerini aldıklarımız istifa gerekçelerini şöyle sıraladılar.

Yavuz: Sendikayı beğenmiyoruz. Hakkımızı bu sendika ile alamıyoruz. '90 senesinde yaptıklarının aynısını yapacakları yapmadılar. Şu an sendika değiştirmek gibi bir düşüncemiz yok. Ama ileride arkadaşlarla aramızda konuşarak karar veririz.

7-8 yıllık işçilere yapılan zam %23-24 civarında olacak. En yüksek %34 zam alacağız. %43 zam yalan. Bu bürüt rakam. Neti daha düşük olacak. Biz tepki olarak istifaya cuma günü başladık. 300-400 kişi istifa etmiştik. Sendika numaramız olmadığı için istifamızın geçersiz olduğu yalanını söylediler. Biz de yeniden istifa ettik.

Sorumuz sadece ücret artışının az olması değil. Sendika bizi sürekli satıyordu, sürekli sürtüyordu. İşten atılmalarda bizi sahiplenmiyordu.

2. İşçi: Biz istifa edenler için Mustafa Özbek PKK'lı diyormuş. Hak arayanların adı terörist oluyor. On yıllık işçiyim tüm sosyal haklarımla birlikte 105 milyon alacağım.

Ali: Sendika işçinin değil işverenin temsilcisi, bize hiç sormadan taslağı imzaladı. Yıllardır işçiler korkudan dolayı sustu sustu en sonunda patladık. İşveren sendikanın gitmesini istemiyor. %43 yalan bizim maaşımıza %22 yansıyacak. Sendika işverenle el ele yıllarca işçiyi sömürdüler, oteller yaptılar işçiye hiçbirşey yok. İşçinin tepkisi sadece ücrete değil. Sendika görevlerini yerine getirmiyor. Temsilciyi kendileri atıyorlar. Sendikaya girerken seviniyorduk ama sevincimiz kursağımızda kaldı.

İşe girerken işveren git önce sendikaya üye ol diyor. Sendika heveslisi böyle işveren görülmüş müdür?

3. İşçi: İşyerimizde ağırlıklı olarak MHP'li arkadaşlar var, sendikacılar da MHP'li ama önce onlar istifa ediyorlar. Bursa'da istifa eden arkadaşlarımıza terörist diyorlar.

Ali: Biz bu sendikadan istifa etmeseydik teker teker işten atılacaktık. İşyeri Gölcük'e taşınıyor. 2000 yılında taşınma bitmiş olacak. Taşınırken de hepimizi zaten işten atacaktılar. Şimdi biz atılsak bile bizden sonrakilere iyi birşeyler bırakmış olacağız. Önemli olan Türk Metal'in imparatorluğunun yıkılmasıydı, şimdi onu başardık.

4. İşçi: İşçinin maaşından aldığı para ile yapılan sosyal tesisleri, otelleri siyasi partilere peşkeş çekeceğine işçileri savunsunlar. İşçileri bölücülükle, örgüt militanı olmakla suçluyormuş Mustafa Özbek. Bölücü olan da, militan olan da kendisidir. 15 yıldır aramıza siyasi partiler girmedi de şimdi biz istifa edince mi girdi? Bizim tepkimiz sendikaya bizi sürekli satıyordu.

Ford Otosan işçisi kazanmak için tek yumruk olmak zorunda

Ford Otosan işçileri Cuma (18 Eylül) günü öğle yemeğinden sonra sendikayı protesto ve istifa etmek için üretimi durdurdu. İşveren işçilerin tepkisini yumuşatmak için o gün işçileri izinli saydı. İşçilerin bir kısmı aynı gün noter aracılığıyla istifa ettiler. İşçiler burjuva basının tamamına haber vermelerine rağmen hiçbirisi yapılan eylemliliği haber yapmaya gelmedi. Gerekçeleri de "biz polis telsizinden böyle bir eylem haberi duymadık" oldu. Daha sonra gelenler ise işçilerle polis arasındaki sürtüşmeleri atladi. "Polis çok müsamahalı davrandı" diye yanlı haber verdi. Bu Otosan işçilerinin burjuva medyanın kime hizmet için var olduğunu görmesine yardımcı oldu. Ford Otosan patronu, cumartesi işbaşı yapmayan işçilere pazartesi öğleye kadar da işbaşı yapmazlarsa 17. maddeden dolayı işten atılacakları tehdidinde bulundu. Patronun bu tehdidi etkili oldu. İşçiler pazartesi işbaşı yaptılar. Ancak işçiler akşam iş çıkışı ve sabah vardiya değişiminde istifalara devam ettiler.

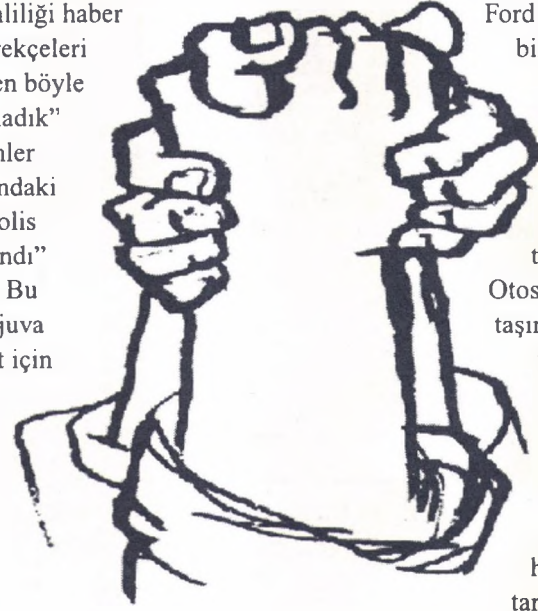
Türk Metal işçileri toplu bir şekilde istifa etmeye devam ediyorlar. Şimdiden istifalar onbinleri bulmuş durumda. Yıllardır işçi haklarını

savunmayan, işverenle işbirliği yaparak ihanetçi bir sendikal hat izleyen, faşist sendika yönetiminin sendikal saltanatı işçilerin yıllardır biriktirdikleri tepkinin patlamasıyla yıkılıyor. Kuşkusuz sendikal ihanete indirilen bu güçlü şamar ileri bir adımı ifade ediyor. Ama bu kadarla kalmamalı.

Ford Otosan işçileri örgütlülüklerini bir an önce sınıf bilinci ile donatmalı ve güçlendirmelidirler. Otosan'ın Gölcük ve Seka Fidanlığı'na taşınacak olması işçilerin elini çabuk tutmalarını ayrıca acil kılıyor. Otosan işçilerinin de bildiği gibi taşınma sırasındaki yaşanacak olan toplu işten çıkarmalar saldırısını göğüsleyebilmenin ve önleyebilmenin biricik yolu güçlü, bilinçli, tek yumruk olmuş örgütlülüktür. Tek yumruk olmak gerekiyor. Eğer hangi sendikada örgütleneceğiz tartışması Otosan işçilerinin

gücünü bölerse ve iki ayrı sendikada (Özcelik-İş ve BMS gibi) örgütlenme başlatılırsa ya da TM'den istifa etmeyen bir tek işçi bile kalırsa burada sendikal bürokrasinin ve işverenin ekmeğine yağ sürülmüş olur. Sendikalar yetki tartışması sonucu mahkemelik olurlar ve hiçbir şey yapamaz-yapmazlar. Bunun bilincinde olmalı ve ona göre adımlar atılmalıdır.

Ford Otosan işçileri zaman geçirmeksizin işyeri komitelerini oluşturmali, yapılan anlaşmayı tanımadıklarını açıklamalı ve yeni saldırıları önlemek için hazırlıklarına başlamalıdır.



BMC işçileri de Türk Metal'den ayrıldı

Türk Metal sendikasının satış sözleşmesini imzalaması, Oyak-Renault ve TOFAŞ'tan sonra İzmir BMC'de de güçlü bir tepkinin oluşmasına neden oldu. %110'dan bahseden, greve çıkılabileceğini söyleyen sendika ağaları %43'lük sözleşmeye imza atarak bir anlamda bu riski almış oldular. Bu risk kapitalistlerin refahı için işçileri açlığa terkederken, işçilerin bunu reddedebilme olasılığıydı. Ki, sermayenin ve uşaklarının ummadıkları bir eylem dalgası metal sektöründe hızla yayıldı.

Pınarbaşı bölgesinde kurulu olan BMC'de sendikalı 3000 kadar işçinin bir bölümü izne çıkartılmış olduğundan eylemlere çalışmakta olan 1700 işçi katıldı. Geçen cumartesi işyeri önünde toplanan işçilerin sendikaya yürüme çabaları polis tarafından engellendi. İşyeri önünde toplanma ve istifa girişimi pazartesi günü de devam etti. Noter çağrılıp istifaların gerçekleşmesiyle eylem akşama doğru son buldu.

Ücretsiz PDF Kütüphane Arşivi - <https://rante.org> anlaşılmayı

seçen işveren, işçi temsilcileriyle görüşmeler başlattı. Türk Metal Sendikası'na karşı oluşan eylem dalgasını havuç politikasıyla atlatmaya çalışan BMC yöneticileri, işçilerde şimdilik bir bekleme eğilimi yaratmış görünüyor. İşyeri komitesi ile işveren arasındaki görüşmeler önümüzdeki günlerde sonuçlanacak. Sonuç ne olursa olsun komitenin ve komite önderliğindeki örgütlülüğün kalıcılığı ve gösterilecek örgütlü tavır gelecek süreci belirleyecek. Buradaki süreç, şimdilik eyleme çıkmamış olan hemen yakındaki Ege Endüstri, ve İzmir'deki diğer fabrikalar (HABAŞ, İDÇ, Çebitaş vd.) açısından da önemli.

Bugüne kadar sermayeyle ortak çıkarlar doğrultusunda çalışan Türk Metal ve Öz Çelik-iş sendikaları, tüm aldatma politikalarına, öncü işçi kıyımına vb. karşın işçi sınıfındaki mücadele potansiyelini yok edemediler. Bugün herkesin gördüğü ve sermayedarların korktuğu budur.

Packard işçisi kararlılığını sürdürüyor



Metal işkolundaki TİS sözleşmeleri sonrası T. Metal sendikasının MESS'in istediği şekilde bir anlaşmaya imza atması sonucu yıllardan beri sendikal ihanete tepki gösteren işçiler istifa noktasına geldiler.

Bursa'da başlayan istifalar sonrasında İstanbul, İzmir, Ankara'daki bir dizi fabrikada istifalar gündeme geldi.

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde metal sektöründe Mayer Wonish, ABB, Tek-iz (BM sendikası örgütlü) sözleşmeleri de devam ediyor. Ancak Birleşik Metal'in henüz sözleşmeyi imzalamadığı, Temsilciler Kurulu ve Başkanlar Kurulu karar vermediği için bekleyiş halen sürüyor. Geçen hafta bir dizi yerde olduğu gibi OSB'de de Birleşik Metal'de örgütlü işyerleri TİS'le ilgili yürüyüş gerçekleştirdiler. Servislerinden İMES'de inip Organize'ye kadar yürüdüler.

OSB'de bir süre öncesine kadar Türk Metal'in örgütlü olduğu Packard Elektrik'de istifalar tamamlanmak üzere. İstanbul ve Bursa Packard'da toplam 1831 kişi istifa etmiş durumda.

Packard'da sendikaya yönelik tepki uzun süreden beri gündemdedi. Aslında Bursa'da patlayan istifalar Packard'da da yolu açmış oldu. Uzun süreden beri, sendikanın işçilerden çok patronla anlaşması, işçilere sormaktansa patrona danışması, işçilerle yemeğini paylaşmaktan çok, patronla yemeğini yemesi, sendikaya şikayet etmek ya da talepte bulunmak için gidenleri sendikadan kovması, Türk Metal'e karşı tepkileri biriktirmişti. Birkaç hafta önce izinlerin kaldırılması sonucu oluşan tepkiler sonucu gerçekleşen eylemde sendika temsilcilerinin işçilerin yanına bile yaklaşmaması, birçok kişide istifa etmek fikrini oluşturdu. Ancak alternatif bir bakışın olmaması, Bursa'daki fabrikadan habersiz gerçekleşecek olmaması, yalnız kalınacak olması, sendikadan istifa etmeyi engelleyen nedenlerdi. Ancak otomotiv sanayiinin başı çekmesi ile Bursa Packard'ta istifalar önce başlamış oldu.

Şu an İstanbul Packard'da istifalar tamamlanmış durumda. Packard işçileri 25.09.98'de iki vardiyanın katılımıyla birlikte bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının amacı işçilerin aldığı kararları,

istifaların nedenlerini, sendikal ihanete geçit vermediklerini ve mücadelelerinin kararlılığını göstermekti. Şu an Packard'da oluşmuş bir komite var. İşçilerin bir kısmında aslında sendikaların gereksizliği ve komiteyle patronun karşısına çıkılabileceği fikri olmasına rağmen, büyük bir çoğunluğunda sendikal örgütlülük bilinci gelişmiş durumda. Packard işçisi sahip çıkabileceği, hakkını arayabileceği, temsilcisini kendisinin seçebileceği bir sendika, patronla anlaşan/uzlaşan değil, işçilerin birlikte aldığı kararları yalnızca ileten temsilci istiyorlar. Öyle ki, TİS imzalandıktan sonra birçok kişi %43 oranındaki zam dışında diğer onaylanan maddeleri bilmiyorlar. Örneğin sendika için kesilen aidatın artırıldığını öğrendiklerinde sendika ağalarına tepkileri daha da büyüyor. Bu arada Türk Metal sendikası da boş durmuyor. İstifa eden diğer işyerlerinde olduğu gibi Packard'da da işçileri tehdit ediyor "işinizden olacaksınız" söylentileri yayıyor.

Packard'da istifa oranının birçok yere göre fazla olması (tamamına yakınının) güven ve coşkuyu artırdığı görülüyordu. Yapılan basın açıklamasında bizim tepkimiz işyerine ya da işverene karşı değildir. Yalnızca sendikaya karşıdır deniyordu. Ama şunu da açığa çıkartmamız gerekiyor ki, bizlere yönelik her türlü saldırının ardında sendikaların satın alınması da dahil patronlar ve sermaye sınıfı vardır. Packard işçisinin önüne çok büyük sorumluluklar düşüyor. Herşeyden önce sendikal ihanete karşı gerçekleştirdikleri tepki sonrasında kendilerinin yarattığı işyeri örgütlülüklerini geliştirmek-kalıcılaştırmak ve ileriye sıratmak zorundalar. Bu süreç sonunda Packard patronu da, metal patronlarının hepsi de boş durmayacaklardır. Bu topyekün saldırıları boşa çıkartmak için daha kararlı ve örgütlü olunması gerekmektedir. Önemli noktalardan biri de Organize Sanayi Bölgesi'nde sözleşmeyi imzalamak üzere olan Birleşik Metal'de örgütlü olan fabrikalarla eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmek, ortak kararlılıkla orta mücadeleyi sergileyebilmek ve süreklileştirmek gerekmektedir.

Sendikal ihaneti ezdik, sıra MESS'te!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rante.org>

Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde 25 Eylül sabahı. Örgütlü bulundukları TİS sürecinde sendikaları tarafından uğradıkları ihanete toplu bir şekilde sendikadan istifa ederek yanıt veren Delphi Packard işçilerinin basın açıklamasındayız. İşçilerin servislerin bulunduğu alanda toplanmasıyla açıklama başlıyor. Herbirinin yüzlerinde bir iş başarmanın sevinci okunuyor. Burjuva basının gelmemiş olması bile morallerini etkilemiyor. Basın açıklamalarını yapıyorlar. Birçok yerde yaşanan istifaların sayıları geçiyor metnin bir yerinde. Packard'ın ismi ve sayısı okunduğunda coşkun bir alkış seli kopuyor. Basın açıklaması bitiyor ve işçiler servislere yöneliyorlar.

Bir servise de biz atlıyoruz. Güzel ve samimi bir sohbet başlıyor. Konu son süreçte yaşananlar: "İki kere disiplin cezası aldım fakat bundan sonra almayacağım. Çünkü artık disiplin kurullarını bizler oluşturup kararları bizler alacağız" diyor birisi. "Sendika eğer MESS şartlarımızı kabul etmezse grevlere, meydanlara çıkacağız demişti. Biz de meydanlara çıkıyoruz işte, onun deyip yapmadığını yapıyoruz" diyor bir diğeri. Coşkuyla karışık kahkahalar kaplıyor servisi. Önceleri sohbetin biraz dışında kalsak da kısa sürede katılıyoruz. Sürecin gelişiminden, kendi işyerlerimizdeki sorunlarımıza, esnek üretim gibi tüm işçi sınıfını kapsayan genel saldırılara kadar uzanıyor sohbet. Sendikalarının onları istifaya kadar götüren süreçteki tutumlarını anlatıyorlar büyük bir kızgınlıkla. İstifa etmişler fakat mutlaka bir sendikal örgütlülüğün gerekliliğini vurguluyorlar. "Biz birlikte haklarımızı savunmazsak sendika bizi savunamaz" diyor bir bayan işçi. İşçilerin sendikal süreçlerde daha etkin yer almaları konusunda konuşuyoruz.

Genel olarak işçilerde bir özgüven hakim. Son dönem sektörlerinde yaşanan gelişmeler onlara ne kadar güçlü oldukları konusunda bir fikir vermiş gibi görünüyor. "Biz de anlamadık" diyorlar. Bir anda ülke gündemine oturmalarını, bütün bu olayları yaşamalarını, birlikte davranabilmenin verdiği güveni şaşkınlıkla da olsa yaşayarak öğreniyor ve dersler çıkarıyorlar.

Onları evlerinin bulunduğu semtlere götüren servis gitgide boşalıyor. Bir durakta bir işçiyle birlikte biz de iniyoruz. İçimizde tazelenen güven ve sınıf kardeşlerimizle yapılmış sıcak sohbetin eseri olan coşkuyla.

Organize Sanayi Bölgesi'nden Kızıl Bayrak okurları

Emekli bir metal işçisinden direnişteki sınıf kardeşlerine mektup

İşçi sınıfının öncü kesimi olan yiğit metal işçileri:

Yıllardır devletle işbirliği içinde olan, bununla da yetinmeyip devletin çeteleşmiş kanadıyla iç içe olan metal işçilerinin içersinde kök salan, sermayenin uşağı konumundaki Türk Metal - İş'i işyerlerimizden söküp atmanın gereğini nihayet görmüş olmanızı selamlıyorum. Yıllarca sizin gibi metal işkolunda çalışmış bir emekli işçi olarak bu çeteleşmiş sendikadan kurtulmanız ve yeni tuzaklara düşmemeniz için deneyimlerimi aktarmak istiyorum.

Öncelikle işyerlerinizde komitelerinizi oluşturarak insiyatifi ele almalısınız. Türk Metal'e aidat kesilmesini reddetmelisiniz. İşverenlerin getireceği yasal gerekçeler kesinlikle önünüzü karartmamalıdır. Şurdan hareket etmelisiniz. Yasalar, güçlülerin zayıfları ezme için kullandığı araçlardan biridir. Kendi fiili ve meşru gücümüze dayanıp, yasal-bürokratik işlemler içersinde boğulmaktan kurtulmaksızın bu kontra sendikadan kurtulamayız. Sırtımızda kan emici bir kene olan T.Metal gibi sendikalar ancak bu dilden anlarlar. Bunu da geçmişte bizzat yaşamışlardır. Ereğli Demir Çelik fabrikalarında 1971 10 Şubat'ında 5000 Erdemir işçisinden kestikleri aidatları, işçiler üretimden gelen gücünü kullanarak şalteri indirdiğinde 3 saat gibi kısa bir süre içersinde iade edip, tabelalarını ararak Ereğli'yi terketmek zorunda kalmışlardı. Bugün basında izlediğim kadarıyla T.Metal sendikasıdan istifa ederek Birleşik Metal-İş'e yöneldiğinizi görüyorum. Hangi sendikaya giderseniz gidin işçi kardeşlerim, sendikalarınıza sahip çıkmazsanız, sendikacıların çeşitli yasal bahanelerin arkasına sığınarak yeni engeller diktiklerini yaşayarak göreceksiniz. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı basına verdiği demeçte, "Birleşik Metal-İş'e gelenlerin toplu sözleşmede herhangi bir kayıplarının olmayacağını" söyleyerek, "bunun da dayanışma aidatı ödeyerek sağlanacağını" ifade ediyor. Burada sendikacıların sendikacıları koruduğunu bir kez daha görüyorum. Satış sözleşmesi gereği 2 yıl gibi bir süre daha çeteleşmiş T.Metal'i aidatlarınızla beslemenizi istiyorlar. Ayrıca Bakanlığın uzun süren yetki mücadeleleri ile sizi uğraştırmak istiyorlar. Halbuki şimdi üretimden gelen gücünüzü kullanıp sokağa dökülmüş iken, "satış sözleşmesi iptal olsun" şiarını yükseltmeli, işçi denetiminde yeni bir TİS'i MESS'e ve sendika bürokratlarına dayatmalıyız.

Ancak basında takip ettiğim kadarıyla "işçi-işveren elele" gibi bir şiarın ön plana çıkarıldığını görüyorum. Bu şiarın yiğit metal işçilerine hiç de yakışmadığını söylemek gerekiyor. Ve bunun yerine "tüm metal işçileri elele, MESS'e karşı genel greve" şiarının öne çıkarılarak şu anda metal işkolundaki her sendikaya dayatılan MESS sözleşmelerinin iptal edilmesini, yeni sözleşmelerin ise işyerlerinde oluşturacağımız işyeri komiteleri ve bunların kendi aralarında oluşturacağı bir üst koordinasyon vasıtasıyla yeniden yapılmasını sağlamalıyız.

Metal işçileri elele MESS'e karşı direnişe !

Gebze'den metal notları

MESS ile işçi sendikaları arasında sürdürülen TİS görüşmelerinin satışının onaylanmasıyla birlikte, sanayi kentlerinde binlerce işçinin sürdürdüğü eylemlilikler genişleyerek devam ediyor.

Bursa'daki Tofaş, Oyak-Renault, Bosch, Mako gibi temel işletmelerdeki binlerce işçinin başlattığı ilk eylemlilikler diğer kentlerdeki proleter kitleleri de hareketlendirdi. İzmir BMC işçileri; Ankara'da Man-AS; İstanbul'da Beko, Packard, Uzel Delta, Simko, Otosan; Gebze'de Arçelik, Kale Balata işçileri de satış sözleşmesine karşı tepkisini iş bırakma, yürüyüş, sendikadan toplu istifa eylemlilikleriyle ortaya koydu.

İşçilerin öfke ve eylemlilikleri T. Metal'de örgütlü işyerleriyle de sınırlı kalmadı. Satış sözleşmesiyle birlikte Gebze'de B. Metal-İş'te örgütlü işletmelerdeki işçiler kitlesel olarak sendika binasına gelerek gelişmeler karşısında sendika bürokratlarının şimdiye kadar izlediği teslimiyetçi tutuma yönelik tepkilerini ortaya koydular.

Türk Metal-İş'te örgütlü olan 1500 Arçelik işçisi satış sözleşmesine tepki göstererek iş bıraktı. Kroman Çelik, Sarkuysan, Akkardansa, Makina Takım, AEG, Çolakoğlu, Omtaş vb. işletmelerdeki işçiler, B.Metal-İş'in duyarsızlığına tepki göstererek, "grev istiyoruz", "MESS'i ezelim" şiarını haykırdılar. Bu kararlı tutum karşısında sendika bürokratları oyalayıcı, yatıştırıcı konuşmalar yaptılar. Bunun yanı sıra bu hainler, işçilerin yanında bulunan Kızıl Bayrak ve Dayanışma gazetelerinin muhabirlerini sendika binasından atmaya yeltendiler. Ayrıca bununla da kalmayarak, siyasi polisi sendikaya davet ederek, devrimcilerin işçilerle daha fazla kaynaşmasını engellemeye yönelik çaba sarfettiler.

Daha ilk baştan görüşmeler sırasında işçilerin dikkatini kırıntı ücret pazarlığına çekmeye çalışarak, MESS'in, sınıfın 150 yıllık kazanımlarına yönelik saldırılarını perdeleme görevini üstlendiler. TİS komitelerinin sendika bürokratlarının denetimi nedeniyle işlevini yerine getiremediği, işçilerin süreçten bilinçli bir çabayla haberdar edilmediği bir ortamda tabanın mücadele istemi ve basıncı karşısında B.Metal-İş 5 Eylül'de Bostancı'da, 10 Eylül'de İstanbul'da ve 11 Eylül'de Gebze'de zorunlu olarak üye toplantıları organize etti. Gebze şubede örgütlü Çolakoğlu, Çayırova boru, Sarkuysan, Makina Takım, Chrysler, Kroman Çelik, Lombardini, Bufer ve daha bir dizi işletmedeki 3 bine yakın işçinin taşıdığı döviz, attıkları slogan kürsüdeki işçi temsilcilerinin konuşmasında ifadesini buldu. "Esnek üretime hayır", "İşçiler elele genel greve", "Zafer direnen işçilerin olacak", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Ücretsiz izine hayır" atılan başlıca sloganlardı. Buna rağmen B. Metal-İş Genel Başkanı Kamil Kinkır ile DİSK başkanı Rıdvan Budak'ın konuşmaları işçilerin taleplerini karşılamaktan uzaktı. Zira sözkonusu bürokratların konuşmaları daha çok sürecin bundan sonra nasıl bir prosedür izleyeceği üzerinde şekillendi. (Anlaşmazlık maddeleri vb.) R. Budak, "Biz hiç bir zaman işverenlerin kucağında sendikacılık yapmadık" diyerek işçilere çağdaş sendikacılık anlayışı çerçevesinde hak arama mücadelesi vermeleri gerektiğini öğütledi. Bu hain sendika ağası, işçilere "mücadele alanlarında hesap sorun" demek yerine, işçilerin seçkinlerinde kötü

politikacılara oy vermeye çağırarak konuşmasını tamamladı. Bu konuşmasıyla işçileri oyalayarak, işçilerin mücadele istemini boğmaya yönelik tutumunu açıkça ortaya koydu.

Aynı bürokratlar MESS'i ezelim şiarını yükselten işçilerin istemini pasif direnişlerle törpüleme yoluna gitti. 15 Eylül'de bir günlük servislere binmeme eylem kararı, Gebze'de onlarca işletmede hayata geçirilmedi. Birkaç işletmede fabrikaya 100 metre kala başlayan yürüyüş ise 10 ile 20 dakika geç başlanması dışında başka da eylem yapılmadı. Kroman Çelik işçilerinin sendikaya giderek "grev yapalım, mücadele edelim" istemi aynı dönem içerisinde şube yönetimi tarafından, "grev kararı alamayız" şeklinde yanıtlandı.

Gebze işçilerinin sendikaya basıncı uygulaması karşısında bürokratlar, güçlerinin bölündüğü argümanını öne çıkarıyorlar. 95 bin işçiyle sürdürülen MESS grup sözleşme görüşmelerinde 15 bin işçiyi kendilerinin temsil ettiği, T. Metal ve Özçelik-İş'te örgütlü 80 bin işçi adına bağitlanan satış sözleşmesi karşısında kendilerinin yalnız kaldığını, bu durumda MESS'e karşı direnç gücü bulamadıklarını iddia ediyorlar. Bu olumsuzluktan sorumlu olanların T. Metal ve Özçelik-iş olduğunu belirterek işçilerin bilincini karartarak, işçilerin direnç gücünü kırmayı, sınıf birliğini bozmayı, satış sözleşmesini oldu bittiye getirmeyi, gelişmelerin önünü almayı hedefliyorlar.

Gebze özgülünde Arçelik işçilerinin, sendika bürokratlarının tutumuna yönelik eylemi kuşkusuz ki diğer kentlerdeki benzer eylemler gibi işçi sınıfının, sendika bürokratlarının yıllardır izlediği sınıf uzlaşmacı çizgi ve pratiğine yönelik bir çıkış olmuştur. İşçi sınıfı henüz mevcut sendikaların sınıf çıkarlarını temsil etmediği bilincinde olmasa da, gösterdiği tepkiyle sendika bürokrasinin işçi sınıfı üzerindeki gerici sultasını parçalama mücadelesinde ilk adımını atmıştır.

Yine sanayi kentlerindeki işçilerin yaygın eylemi salt sendika bürokrasisinin çizgi ve pratiğine tepki eylemi olarak da anlaşılamaz. Metal işçilerinin faşist T.Metal'e gösterdikleri tepki esas olarak ücretli kölelik düzeninin kendisine yöneliktir. Burjuvazinin sınıf içindeki ayağı olan sendika bürokrasisi, yıkım programlarının uygulanmasının doğrudan destekçisidir. Son satış sözleşmesine karşı mayalanan ve patlayan öfke, yılların birikiminin dışı vurumudur.

Yeni dönem sınıfın uzun yıllardır özgül istemler üzerinden başlayan mevzi direnişler yerine, temel sektördeki işçilerin başını çektiği geniş kesimleri etkileme gücünü gösteren, birleşik direnişlerin yükselişe geçtiği bir süreç olacağını göstermektedir.

Komünist devrimciler, metal işçilerinin 1976 yılında haklı olarak haykırdıkları "DGM'i ezdik, sıra MESS'te" şiarının bugün aynı işkolundaki işçilerin "sendika bürokrasisini, ihanet çetelerini ezdik, sıra MESS'in düzeninde" biçimine büründüğünün bilincinde olarak bu şiarı işçi sınıfı içerisinde yaymak, sürece aktif müdahalede bulunmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Zira içerisinde bulunduğumuz dönem sınıf hareketini devrimcileştirme, mücadelenin somut kazanımlarını ihtilalin silahlarına dönüştürme imkanlarını fazlasıyla sunuyor.

Kızıl Bayrak/Gebze

İskenderun metal işçileri, Bursa metal işçilerinin izinden gitmelidir!

Sermaye düzeninin işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarının önemli bir ayağı da sendika ağaları üzerinden yürütülmektedir. TİS'lerde işçilerin satılmasından özelleştirmeye, taşeronlaştırmadan işten atmalara kadar, bütün saldırıların altında bu hainlerin imzaları vardır. Sendikal koruculuğun diğer bir marifeti de sınıfın kendiliğinden biriken tepkilerini yasak savma türü eylemlerle boşaltmaktır. Tabi bu ağaların sermayeye yaptıkları bu tür hizmetleri yaşama geçirebilmeleri, sınıfın örgütsüz oluşundan ve sınıf devrimcileriyle henüz istenen düzeyde bir kaynaşmışlığın varolmamasından kaynaklanıyor.

Metal işçilerinin sendika ağalarına karşı ayağa kalkması, patronlar sınıfının huzurunu fazlasıyla kaçırmış durumda. Bursa'da başlayıp İstanbul, İzmir, Ankara, Adana'ya kadar yayılan işçi sınıfının ayağa kalkışı hem sermaye cephesini korkutmuş, hem de sınıfa güvenmeyen geleneksel devrimci hareketin hazin durumunu gözler önüne sermiştir.

Sınıf hareketinin nispeten durgun olduğu bir dönemde, sermayenin saldırısına ve sendika ağalarının TİS'de işçileri satmasına yönelik tepkiler, tescilli işçi düşmanı Türk Metal'e iyi bir şamar olmuş ve onu çöküşle karşı karşıya getirmiş bulunuyor. Böylesine kitlesel ve kapsamlı bir eyleme hala sessiz kalan bazı sınıf bölüklerinin olması ise aşılması gereken bir zayıflıktır.

İskenderun'da bulunan İsdemir, halen herhangi bir gelişmenin yaşanmadığı yerlerden birisidir. Türk Metal'e bağlı İskenderun Organize Sanayi bölgesinde bulunan iki fabrikadan da henüz bir ses gelmemiştir. Bunlar biri özelleştirme saldırısına maruz kalan (İsdemir), diğerleri de yoğun baskı ve sömürünün bulunduğu (A.Metal-Noksel Boru) işletmelerdir. İster Öz Çelik-İş'te, ister Türk Metal'de sendikalı olsunlar işçilerin yapmaları gereken Bursa, İstanbul ve öteki kentlerdeki sınıf kardeşlerinin izinden gitmektir.

Şu ana kadar işçilerden bir sesin çıkmaması, bundan sonra çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Ancak bunun için bazı temel adımların atılması gerekiyor. Bunların başında, burjuva düzen partilerini aşip sınıfsal davranabilmek, sendika ağalarının cenderesini tabana dayalı işyeri komiteleriyle parçalamak, işyerleri arasındaki kopuklukları gidermek geliyor. Biz sınıf devrimcileri bunun için gerekli tüm çabayı göstereceğiz. İşçilere düşen ise düzen partilerine ve sendikal çetelere değil, komünistlerin çağrılarına kulak vermek, harekete geçmektir.

Kızıl Bayrak/Antakya



Tekstil işçileri, metal işçilerinin açtığı yoldan sermaye ve işbirlikçisi sendika ağalarına karşı mücadeleye atılmalıdır!

Sermaye sınıfı, İMF-TÜSİAD saldırı programıyla, içinde bulunduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyor. Özelleştirmeler, sendikasız-sigortasız çalıştırma, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme saldırılarını, İMF-TÜSİAD yıkım programıyla iyice yoğunlaştırmış bulunuyor.

Bu süreçte tekstil sektöründeki pek çok işyerinde zam dönemi geride kalırken, örgütlü işletmelerde TİS görüşmeleri sürüyor. Patronlar kırıntı artışlarla tekstil işçisini yine sefaletle yüz yüze bıraktı. Bu zam döneminde de, tekstildeki ücret zamları %25-30'u aşmadı; hatta kimi işyerinde iyice pervasızlaşan sermayedarlar, %5'lik bir "artışı" reva gördü işçilere. Sefalet ücretleri de yetmedi, kimi büyük işletmelerde tensikata giden patronlar binlerce işçiyi kapı dışarı bıraktı, bırakıyor.

Devam eden TİS sürecinde ise kimi işyerlerinde anlaşma sağlanmış durumda. Bunlardan birisi de DİSK Tekstil'de örgütlü Çukobirlik fabrikası. Adana'da kurulu olan Çukobirlik'te, iki ay süren TİS görüşmeleri 17.9.1998'de sonuçlandı. Tabanın 68 milyona çekilmesi, %150 oranındaki artış taleplerine karşı; tabanın 58 milyona çekilmesi ve %90 artışla sözleşme imzalandı. İşverenin haksız yere işten çıkardığı takdirde 10 maaş tutarında tazminat ödemesi de alınan haklar arasında.

Tekstil Sanayi İşverenleri sendikası ile Teksif arasında süren ve 52.000 işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri 21 Eylül'de anlaşmazlıkla sonuçlanmıştı. İşverenler sendikası tekstil işçisine %0'lık zammı dayatıyor. Teksif sendikası Genel Başkanı Zeki Polat ise, 1 Ekim'deki Başkanlar Kurulu'nda izlenecek yolun belirleneceğini söylüyor ve işçileri greve hazırlıklı olmaya çağırıyor. Metalde yaşanan gelişmeler epey göz korkutmuş durumda. Bilindiği gibi Türk Metal ve Özçelik-İş'in işçileri büyük bir gönül rahatlığıyla satması, metal işçisini ayağa kaldırmıştı.

Metaldeki hareketlenmenin bir başka önemli etkisi, işçi sınıfının bir başka önemli

ön açıcılığa sahip olabilmesidir. Biliyoruz ki faşist Türk Metal neyse Teksif de odur! Tekstil işçileri, satış sözleşmelerine ve sendikal ihanete boyun eğmemek için, metal işçisi kardeşlerinin açtığı yoldan sermayeye ve onun işbirlikçisi sendika ağalarına karşı mücadeleye atılmalıdır!

Biz tekstil işçileri kendi kaderimizi kendi ellerimize almadığımız sürece, hain sendika bürokratları da kapalı kapılar ardında bizleri satmaya devam edecektir. Tekstil işçileri olarak şu süreçte önümüzde duran şey, TİS sürecine müdahale edebilmek ve kolayından bir satışa gelmemek için TİS komitelerinde örgütlenmektir. Çünkü sermayenin saldırılarını ve sendikal ihaneti ancak örgütlü gücümüzü kullanarak geri püskürtebiliriz.

**Tekstilde satış sözleşmelerine, sendikal ihanete boyun eğmeyelim!
Bütün inisiyatif işçilere! İşyeri komitelerinde örgütlenelim!**



Türk Metal saltanatı çöktü!

Sıra efendilerine de gelecek!

Başta MESS patronları olmak üzere, tekelci medya, sendika bürokratları, yani sermaye, sermayenin temsilcileri, sözcüleri, uşakları, tümü de yana döne aynı şeyi söylüyor, aynı nakaratı tekrarlıyorlar:

İşçilerin öfkesi işverenlere karşı değil, işçilerin öfkesi sendikaya karşı!

İşçilerin işverenlerle bir sorunu yok, işçilerin sorunu sendikayla!

İşçilerin imzalanan sözleşmeye tepkileri yok, işçilerin tepkisi sözleşmenin imzalanış biçimine!" vb...

Tekelci medya manşet atıyor: "Öfke MESS'e değil, Türk Metal yöneticilerine!"

Sermayenin kiralık kalemleri yazıyor: "İşçiler sokağa döküldüler. Ama işverene karşı değil, sendikaya karşı. Ücret zamları düşük tutuldu diye değil, sendika tarafından aldatılmış oldukları için!"

Amaçları belli. Eylemin gerçek hedefini karartmaya, direnişe geçen işçilerin sınıf bilincini bulandırmaya, onları ileri atıldıkları sınıf mücadelesi yolundan saptırmaya çalışıyorlar.

"İşçilerin işverenle, MESS'le, MESS sözleşmesiyle sorunları yok!" Kendilerinin zerre kadar inanmadıkları bu yalanla işçi sınıfını kandırmaya çalışıyorlar. Sıra uşaklarından sonra efendilerine, kendilerine gelecek. Maşadan sonra maşayı tutan ellere yönelecek. Korkuları bundandır, bunun önüne geçmeye çalışıyorlar.

Metal işçileri, sermayenin uşağı Türk Metal çetesini, bu mafyacı ihanet şebekesini sendikalarının başından söküp atmakla işe başladılar. Çünkü Türk Metal çetesi sermayenin saldırıları karşısında işçilerin elini kolunu bağlıyor, onları savunmasız bırakıyordu. Vaatlerle oyalıyor, yalanlarla kandırıyor, beklentiye sokuyor, sonra da hançeri sırtından saplıyordu. Bugüne kadar MESS patronlarının bir dediğini iki etmedi. Aynı sermaye sınıfının diğer sendikacı uşaklarının yaptığı gibi.

Bugüne kadar işçiler, sermayenin yıkım saldırılarını destekledikleri, patronların dayattığı ağır sömürü koşullarını onayladıkları için değil, "işçi-işveren barışı" masallarının, "işyerinin, ülkenin ortak çıkarları için fedakarlık" yalanlarının heveslisi oldukları için de değil, mücadele örgütleri olması gereken sendikalarının başını bu ihanet şebekeleri tuttuğu için, MESS'e,



Metal işçileri bu korkuyu gerçek kılmak için "Türk Metal'i ezdik sıra MESS'de!" şiarının yol göstericiliğinde sınıf mücadelesini daha da ilerletmek, sermayenin ve uşaklarının tüm toplumu saran çürütücü cenderesinin kırılıp aşılması için sınıf kardeşlerine yol göstermek sorumluluğu ile vüzyüzedir.

patronlara, sermayeye boyun eğmek zorunda kaldılar.

Türk Metal şebekesi işçi sınıfının elinde kelepçe, ayağında zincirdi. Şimdi metal işçileri sermayenin uşaklığını yaparken bir yandan da kanlarını emen bu hainleri sırtlarından söküp atmak için ayağa kalktılar. Neden? Ellerine takılmış kelepçelerden, ayaklarına vurulmuş zincirlerden kurtulmak için! Tüm bunlar ise sermayenin saldırılarına eskisi gibi geçit vermemek, MESS'in dayatmalarına eskisi gibi boyun eğmemek için! Sermaye iktidarının, MESS patronlarının ayaklar altına alıp çiğnediği insanca çalışma ve yaşama koşullarını mücadeleyle kazanmak, haklarını söke söke almak için. Sermaye ve uşakları tüm bu gerçekleri çok iyi biliyorlar. Ama bu gerçeklerin üzerini örtmeye, hedefi karartıp bilinçleri bulandırarak işçileri ileri atılmış oldukları sınıf mücadelesi yolundan saptırmaya, yeniden bir tuzağın içine çekmeye çalışıyorlar.

Türk Metal çetesi sermayenin tescilli bir uşağı, çete başı M. Özbek MESS patronlarının has bir adamıdır. Bunlar sermayeye pervasızca uşaklık ederek işçi sınıfının öfkesini fazlasıyla hakettiler ve şimdi karşılığını da alıyorlar. Peki ya bu

uşakların hizmetini gördüğü efendileri! Türk Metal ve Özbek'in maşalığını yaptığı MESS patronları, sermaye sınıfı, sermaye iktidarı! Satan uşaklara satın alanlar kim? Sefalet ücretlerini, sıfır zamları kim dayattı işçilere? Kendi kasalarını tıka basa doldururlarken kriz bahanesiyle onbinlerce metal işçisini kapı dışarı koyanlar kimlerdi? Tensikatlarla işçilerin gelecek güvencesini kim kararttı? İşçi sınıfının bu kan emici sermaye ile görülecek bir hesabı yoktur diyorlar hep bir ağızdan. İşçi sınıfı, sermayenin taleplerinin karşısına kendi sınıf talepleriyle dikilmeden, bu talepler için mücadeleyi kararlılıkla yükseltmeden çalışma ve yaşam koşullarını biraz olsun iyileştirebilir mi?

Sermaye ve uşakları, işçilerin öfkesini, eylemini, mücadelesini sadece Türk Metal şebekesi ve faşist Özbek çetesiyle sınırlayıp, kendilerini aradan sıyrmanın, temize çıkarmanın hesabını yapıyorlar. Dün bu ihanet şebekesine karşı mücadele eden öncü işçileri Türk Metal çetesi ile işbirliği içinde kapı dışarı eden, faşist Türk Metal sultasına karşı sesini yükselten herkesi kendi tatlı karlarına yönelmiş bir tehdit sayan, faşist Türk Metal yöneticilerinin

patronları, bugün "işçilerin sorunu sendikayla, sendika değiştirmek işçilerin hakkı" diyorlar. Bu, sadece ayağa kalkmış işçilerin birleşik gücünün karşısına dikilme kuvvetini ve kendi uşakları Türk Metal çetesini savunma cesaretini gösteremedikleri için değildir. Onların amacı, öfkenin, eylemin, mücadelenin ihanet sözleşmesine, MESS'e, kendi tatlı kârlarına, kendi düzenlerine, yani gerçek hedeflerine yönelmesinin önünü kesmektir. "İşçilerin işverenle sorunu yok!" masasına bu yüzden dört elle sarılıyor. Türk Metal çetesinin kelepçesinden, zincirinden kendini henüz kurtarmakta olan metal işçilerinin elini kolunu "işçi işveren barışı, toplumsal uzlaşma, sosyal barış, fedakarlık" demagogileriyle bir kez daha bağlamanın, ve böylelikle kendi sınıf saltanatlarına, dizginsiz sömürü koşullarına boyun eğdirmeye devam etmenin hesabını yapıyorlar.

Bu oyunu oynayanlar, bu hesabı yapanlar sadece MESS patronları ve tekelci medyadan ibaret değil. İbret vericidir ki, sendika ağaları da patronlarla tıpa tıp aynı ağızdan konuşuyorlar. Türk-İş, Hak-İş ve DİSK bürokratları, hepsi de söz birliği etmiş gibi, işçilerin imzalanan sözleşmeyle bir sorununun olmadığı, işçilerin işverenle bir sorununun olmadığı nakaratını yineleyip duruyorlar.

Bayram Meral, Özbek çetesinden sonra başta kendisi olmak üzere Türk-İş'in başını tutan sermaye uşağı tüm sendika bürokratlarının işçi sınıfından benzer tokatlar yemesi korkusunu yaşıyor. Düne kadar it dalaşına tuttuğu Özbek'i şimdi can havliyle savunuyor. "Bugüne kadar Türk Metal işkolundaki diğerleri ile hep aynı sözleşmeyi imzaladı, aralarında hiç bir fark yok" diyerek diğer sendikaları kişisel çıkarları için işçileri kışkırtmakla suçluyor. Bayram Meral, sermayenin bu has uşağı, diğerlerinin ihanetini örnek gösterip kendi ihanetini haklı çıkarmaya, bunun üzerinden de işçileri Türk Metal çetesinin ihanet cenderesi altına geri döndürmeye çalışıyor. "MESS'in dayatmalarını kabul etmekten başka çıkar yol yoktur" teslimiyet düşüncesini, hem kendi ihanetlerini mazur göstermenin, hem de işçilerin kendi bağımsız mücadele güçlerine

güvenlerini kırmanın dayanağı olarak kullanıyor.

Hak-İş başkanı Salim Uslu ise “sorun imzalanan sözleşme ve ne kadar ücret alındığı değil, nasıl imzalandığı ve nasıl alındığıdır” diyor. Aynı ihanet sözleşmesinin altına kendilerinin de imza atmış olmasından yüzü bile kızarmıyor. “Aynı sözleşmenin altına imza attık, ama bizim işyerlerimizde işçiler ayaklanmadı, üretimi aksatmadı” diyerek bununla adeta övünüyor. Çünkü sözünü işçilere değil patronlara söylüyor. “Türk Metal yerine bizi tercih edin, bundan siz işverenler kazançlı çıkarsınız, aynı sözleşmeyi işçilerde, işyerinde hiçbir huzursuzluk yaratmadan bağlamanın yöntemini en iyi biz biliyoruz” diyor.

Hak-İş başkanı Salim Uslu gibi, DİSK başkanı Rıdvan Budak’a göre de, işçilerin sorunu imzalanan sözleşme ile değil! İşçilerin işverenle, üretimle hiç bir sorunu yok! Sorun sözleşmenin nasıl imzalandığından ibaret! R. Budak da patronların ağzıyla konuşuyor. R. Budak da asıl mesajı işverenlere, MESS patronlarına gönderiyor: “İşverenler objektif olmalılar. İşçilerin üretimle bir dertleri yok. İşçilerin sıkıntısı sendikal anlayışla” diyor. Yani “Türk Metal yerine bizi tercih etmekte tereddüt etmeyin, bu sizin zararınıza değil yararınıza olur, patronların taleplerini çağdaş sendikacılık sosuna batırıp işçilere kabul ettirmekte en çok biz başarılı oluruz” demek istiyor. Kendi sendikacılık anlayışını, işçilerin değil, patronların derdine çare olarak sunuyor. Türk Metal çetesini buradan eleştiriyor. İmzaladığı ihanet sözleşmesi üzerinden değil. Onun için sorun, M.Özbek’in patronların bir dediğini iki etmemiş olması değil, patronların dediklerine işçileri yeterince ikna edememiş olması. Sorun, işçileri patronların dayatmaları karşısında zoraki değil, gönüllü boyun eğerek sessiz kalmalarını sağlayacak, böylece işyerinde huzursuzluğu, üretimde aksamayı bertaraf edecek, dahası üretimin verimini, patronların kârlarını daha da arttıracak türden “katılımcı, demokratik” sendikal anlayış ve projeleri geliştirememiş olması. R. Budak kendi sendikal çizgisini de buradan bir alternatif olarak koyuyor. IMF-TÜSİAD paketlerine, sermayenin saldırı politikalarına, MESS’in dayattığı dizginsiz sömürü koşullarına, ücret kayıplarına, esnek üretim adı altında hak gasplarına vb. karşı direniş, sınıfa karşı sınıf mücadelesinin görevleri, bunların hiçbiri yok onun

Türk Metal şebekesi işçi sınıfının elinde kelepçe, ayağında zincirdi. Şimdi metal işçileri sermayenin usaklığını yaparken bir vandan da kanlarını emen bu hainleri sırtlarından söküp atmak için ayağa kalktılar. Neden? Ellerine takılmış kelepçelerden, ayaklarına vurulmuş zincirlerden kurtulmak için! Tüm bunlar ise sermayenin saldırılarına eskisi gibi geçit vermemek, MESS’in dayatmalarına eskisi gibi boyun eğmemek için! Sermaye iktidarının, MESS patronlarının ayaklar altına alıp çiğnediği insanca çalışma ve yasama koşullarını mücadeleyle kazanmak, haklarını söke söke almak için.



“çağdaş sendikacılık” anlayışında.

Ne Türk-İş, ne Hak-İş, ne de DİSK bürokratları, hiçbiri “metal işçilerinin istediği, MESS’in dayatmalarına boyun eğmeyen, sermaye karşısında işçilerin taleplerini kararlılıkla savunan, bunun için sonuna kadar direnen, tüm güçlerini seferber eden, üyeleriyle bu temelde birleşip bütünleşmiş, tabanın mücadele dinamizmi ve örgütlenmesi üzerinde yükselen bir sendikal önderlik, örgütlenme ve mücadeledir” demiyor, diyemiyor. Hiç biri “biz böyle bir mücadele çizgisinin savunucusu ve temsilcisiyiz, işçiler bizi bu yüzden tercih ediyorlar ya da etmeliler” demiyor, diyemiyor.

Neden demiyorlar, neden

diyemiyorlar? Yalan söylemeyi beceremedikleri için mi? Hayır. Yüzleri tutmadığı için... Bu konuda rakiplerine söyleyecekleri her söz dönüp gerisin geri kendilerini de vuracağı için... Tüm sendika bürokratlarının, tüm MGK sendikacılarının, tüm ESK ihanetçilerinin ayaklarını üzerine bastıkları, sermayeye usaklıkla sıvanmış ortak zeminini koruyup kollamak için... Metal işçilerinin sermaye uşağı sendikal çetelere başkaldırısının karşısında aynı MESS gibi, kendileri de korkuya kapıldıkları için... İşçi sınıfının kendi gücünü harekete geçirmeye başlamasının, ait oldukları sömürü düzeninin istikrarını, parçası

oldukları burjuva sınıfının sefahatını tehdit ettiğini bildikleri için... Görevleri hareketi dizginleyerek bu tehlikeyi bertaraf etmek olduğu için... Bugüne kadar işçiler güldü, artık patronlar gülecek! Patronların bir dediği iki edilmeyecek! Türkiye sermaye için dikensiz bir gül

bahçesine çevrilecek! Sadece sermayenin işbirlikçisi sendika bürokratlarına hayat hakkı tanınacak! İşte sermaye sınıfı, 12 Eylül faşizmi ve sonrasında Susurluk devletiyle bunun yolunu düzledi. İşçi sınıfının mücadelesinde hiçbir yeri olmayan faşist Türk Metal’i olduğu gibi, diğer Türk-İş bürokratlarını, Hak-İş bürokratlarını ve düzene kapaklanan DİSK bürokratlarını bu yüzden işçi sınıfının sendikalarının başına saldı. MGK bu yüzden onları ESK’da birleştirdi. Sermaye devleti

onları bunun için besledi, sendikal yasa ve yasaklarla korudu, kolladı. Metal işçilerinin Türk Metal çetesine başkaldırısından sermaye sınıfının duyduğu korku ve bu hainlerin sermayenin uşağı oldukları gerçeğinin görülmesinden duydukları korku, yukardaki gerçeklerin görülmesinden duyduğu korkudur.

Metal işçileri bu korkuyu gerçek kılmak için “Türk Metal’i ezdik sıra MESS’de!” şiarının yol göstericiliğinde sınıf mücadelesini daha da ilerletmek, sermayenin ve usaklarının tüm toplumu saran çürütücü cenderesinin kırılıp aşılması için sınıf kardeşlerine yol göstermek sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Sarı sendikacılık sınıfa ihanettir! Sınıf sendikacılığı için ileri!

Türk-Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş sendikalarının MESS ile yaptığı grup sözleşmesi, emekçiler üzerinde nasıl oyunlar oynandığını, sermaye ile sendikaların nasıl uyum içerisinde olduklarını göstermektedir.

Hain sendika bürokratları, sermayenin emekçilere yönelik saldırılarından biri olan esnek üretime karşı suskun kalmış, pratikte hiç bir harekette bulunmamışlardır. Sadece Birleşik Metal-İş Sendikası’nın, esnek üretim saldırısına karşı bazı işyerlerinde, mesaiye kalmama, işyerine yürüyerek gitme gibi öfke boşaltıcı basit eylemlilikler yapmıştır. İşçiler greve hazırlandıklarını iddia eden sendikacıların iddialarının arkasında durmadıklarını tanık olmaktadır. MESS ile süren TİS görüşmelerinin son gününde Türk Metal Sendikası % 43 zammı içeren satış sözleşmesini imzaladı. Bu ihanete karşı metal işçisi faşist Türk Metal Sendikası’na karşı ayağa kalktı. Renault - Tofaş ve diğer işyerlerinde şalterle kesilen elektrik, Kırp Arşiv <http://hantey.org>

başladı. On bine yakın Türk-İş üyesinin ülke gündemini değiştiren bu hareketi karşısında sözleşmeyi imzalamayan Birleşik Metal-İş sendikasının olaylara nasıl seyirci kaldığını gördük. Greve hazırlandığını söyleyen bu sendika olaylar karşısında kendi bile şok olmuş, hiç bir harekette bulunmayıp süreci izlemeye koyulmuştur. Buna rağmen Birleşik Metal-İş yöneticileri sınıf sendikacılığı yaptıklarını söyleyebilmektedirler.

Böyle bir sınıf sendikacılığı olur mu? Bir kere sınıf sendikası böyle tarihi fırsatları kaçırmaz. Harekete yön verir. Bu mücadeleyi ileri boyutlara taşır. Bırakın yön vermeyi, destek bile verememektedirler. Bu durum bu sendikanın sınıf sendikacılığı çizgisi değil, sermaye ile uyum çizgisi izlediğini göstermektedir.

**Yaşasın işçi sınıfının devrimci mücadelesi!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Kızıl Bayrak okuru komünist bir işçi

Yıkım programını püskürtmek ve süreci kazanmak için metal işçilerinin tutuşturduğu kıvılcımı sermayenin saltanatını küle çevirecek bir yangına dönüştürelim!

Sermaye iktidarını kendi kriz batağına gömelim!

Önümüzdeki süreci kazanmak, devrimci ve öncü işçilerin öne çıkmasını, işyerlerinde, fabrikalarda sendikalardan bağımsız komiteleşme çalışmalarına girişmesini gerektirmektedir.
Mevcut ve oluşturulacak komiteler aracılığıyla diğer işyerleri-fabrikalarla bağlar kurmayı, ortak bir mücadele programı çerçevesinde harekete geçmeyi gerektirmektedir.
Bu yıkım programından etkilenen tüm işçileri, emekçileri ortak bir eylemlilik zemininde buluşturmayı gerektirmektedir.
Sermayenin topyekün saldırıları ancak net hedeflere sahip bir eylem çizgisi ve bu hedefler doğrultusunda sergilenecek mücadele kararlılığı ile püskürtülebilecektir.
İşçi sınıfı ordusunun metal bölümünün ortaya koyduğu tepki aslında yıllardır biriktirilen mücadele isteğinin ve öfkenin bir sonucudur. Bir ilk kıvılcımdır. Bunu sermayenin saltanatını küle dönüştürecek bir yangına dönüştürmek ellerimizdedir. Atılan bu ilk adımın gerisini getirmek için görev başına!



uygulamaya sokma konusundaki kararlılığını ortaya koyması açısından son derece önemliydi. Ardından işçi sınıfının geniş yığınlarını doğrudan etkileyen, sınıfın geneline yönelik bir saldırı aracı olan asgari ücret, saldırı programındaki düşük ücret politikası doğrultusunda kesinleşti. Metal işkolunun toplu sözleşme sürecindeki saldırılar da yıkım programının bir uzantısı olarak gündeme oturdu. Sınıfın belirli bölüklerindeki hareketlenmelerin önüne ise “grev yasakları” ile çıktı sermaye iktidarı.

Yine yıkım programıyla belirlenen özelleştirme takvimi ciddi bir muhalefle karşılaşmadan adım adım uygulamaya sokuldu. POAŞ’ın ardından Türk Ticaret Bankası da sessiz sedasız özelleştirildi. Birçok işletmede bu saldırının zemini hazırlanıyor. İlk hedefleri TELEKOM ve THY.

Sefalet ücretleri ve özelleştirmeler başta olmak üzere, saldırıların kapsamı her geçen gün genişliyor ve yeni boyutlar kazanıyor. Tekstil, petro-kimya ve metal başta olmak çeşitli sektörlerden birçok işletmede halihazırda görebileceğimiz esnek üretim uygulamaları MESS’le birlikte sınıfa yönelik genel bir saldırı olarak gündeme gelmiştir. Tensikatlar olağanlaşmıştır. Yine taşeronlaştırma hızla yayılan bir uygulama olarak gündemdedir. En sonu “mezarda emeklilik” ve SSK’nın tasfiye planıyla sosyal hakların kırıntıları dahi ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Tablo olanca açıklığıyla karşımızdadır. Hayata geçirilmeye çalışılan daha koyu bir baskı ve daha dizginsiz bir sömürdür. Ücretsiz işçi emekçi kitleler için bir yıkımdır.

Sermaye sınıfı işçi sınıfı hareketinin zaaflarına yükleniyor

Sık sık en “yetkili” ağızlardan bir endişe dile getiriliyor: “Sosyal patlama!” Bu aslında burjuvazinin dayattığı yıkım programının kendi saltanatını tehlikeye düşürecek bir öfke ve tepkiye yolaçması korkusudur. Açıktır ki, derinleşen sınıf çelişkileri bir noktadan sonra patlamaya dönüşecektir. Nitekim bugün metal sektöründeki hareketlenme öncesine kadar süren genel sessizlik aslında içten içe bir öfkeyi mayalamış, patlama dinamiklerini beslemiştir ve beslemektedir.

Bugün sermaye cephesi açısından sorun, uygulamak zorunda olduğu yıkım programını olabildiğince sancısız ve mümkün olduğunca kısa zamanda dayatmaktır. Bunun sınırlarını belirleyecek olan ise işçi sınıfı hareketidir. Sermaye iktidarının ekonomik-sosyal alandaki saldırılarını yaşama geçirirken işçi sınıfı hareketindeki eksiklik ve zaafılara oynaması da bundandır. Süreç işçi sınıfının sermayeye yeni bir “kolay başarı” fırsatı sunup sunmaması üzerinden işleyecektir.

Burjuvazi planlanan saldırıların gerektirdiği manevra ve hazırlıkları elden bırakmıyor. Son süreçteki gelişmelere baktığımızda bu çok daha rahat görülüyor. Yıkım programının hedeflerine adım adım ve parça parça ulaşma yoluna gidiyor sermaye iktidarı. Bu, derinleşen sınıf çelişkilerinin biriktirdiği tepki ve öfkeyi göğüslemeye yönelik bir manevradır. Başvurulan tek manevra da değildir. Sermaye iktidarı tüm kartlarını açmış olmakla birlikte, bir

yandan kartları aynı anda oynamayarak saldırılar karşısında birleşik ve militan bir hareketin oluşması tehlikesini ortadan kaldırmaya çalışıyor. Öte yandan geniş kitlelerin tepkilerini düzen içi kanallara akıtmanın yollarını arıyor. Seçimler, “çetelerle hesaplaşma”, “genel af”, tırmandırılan “türban krizi” de aynı oyunun birer parçası olarak devreye sokuluyor. Bu yolla yığınları oyalamaya, sisteme olan tepkilerini törpülemeye ve düzen içi kanallara akıtmaya çalışıyor.

Manevraların boyutu ne olursa olsun, bunlar sonuçta örgütlü bir işçi sınıfı hareketi tarafından boşa çıkarılamayacak manevralar değildir. Yeter ki işçi sınıfı cephesindeki örgütsüzlüğün önüne geçilebilsin, yeter ki saldırılarını örgütlü bir sınıf olarak yaşama geçiren sermaye sınıfının karşısında bölünmüş ve parçalanmış bir sınıf hareketi zaafiyetinden sıyrılabilinsin. Yoksa sınıf hareketi ne sermayenin manevralarını boşa çıkarabilecek, ne de bu yıkım programını püskürtebilecek gücü ve enerjiyi kendisinde bulabilecektir.

Zaafıları aşmak süreci kazanmanın koşuludur

Burjuvazinin iktisadi-sosyal yıkım programını püskürtmenin ve krizin faturasını asıl sahiplerine ödetmenin tek yolu birleşik-militan bir sınıf tavrını geliştirebilmekten geçiyor. Artık korku duvarlarını yıkmanın, sinmişlik psikolojisini kırmanın zamanıdır. İşçi sınıfı kendi geleceğini kendi ellerine almak zorundadır. Şimdiye dek sermayeye sunulan “kolay başarı” fırsatlarının nedenleri sorgulanmalı, eksiklik ve zaafıların üzerine gidilmelidir. Bu hesaplaşma mücadelenin önünü açacak en önemli adımlardan biri olacaktır.

Bugün artık sendika bürokratlarına homurdanmakla yetinemeyiz. Şimdiye dek ya suskun kalınarak, ya da düpedüz bu sözde işçi sınıfı temsilcilerinden birşeyler beklenerek çok şey kaçırıldı. İmzalanan her satış sözleşmesini yenileri izledi. Sermayenin doğrudan kendisinin çıkarabileceği kararlara bir de bu sözde işçi sınıfı temsilcilerinin imzaları atmaları yıllardır sergilenen bir oyundur. Metal işkolundaki son toplu sözleşmelerde de aynı oyun sergilenmiştir. Bu oyunu bozmak işçi sınıfının elindedir. Bu ise, sınıf hareketinin önündeki gerici barikatlardan en etkilisi olan sendika bürokrasisini aşmak, gerektiğinde yolunu bu ihanet şebekelerinden

Sermaye sınıfı içinde debelendiği krizi aşmak noktasında hiçbir olanağa sahip değil. Kriz yapısal ve kapitalizm varoldukça da krizlerin sonu gelmeyecektir. Dolayısıyla tek seçenekleri krizi yönetmektir. Bu ise krizin faturasını artan oranlarda işçi-emekçi yığınlar ödetmek demektir. Bunun içindir ki, bugünkü sefalet ve kölelik koşullarının da ötesinde sefaletin derinleştirilmesi, sömürünün katmerleştirilmesi hedefleniyor. Yani işçi ve emekçilerin sofralarındaki kırıntılara dahi göz dikiliyor. Yıkım programı adım adım uygulamaya sokuluyor.

Kapitalizm varoldukça krizlerin sonu gelmeyecektir, diyoruz. Kriz, işçi sınıfı ve emekçiler için sefalet, işsizlik, terör ve zorbalığın artması dışında bir anlam taşıyor. Geçmiş aylara dönüp bu gözle bakalım. Kamu emekçilerine “buçuk” fazla verilmemesiyle atıldı ilk adım. Bu adım sermaye iktidarının IMF-TÜSİAD yıkım programının

Sorumluluklar ve inisiyatif!

ayırabilmekten geçiyor. Bugün metal işçisinin gösterdiği kararlılık bu yöndedir. Sendikalar işçi sınıfının birer örgütüdürler. Onları tekrar bir mücadele aracına dönüştürmek, görevini yerine getirmeyen bürokratları kapı dışarı etmekten, sendikal ihaneti ezmekten geçiyor.

Saldırıları boşuna sürece yayılmıyor, adım adım hayata geçirilmiyor. Bununla işçi sınıfı hareketinin temel bir zaafına oynuyor sermaye sınıfı. Şimdiye dek saldırılar hep kapıya geldiğinde karşı durulmaya çalışıldı. Sermayenin örgütlü bir sınıf olarak yaşama geçirdiği saldırılar yerel direnişler ve eylemliliklerle göğüslenmeye çalışıldı. Ortaya konulan tepkiler yetersiz kaldı, öncesindeki hazırlıksızlık nedeniyle kolayca boğuldu. Bunda, hazırlıksızlık ve örgütsüzlük kadar, işçi sınıfının saldırıların doğrudan hedefinde olan bölükleriyle dayanışma eksikliği de etkili oldu. Kararlı bir çizgide yürütülse de, sınıf dayanışmasının yeterince sergilenememesi nedeniyle nice mevziler heba edildi. Artık karşımıza örgütlü bir güç olarak çıkan sermaye sınıfına karşı bizim de örgütlü-birleşik gücümüzle çıkınmamızın zamanıdır.

Bugün açıktır ki saldırı programının ilk etkilerinin somutlanacağı alanlardan biri olan toplu sözleşme sürecine yeterli hazırlıkla girilememiştir. Fakat bu yalnızca kısa vadede atılacak adımların hızlandırılmasına ve ertelenemez görevlerimize işaret etmektedir. Sınıf hareketinin önündeki gerici barikatların aşılması, yıkım programına karşı örgütlü-birleşik bir güç olarak çıkılması, aşama aşama devreye sokulan saldırıların karşısında eylemli sınıf dayanışmasının geliştirilmesi ertelenemez görevler olarak karşımızda durmaktadır.

Önümüzdeki süreci kazanmak, devrimci ve öncü işçilerin öne çıkmasını, işyerlerinde, fabrikalarda sendikalardan bağımsız komiteleşme çalışmalarına girişmesini gerektirmektedir. Mevcut ve oluşturulacak komiteler aracılığıyla diğer işyerleri-fabrikalarla bağlar kurmayı, ortak bir mücadele programı çerçevesinde harekete geçmeyi gerektirmektedir. Bu yıkım programından etkilenen tüm işçileri, emekçileri ortak bir eylemlilik zemininde buluşturmayı gerektirmektedir. Sermayenin topyekün saldırıları ancak net hedeflere sahip bir eylem çizgisi ve bu hedefler doğrultusunda sergilenecek mücadele kararlılığı ile püskürtülebilecektir.

İşçi sınıfı ordusunun metal bölüğünün ortaya koyduğu tepki aslında yıllardır biriktirilen mücadele isteğinin ve öfkenin bir sonucudur. Bir ilk kıvılcımdır. Bunu sermayenin saltanatını küle dönüştürecek bir yangına dönüştürmek ellerimizdedir. Atılan bu ilk adımın gerisini getirmek için görev başına!

Türk-Metal sendikasının MESS ile imzaladığı toplu sözleşmenin hemen ardından, örgütlü olduğu Renault ve Tofaş'ta başlayan işçi eylemleri ve Türk Metal'den istifalar hızla diğer illere ve fabrikalara yayıldı, yayılıyor. Otosan, Arçelik, BMC, Manas, Uzel vb... Türk Metal'den istifalar, iş durdurma, yol kesme eylemleriyle başladıysa da, şimdi ağırlığı sendika değiştirmeye doğru kayıyor.

Tepki öncelikle hain sendika bürokrasisine yönelmiş gözüküyor. Sermaye ve DİSK'in tutumu da tepki ve eylemleri bu sınırdan tutmaya dönük. İşçilerin tepkisinin öncelikle Türk-Metal'e yönelmiş olmasının anlaşılır nedenleri olmakla birlikte, bunun burjuvazi ile hemen karşı karşıya gelmemek gibi bir zayıflık taşıdığı da açıktır. Toplu sözleşmelerin iptali ve MESS'e yönelme şu an öne çıkmıyor. Bu nedenle süreç, eylemlerin derinleşip militanlaşarak yayılmasından ziyade sendikadan istifalar ve Birleşik-Metal'e geçişler biçiminde, hızla yayılarak gelişiyor. Ama bu durum kimseyi yanıltmamalıdır. Şimdi Türk-Metal'e tutum alan metal işçisi çok geçmeden topladığı kuvvet ve özgüvenle burjuvazinin de karşısına dikilmeyi başarabilecektir.

Öte yandan, bu eylemlerin etkisiyle, Birleşik Metal sendikasının bir satış sözleşmesi imzalaması zora girmiştir. Bu durum Birleşik Metal'in greve çıkmasına yolaçabilecek, bu ise Türk Metal'den istifa eden işçiler arasında satış sözleşmesinin iptali temelinde bir arayış ve hareketliliğe dönüşebilecektir. Kaynaşma henüz metal sektöründe yaşanmakla birlikte TİS sürecinde bulunan tekstil sektörünü de etkileyebilecek ve Türk Metal'den farklı olmayan TEKSİF'i zorlayabilecektir.

Hiç şüphe yok ki gelişen eylemlilikler kendiliğinden bir biçimde ortaya çıkışı, üretimi durduran tarzı ve yaygınlığıyla '91 sonrası işçi hareketinde yeni bir evreyi işaretlemektedir. Henüz burjuvaziyle cepheden karşı karşıya gelmemesi geçmiş yılların izini taşıdığını gösteriyor olmakla birlikte, yılları sefalet ücretleri, sıfır sözleşmeler, işçi kıyımları, taşeronlaştırma ve sendikal ihanet altında geçiren metal işçileri nihayet ayağa kalkmıştır. Bu gelişmenin öncelikle bütün metal işçilerini, esasta ise Türkiye işçi sınıfını derinden sarstığına, bu sarsıntının hala sürdüğüne şüphe edilmemelidir. İşçi sınıfının şu veya bu gelişme yolundan, şu veya bu tempoyla, ama giderek daha geniş ölçekte mücadeleye gireceği bir evrenin başındayız. Bütün mahalli organlarımız, her bir yoldaşımız gelişmelere bu gözle bakmalıdır.

Sürece müdahalede tutacağımız halka faşist Türk-Metal'den hızlandırmak ve yaymak, ama bunu

işçilerin inisiyatifi ellerine almaları, işyeri komitelerinin kurulması ve sürece etkin müdahalesiyle birleştirebilmektir. Hain sendika bürokratlarına yönelen tepki özünde sermaye düzenine ve sömürüye olan tepkidir. Sendika bürokratları işbirliğini burjuvazi ile yapmakta, işçi sınıfını burjuvaziye satmaktadır. Tepki ve eylemlilikleri sermayeye ve düzene karşı genişletebilmek için **bağıtlanan toplu sözleşmelerin iptalinin**, Türk-Metal'e kesilen aidatların hemen durdurulmasının ve yeni sözleşmelerin işçilerin, **işçi komitelerinin inisiyatifi ve denetiminde** yapılmasının ajitasyonunu yürütmeliyiz. Sözleşmelerin iptali ve kesilen aidatların durdurulması ancak fiili bir tutumla, üretimden gelen güç kullanılarak mümkündür. Birleşik Metal sendikası uzlaşmacı sendikal bir anlayışın yönetimi altında olduğu için Türk-Metal'den kopuşları küçümseme hatasına asla düşmemeliyiz. İşçilerin taban inisiyatifini, taban örgütlülüklerini geliştirmek ve harekete geçen fabrikalar arasında dayanışma ve koordinasyonun kurulmasına yönelmek; öncü işçilerde bu bilinç ve duyarlılığı geliştirmek, BMS'nin sendikal anlayış ve pratiğine karşı bugünden yapılabilecek en anlamlı müdahaledir.

Şimdi büyük bir ataklık, özgüven ve mahalli inisiyatifle ileri atılmanın zamanıdır. Her organ, her yoldaş yukarıdan beklemeciliğin, önemli gelişmelerin büyük bir hızla seyrettiği bir dönemde tam bir atalet demek olduğunu bilmelidir. Siyasal çalışmada her boşluk, inisiyatif ve ataklıkla doldurulmak içindir. Her açıdan kendimize örnek aldığımız Bolşeviklerin tarihsel başarısının temel önemde unsurlarından birinin, mahalli örgütlerin, tek tek sınıf devrimcilerinin gösterdiği geniş inisiyatif ve ataklık olduğu bilinir. Merkezi örgütlenmesiyle bağları yıllarca kopan yerel komitelerin başarısı ancak böyle mümkün olmuştur.

Şu ana kadar yapılmadıysa eğer, hemen yapılması gereken metal işçilerinin kaynaştığı, toplandığı yerlerde olmak, temasa geçmenin yol ve yöntemlerini bulmaktır. Sendikalarında, semtinde, kahvesinde, fabrika önünde vb... Harekete geçen işçilere ulaşmayı başarmak ilk ve en önemli adımdır. Harekete geçen fabrikaların bir kısmında, zaten bir süredir çalışan yoldaşlarımızın, ilişkilerimizin olduğu yerlerde imkan ve sorumluluklar elbette farklıdır. Bu fabrikalarda hareketi geliştirmeye, eylemli süreci büyütmeye yönelmeliyiz. Ama böyle imkanlarımız olsa da olmasa da, harekete geçen işçilerle en yaygın biçimde temasa geçebilmek, buluşabilmek sürece etkin bir müdahale olmazsa olmaz bir koşuldur. Her organ, tek tek her yoldaş

mutlak suretle bunun yol ve yöntemlerini, imkanlarını bulmak zorundadır.

Öncesinde anlamlı bir çalışmamızın olmadığı fabrikalardaki hareketliliğe bugün önderlik edebilmemiz, gelişmelerin seyrini değiştirebilmemiz elbette çok zordur. Ama bu kaynaşma döneminde onlarca ve yüzlerce öncü işçiyle tanışabilir, bir dizi fabrikada çalışma başlatmanın ilk imkanlarına ulaşabiliriz. Bu ilk ve en önemli adımdır. Önümüzdeki dönemde benzer ve daha büyük gelişmelere bugün ancak bu adımları hızla ve hakkıyla atarak hazırlanabiliriz.

Diğer taraftan, harekete geçen işçilere bir biçimde seslenebilmek, yol göstermek mücadelenin daha ileri biçimlerine çağırarak, hareketi yaygınlaştırmaya ve derinleştirmeye çalışmak için de hareketlenen fabrikalarla temasa geçip buluşabilmek, olmazsa olmaz koşuldur. Gelişmelerin nabzını tutmadan, işçi yığınlarının istek ve özlemlerini, azim ve kararlılıklarını, tereddüt ve tedirginliklerini anlamadan sürece müdahale edilemeyeceği açıktır.

Kendisi sarsıcı bir ajitasyon olan bu işçi eylemlerinin soluğunu çalıştığımız fabrikalara ve çalışma alanlarımızın temel önemde diğer fabrikalarına taşımak için yoğun bir faaliyet içinde olmalıyız. Her mahalli organ, her bir yoldaş kendi müdahale araçlarını yaratmak ve devreye sokmak zorundadır. Sözlü ve yazılı propaganda ve ajitasyonun en yaygın ve etkin kullanılması gerektiği günlerden geçiyoruz. Fabrikalarımızda, değişik fabrikaların işçi servislerinde, iş çıkışlarında, sendikalarda, semtlerde, kahvelerde vb. alabildiğine yaygın bir ajitasyon! Tek bir yoldaşımızın tek bir anı boşa geçmemelidir!

Her öfkeli işçinin doğal bir ajitator haline geldiği bugünkü ortamlarda yoldaşlarımız devrimci bir işçinin doğallığında işçi kitlelerinin içinde olmalıdırlar. Kitlelerle yüzyüze bir temas içinde sözlü ajitasyonun harekete geçirici etkisi olağanüstü artmıştır. Böyle günler her bir yoldaşımızın ajitator, propagandacı özellikler kazanması ve öne çıkmasının zorunluluğunu dayatmaktadır.

Sürece etkin ve planlı müdahale ancak mahalli organların kolektif değerlendirmeleri, planlama ve görevlendirmesi üzerinden mümkündür. Ama organ müdahalesinin şu veya bu nedenle mümkün olamadığı, aksadığı durumlarda her bir yoldaş, bir organ/bir örgüt gibi davranmasını başarmak sorumluluğuyla yüzyüzedir.

Parti, programı, taktiği, politikası üzerinden alabildiğine etkin bir mahalli inisiyatif demektir. Gelişmelerin olağanüstü bir hız ve anlam kazandığı günümüzde bu sorumluluk yerine getirilecektir.

Kapitalist dünya

Ne kadar inceltirilse inceltilsin,
bu tür sözde anti-kriz planları,
saldırı politikaları
herhangi bir yenilik
tasımamaktadır. Söz konusu olan,
bugüne kadar uygulanagelen
iktisadi politikaların
dozu arttırılmış bir biçiminden
baska birsey değildir.
Kaldı ki bu tür uygulamalar
baskalarını, Endonezya'yı, Rusya'yı
cöküsten kurtarmaya vetmedi.
Türkiye'yi de kurtarmaya
vetmevecektir.
Kara para aklama volu ile
borsaya taze kan taşındı,
ama onun da sonuçları görüldü.
İstanbul Menkul Kıymetler Borsası
yaşanan değer kaybı bakımından
Rusya'dan sonra ikinci sırada yer
almaktadır.
Yani, kapitalizmin cöküsten
baska bir akıbeti, Türkiye'nin de
Rusya ile "ekmeğini" değil
cöküsünü paylaşmaktan
baska bir seçeneği yoktur.
Yeter ki işçi ve emekçiler
sermaye düzeninin
krizinin faturasını ödemeyi
reddetsinler.

engellemiştir. Geçen yıl ortalarında Asya ülkelerinin birçoğu aynı anda kendilerini kasırganın ortasında buldular. IMF, Dünya Bankası vb. sermayenin uluslararası kurumlarının seferber ettikleri on milyarlarca dolar bu ülkeleri iflastan kurtarmaya yetmedi. Bu ülke halklarının sırtlarına yeni borçlar olarak yıkılan bu kurtarma yardımları spekülasyoncular arasında paylaşıldı. Ekonomik güç bakımından dünya sıralamasında 12. sayılan Güney Kore iflas etti. Endonezya'da bunalım sadece mali ya da iktisadi değil politik bir krize dönüştü. Açlık isyanları, ayaklanmalar başgösterdi, Suharto kovuldu, yeni bir hükümet kuruldu. Bir yıllık aradan sonra 200 milyonluk bu ülke nüfusunun % 80'i mutlak sefalet koşullarında yaşamaktadır, Sudan'da, Afrika ülkelerinde olduğu gibi, milyonlarca insan açlıktan kırılma tehlikesi ile yüzyüzedir. Oysa bu ülkeleri düne kadar "iktisadi mucize" ülkeleri, "kaplan", "aslan", "ejderha" olarak anılmaktaydılar.

Asya ülkelerinden sonra geçen Ağustos ayı ortalarında iflas kervanına Rusya da eklendi. Rus ekonomisi uluslararası kapitalist sisteme entegre edilmek için yıllardır planlı bir biçimde tahrip edilmektedir. Emperyalist finans kurumları tarafından yıllardır verilen borçların esas amacı Rusya'yı dünya piyasa ekonomisine bağımlı hale getirmektir. Bu fazlasıyla başarılıdır. Bu ülkedeki tahribat ve talanın tellallığını yapan iktidarın ayakta kalabilmesi için son yıllarda yoğun bir hammadde ihracatı yapılmakta, karşılığında toplumun temel tüketim ihtiyaçları ise uluslararası pazarlardan karşılanmaya çalışılmaktadır. Yoksulluk ve sefaletin artması, işçi maaşlarının, emekli ödeneklerinin aylarca ödenmemesi madalyonun diğer yüzüdür. Kapitalizmin krizinin Rusya'yı da pençesine alması ile birlikte dışarıdan borçlanma ve hammadde ihracatı mevcut düzeni kurtaramaz oldu. Yerli ve yabancı sermaye ülkeyi terketmeye, ruble değer kaybetmeye, döviz rezervleri tükenmeye başladı. Sonuçta Boris Yeltsin de Asya ülkelerindeki meslektaşları gibi iflas bayrağını çekmek zorunda kaldı. Rusya'da iktisadi bunalımın, Endonezya'daki gibi ama çok daha farklı içerik ve ölçeklerde, bir politik bunalıma dönüşmesinin dinamikleri hızla birikmektedir.

Krizin bundan sonraki ilk durağı Latin Amerika ve aynı kategorideki orta kuşak denilen ülkelerdir. Bu beklenti kriz mekanizmasının ilerleyişinin doğal aşaması olduğu gibi, farklı kaygılardan ötürü, siyasi ve iktisadi sorumlular tarafından çoktandır ilan edilmiş bulunmaktadır. Bu ülkeler de tıpkı Asya ülkeleri ve Rusya gibi dış borçlarını ödeyemez duruma düşecek, döviz rezervleri sıfırlanacak, mali dengeleri altüst olacak ve toplu bir iktisadi çöküşle başbaşa kalacaklardır. Ayrıca, krizin, şimdilik aynı yoğunlukta olmasa da, bazı ilk sancılı

Amerika'da ve gelişmiş batı Avrupa ülkelerinde de hissedilmeye başlandı. Diğer taraftan, emperyalist kutuplaşmada başlı başına bir odak olan dünyanın en zengin ülkesi Japonya'da krizin sancıları çok daha ileri boyutlarda yaşanmaktadır. Latin Amerika kıtasının kriz alanına dönüşmesiyle birlikte, etkileri muhtemelen hızla kuzeye, ABD'ye yayılacaktır. Ve sonuçta iktisadi durgunluğun, daralmanın, gerilemenin, çöküşün nihai hedef tahtası batı Avrupa ülkeleri olacaktır.

Dünya çapında yayılmaya yüz tutan ve tahribat yaratan bu kriz ortamında Türkiye hangi konumdadır?

Türkiye'nin siyasi ve iktisadi sorumlularının yaptıkları açıklamalarına göre, sorun son derece nettir ve endişe edecek herhangi bir durum söz konusu değildir. Başbakan özet olarak Türkiye'nin krizden güçlenerek çıkacağını söylemektedir. Ekonomik işlerden sorumlu devlet bakanı Güneş Taner ise daha ihtiyatlı davranarak yatıştırıcı konuşmakta, Türkiye'nin krizden pek etkilenmeyeceği, iktisadi yapısının sağlam, döviz rezervlerinin yeterli olduğunu iddia etmektedir. G. Taner, Rusya'nın durumunu Asya krizinden bağımsız göstermeye çalışmakta, bu ülkenin çöküşünün esas nedenini Rus yöneticilerinin pazar ekonomisinin işlerlik kurallarını yeterince bilmemesine bağlamakta, Türkiye'nin ekmeğini Rusya ile nasıl paylaşacağını yakında görüleceğini söylemektedir.

En yetkili sorumlular tarafından yapılan bu değerlendirme ve gözlemler ile kriz gerçeği arasındaki mesafeyi, daha doğrusu uçurumu ölçmek için, önce krizin kendisini nedenleriyle birlikte tanımlamak ve onun yayılma mekanizmasını ortaya koymak gerekiyor. Sorun ancak bu şekilde, bütünlüklü olarak ve en temel göstergelerden hareketle değerlendirildiğinde, sap ile samanı birbirinden ayırmak mümkün olacak, siyasi sorumluların yaptıkları açıklamaların



Yada kriz dalgası

Türkiye parça parça dökülmeye başlayan emperyalist-kapitalist sistemin mütevazı bir çarkı durumundadır. Hammadde ihtivacı, pazar ilişkisi ve piyasasındaki mali sermaye aracılığı ile dünya kapitalist sistemine göbekten bağımlıdır ve onun zavıf bir halkasını oluşturmaktadır. Krizden doğrudan ve derin bir biçimde etkilenmek dışında bir hareket alanına sahip değildir. Bugün Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçileri yüklü bir dış borçlanma üzerinden, tıpkı Meksika, Endonezya, Rusya ve sayısız benzerleri gibi, uluslararası mali kuruluşlara, bankalara, rantyecilere, emperyalist devletlere düzenli bir rant geliri ödemektedirler. Kriz ortamında hem borçlanmanın olanakları azalmakta hem de koşulları ağırlaşmaktadır. Aynı yönteme başvuran ve aynı kısır döngü içinde kalan emsaller mevcuttur ve bunun örneklerinden birisi bir dönemler "model" olarak tanıtılan Endonezya'dır. Akıbeti biliniyor, 65 milyon insan açlık sıkıntısı çekmektedir.

ciddiyetsizliği anlaşılacaktır.

Kapitalist sistemin işleyişi, küreselleşme ve kriz

Bugün yaşanan kriz bir ya da bir grup ülke ekonomisinin konjonktürel bir sıkıntısı, geçici bir dar boğazı değildir. Sözkonusu olan kapitalist sistemin dünya ölçeğindeki bir bunalımıdır. Bu bunalımın birçok boyutu mevcuttur. Dolayısıyla, onun genel tablosu bu boyutların tek tek tasvir edilmesi ve birbirlerine eklenmesi sonucu ortaya konabilir. Bir dışlinin fonksiyonunu, önemlilik derecesini görebilmek için mekanizmanın toplu işlerliğinden hareket etmek gerekir.

Birincisi; tek tek ülkeler düzeyinde sosyal sınıflar arası kutuplaşma o kadar ileri bir düzeye varmıştır ki, toplumun ezici çoğunluğu en temel tüketim maddeleri bağlamında asgari ihtiyaçlarını karşılayamaz ya da çok zor karşılar durumdadır. Bu demektir ki, dev bir işsizler ordusunun yaratıldığı üretim ilişkileri içinde emekçi sınıf ve katmanların gaspedilen alınterleri bir avuç burjuvanın, asalak

rantyecinin kasalarına akmaktadır. Birleşmiş Milletler Örgütü'ne üye 183 ülkenin tümünde yürürlükte bulunan iktisadi politikanın özü ve biçimi aynıdır: Dünya pazarlarında yer kapmak için fedakarlık yapmak, yani ihracat kapasitesini ve rekabet gücünü arttırmak! Dünyanın her yerinde aynı kavramlarla ifade edilen bir iktisadi söylem egemendir. Bu politikanın somut sonuçları ise tüm açıklığıyla görülmektedir. Dünya pazarında köşe kapmak adına emekçi sınıflara fedakarlık önerilip kemer sıkma politikaları dayatılırken, tekerci burjuvaziye her gün yeni imkanlar sunulmaktadır.

Bu yerel manzaraya bir de uluslararası ölçekte bakmak gerekir. Tek tek ülkelerde uygulamaya konulan ultra-liberal iktisadi politikalar, aslında dünya ölçeğinde saptanmış, planlanmış ve son biçimi verilmiş olan genel bir saldırı politikasının -parçalarıdır. Bu politika dünya pazarlarına egemen olan en güçlü tekellerin ve en güçlü emperyalist devletlerin çıkarları doğrultusunda saptanmıştır. Geri kalmış ülkelerin hammadde kaynaklarının çokuluslu tekeller tarafından talan edildiği ve emperyalist metropollere işletilmek üzere transfer edildiği biliniyor. Yeni Kaledonya, Kongo vb. ülkeler bu bakımdan dünyanın en zengin ülkeleri arasında yer almalarına karşın nüfuslarının ezici bir çoğunluğu mutlak sefalet koşullarında yaşamakta, açlık sıkıntısı çekmektedir. Dünyanın petrol ihtiyacı önemli ölçüde Ortadoğu ülkelerinden karşılanmaktadır. Petrol tekellerinin talan ettikleri bu dev gelir kaynağının sadece bir bölümü bu ülkelerdeki hanedan ailelerine ve onların yakın çevresine verilirken, toplumun geri kalan kesimi yoksulluk içinde yaşamaktadır.

Öte yandan, meta ve sermaye dolaşımının serbestleşmesi, gümrük duvarlarının kaldırılması ve Dünya Ticaret Örgütü'nün dayattığı ticari normlar, tüm dünyayı, bir avuç çok uluslu tekel grubunun rakipsiz pazarı haline dönüştürdü. Bu sayede çokuluslu tekeller, gaspettikleri hammaddelerin yanı sıra

piyasaya sürdükleri mamül meta üzerinden, yani doğrudan ticaret yoluyla, olağanın üzerinde ek bir gelir kaynağı daha elde ettiler.

Son yıllarda yaygınlaşan üretimin geri ülkelere kaydırılması politikası ise bir başka soygun yöntemidir. Bu yolla uluslararası tekeller, ev sahibi devletlerden elde ettikleri sayısız mali avantaj ve ayrıcalığın yanısıra, geri kalmış ülkelerdeki ucuz emek sömürüsü sayesinde kârlarını daha da katlamaktadırlar. İşsizlik koşullarında yeni istihdam kaynağı açmak adı altında gerçekleştirilen bu soygun, uzmanlar tarafından, emek gücünün uluslararası planda rekabete konulması olarak tanımlanmaktadır.

Gerek ulusal gerekse de uluslararası planda yürürlükte olan ve sürekli olarak yetkinleştirilen bu sömürü ve talan mekanizması zamanla muazzam bir mali sermaye birikimine ve büyük oranlarda bir rant gelirinin oluşumuna yolaçmıştır. Bu kez tekerci burjuvazi ve rantyeciler oligarşisi bu mali sermayeyi spekülâtif alanda kullanarak, onu başlı başına bir yatırım aracına dönüştürerek dünyayı haraca bağlamaktadırlar. Bu haraç mekanizmasının yolunu ise İMF'nin periyodik olarak dayattığı yeni borçlanmalar, yeni istikrar paketleri ve benzeri reçeteler açmaktadır. Borsalarda spekülasyona yatırılan mali sermaye, en kısa sürede en yüksek miktarda rant geliri elde etmek için, şirketleri batırmakta, döviz çökertmekte, ülkeleri iflasa sürüklemeye baş rolü oynamaktadır. En kısa sürede ne kadar özelleştirme ve rasyonelleştirme tezgahlanırsa, ne kadar çok şirket batarsa, bir devlet parasının değerini korumak için döviz rezervlerini ne kadar çok tüketirse, genellikle yabancı sermaye diye anılan uluslararası mali sermaye de o kadar çok kâr elde etmektedir. Eğer bir ülkede bu tür vurgunlar vurmanın olanakları sınırlı ise, yabancı sermaye asla o ülkeye ayak basmaz. Ama işbaşına getirilen hükümet ne kadar çok sermaye uşağı, ne kadar çok emekçi düşmanı ise, o kadar yüksek oranda yabancı sermaye çeker. Pinochet'in Şili'si, Suharto'nun Endonezya'sı, generallerin Güney Kore'si vb. bu cenderenin içinde yer almış en somut ve en canlı örneklerdir.

Kapitalizm bu şekilde talan edilen, sömürülen, insanları sistematik olarak yoksullaştırılan dünya pazarı için yüksek kapasitede üretim yapmayı sürdürmektedir. Yoğun sömürü ve saldırı politikalarıyla alım güçleri sürekli tırpanlanan, sefaletin kucağına itilen kitlelerin tüketim talepleri ile tekellerin arzı arasında doğal olarak büyük bir uçurum meydana gelmektedir. Yani, emekçiler piyasada bol miktarda bulunan malı, zaruri ihtiyaçları olmalarına karşın, alamamaktadırlar. İlk bakışta ne kadar çelişkili görünse de, bu, kapitalizmin en temel işlerlik yasaıdır, mantığıdır. Kapitalist sistemde toplumun ihtiyaçları kıstas alınarak üretim yapılmaz; esas olan kâr oranının düzenli ve sürekli artışıdır. Dolayısıyla, kapitalistler her defasında daha yüksek miktarlarda



ve çeşitlerde piyasaya sürdükleri malları satamadıkları andan itibaren kriz başlamış demektir. İşte o andan itibaren toplu işten atma, ücretleri dondurma, sosyal hakları kısıtlama, sosyal nitelikteki kamu harcamalarını kesme vb. saldırılar gündeme getirilir.

Günümüzde hüküm süren kriz spekülasyon balonunun patlaması sonucu mali piyasada başgösterdi ve borsalar aracılığı ile çevreye yayıldı. Kapitalist sistemin bu çelişkili gelişimi, sömürü oranının (dolayısıyla kâr oranının) yükselmesi, tekelleşmenin hızlanması, sermayenin belli odaklarda yoğunlaşması ve sonuçta ortaya dev bir mali sermayenin çıkmasına yolaçtı. Hacim bakımından sanayi sermayesini geride bırakan mali sermaye, kapitalist sistemin tüm çelişkilerinin son derece hassaslaşmış bir ifadesidir. '90'lı yılların ortalarında dünya borsalarında ortalama 1500 milyar dolar günubirlik el değiştirmekteydi. Mali sermaye dünya pazarlarında, borsalarında bir korsan çetesi gibi dolaşmakta, vurgun vurmak, gasp yapmak için mevzilenmekte, vur kaç politikası izlemektedir. Mali sermayenin bu fonksiyonu iktisadi krizi derinleştirmekte ve boyutlanmasını hızlandırmaktadır. İktisadi bunalımın derinleştiği, pazarın daraldığı, siyasi istikrarsızlığın baş gösterdiği, mücadele dinamiklerinin belirlediği alanlardan hızla çekilmeye başlayan mali sermaye, giderayak büyük tahribatlar açmakta ve iktisadi krizin hızlanmasına katkıda bulunmaktadır. Geçen yıl Asya ülkelerinin ve bir yıl aradan sonra da Rusya'nın iflas etmesi böyle bir sürecin ürünüdür.

Krizin yayılma mekanizması

Farklı boyutları olan bu genel tablonun temel karakteristiği, kapitalizmin dünya ölçeğinde her alanda organik bir mekanizmaya dönüştüğüdür. Tek tek ülkelerin birer çark işlevi gördükleri sistem bir bütünlük içinde işlemektedir. Günlük literatürde sorun globalizasyon/küreselleşme gibi kavramlarla tanımlanmaya çalışılsa da, özünde kastedilen kapitalist sistemin dünya genelinde ulaştığı entegrasyon düzeyidir. Bu yapı çerçevesinde ulusal karakterde sermaye kalmamıştır; "ulusal ekonomi", "ulusal pazar" tasfiye süreçlerinin sonunu yaşamaktadır. Dolayısıyla "ulusal ekonomi" üzerinden bir bağımsızlık söylemi tüm temellerini yitirmiştir. Emperyalist sistemin dışına çıkılmadan, kapitalizmin temellerine yönelinmeden bir bağımsızlık ummak, olabilirliğine inanmak tam bir safdilliktir.

Sermaye düzeninin bu şekilde küreselleşmesi, dünyayı iktisadi sınırların kaldırıldığı tek bir pazara dönüştürmüş olması, kapitalizmin bir zaferidir. Yalnız kapitalizmin her zaferi beraberinde zayıflıklarını ortaya çıkartmakta, çöküşünün dinamiklerini geliştirmektedir. Entegre olmuş sistemin çarklarından birisi bozulduğunda, bu geride kalanların hepsini etkilemektedir. Entegrasyonun kazandığı düzey, beraberinde, krizlerin yayılma kanallarını çoğaltmakta, etki alanlarını genişletmete, sistemin tamamını etkisi altına alabilecek dinamikleri beslemektedir. Kapitalizmin işlerliğine ilişkin yukarıda genel

Borsalarda spekülasyona yatırılan mali sermaye, en kısa sürede en yüksek miktarda rant geliri elde etmek için, şirketleri batırmakta, döviz çökertmekte, ülkeleri iflasa sürüklemeye baş rolü oynamaktadır.
En kısa sürede ne kadar özelleştirme ve rasyonelleştirme tezgahlanırsa, ne kadar çok şirket batarsa, bir devlet parasının değerini korumak için döviz rezervlerini ne kadar çok tüketirse, genellikle yabancı sermaye diye anılan uluslararası mali sermaye de o kadar çok kâr elde etmektedir.
Eğer bir ülkede bu tür vurgunlar vurmanın olanakları sınırlı ise, yabancı sermaye asla o ülkeye ayak basmaz. Ama işbaşına getirilen hükümet ne kadar çok sermaye uşağı, ne kadar çok emekçi düşmanı ise, o kadar yüksek oranda yabancı sermaye çeker.
Pinochet'in Sili'si, Suharto'nun Endonezya'sı, generallerin Güney Kore'si vb. bu cenderenin içinde yer almış en somut ve en canlı örneklerdir.

hatlarıyla çizmeye çalıştığımız tablo, aynı zamanda, iktisadi krizlerin yayılma mekanizmasını ortaya çıkartmaktadır. Her ülke bu sistemin toplamının şu veya bu önemde bir dışlisi konumundadır. Asya ülkelerinin borsalarında yaşanan sancıların etkisi anında Latin Amerika ülkelerinin borsalarında hissedilmektedir. Tüm dünya ülke ekonomilerinin hammadde, pazar, mali vb. alanlarda birbirlerine sıkı sıkıya bağımlı olmaları, kriz durumlarında bağımlılık bağlarını domino ilişkisine dönüştürmektedir. Bu ilişki yerel bağlamda Asya ülkelerinde çok net bir biçimde görüldü; ardarda yaşanan çöküşler birbirlerini besleyerek Japonya'nın da dar boğaza girmesine yolaçtı.

1995 yılı başlarında Meksika'nın iflas etmesi vesilesiyle yaptığımız değerlendirmede sorunun salt bu ülke ile sınırlı olmadığını ve kalmayacağını belirterek şunları söylemiştik: *"Kapitalist düzenin iç çelişkilerinin giderek keskinleşmesi, dengelerin hassaslaşması, değişik emperyalist güçler arasındaki çıkar çelişkilerinin giderek yoğunlaşması, burjuva düzenini adeta bıçağın sırtına bindirmektedir. Örneğin Arjantin, Brezilya, Endonezya, Türkiye, Tayland gibi orta kuşak ülkelerinin durumu uluslararası mali dengeler açısından önemli ve hassas halkalar oluşturmaktadır. Bu ülkelerin her birisi birer Meksika'dır. Bu ülkelerde yabancı sermayenin ürkütülmesi zor ve uzak bir ihtimal değildir".* Aradan geçen zaman zarfında yaşanan gelişmeler kapitalist sistemin hassasiyetini çok daha ileri ölçeklerde doğruladı. Örnek verdiğimiz ülkelerin bazıları ve daha başkaları çöktüler, diğerleri de sıralarını beklemektedirler.

Türkiye ve kriz

Türkiye parça parça dökülmeye başlayan emperyalist-kapitalist sistemin mütevazı bir çarkı durumundadır. Hammadde ihtiyacı, pazar ilişkisi ve piyasasındaki mali sermaye aracılığı ile dünya kapitalist sistemine göbekten bağımlıdır ve onun zayıf bir halkasını oluşturmaktadır. Krizden doğrudan ve derin bir biçimde etkilenmek dışında bir hareket alanına sahip değildir.

Türkiye başta petrol ve doğalgaz gibi belli başlı temel hammadde ihtiyaçlarını, sanayi ürünlerini piyasa değeri üzerinden dolar karşılığında dışarıdan temin etmektedir. Kriz nedeniyle dünya ticaret hacmi daralmakta, dolayısıyla Türkiye'nin de dış pazarlardaki payı ve döviz girdileri azalmaktadır. Bu durumun ilk aşamadaki sonucu, zaten bozulan döviz kuru ve emperyalist sistemin

olumsuz bir biçimde sarsılmasıdır. İthalat/ihracat dengesizliğinden doğan açığı kapatmanın tek yolu borçlanmaktan geçmektedir. Bugüne kadar hep böyle yapıldı ve sonuçta dış borçlar sürekli katlandı. Bugün Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçileri yüklü bir dış borçlanma üzerinden, tıpkı Meksika, Endonezya, Rusya ve sayısız benzerleri gibi, uluslararası mali kuruluşlara, bankalara, rantiyecilere, emperyalist devletlere düzenli bir rant geliri ödemektedirler. Kriz ortamında hem borçlanmanın olanakları

azalmakta hem de koşulları ağırlaşmaktadır. Aynı yönteme başvuran ve aynı kısır döngü içinde kalan emsaller mevcuttur ve bunun örneklerinden birisi bir dönemler "model" olarak tanıtılan Endonezya'dır. Akıbeti biliniyor, 65 milyon insan açlık sıkıntısı çekmektedir.

İşte bu koşullarda burjuvazinin siyasi temsilcileri "Türkiye'nin krizden güçlenerek çıkacağını", "krizden etkilenmeyeceğini", hatta Rusya ile "ekmeğini paylaşarak" ona da bu dar günlerde yardımcı olacağını iddia etmektedirler. Bu tür ciddiyetsiz açıklama ve değerlendirmeler Türkiye politikacılarına özgü değildir. Dünyanın her ülkesinde burjuvazinin siyasi temsilcileri kriz konusunda benzer değerlendirmeler yapmakta, kendi ülkelerini istisna saymaktadırlar. Böylece geri bilinçli kitle psikolojisine seslenerek kriz yöneticisi konumlarını korumaya, sermaye düzenine hizmetlerini sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Bu hizmetlerden birincisi; kitlelerin panik havasına kapılmaları engellenmeye, tasarrufları olanlar borsaya çekilmeye, mali piyasaya böylece taze kan taşınmaya çalışılmaktadır. İkincisi ise, krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçilere ödetme hesabıdır. Bizim ülkemizi kriz pek etkilemeyecektir, ama korunmak için bazı önlemler almak zorundayız, türünden sözlerin arkasında ağır bir saldırı planı yatmaktadır. Kriz edebiyatı eşliğinde yeni bir saldırı politikasının psikolojik ortamı hazırlanmaktadır. Özelleştirmeler hızlandırılarak sermayeye yeni iç pazar olanaklarının açılması, toplu işten atmalara, sıfır toplu sözleşmelere gidilerek üretimin maliyetinin düşürülmesi, yabancı sermayeye daha cazip imtiyazlar sunulması gibi uygulamalar sermayenin yeni saldırı programının esas iskeletini oluşturmaktadır.

Fakat ne kadar inceltirirse inceltilsin, bu tür sözde anti-kriz planları, saldırı politikaları herhangi bir yenilik taşımamaktadır. Söz konusu olan, bugüne kadar uygulanagelen iktisadi politikaların dozu arttırılmış bir biçiminden başka birşey değildir. Kaldı ki bu tür uygulamalar başkalarını, Endonezya'yı, Rusya'yı çöküşten kurtarmaya yetmedi. Türkiye'yi de kurtarmaya yetmeyecektir. Kara para aklama yolu ile borsaya taze kan taşındı, ama onun da sonuçları görüldü. İstanbul Menkul Kıymetler Borsası yaşanan değer kaybı bakımından Rusya'dan sonra ikinci sırada yer almaktadır. Yani, kapitalizmin çöküşten başka bir akıbeti, Türkiye'nin de Rusya ile "ekmeğini" değil çöküşünü paylaşmaktan başka bir seçeneği yoktur. Yeter ki işçi ve emekçiler sermaye düzeninin krizinin faturasını ödemeyi reddetsinler.

Rusya: Sosyal patlama dinamikleri büyüyor



Rus emekçilerine karşı tezgahlanan uluslararası oyuna bir ciddiyet verme kaygısı olarak anlamak gerekiyor. Bu senaryoda en iyi rol oynayacak figüranlardan birisi Primakov'dur. Çünkü, özellikle NATO'nun doğruya doğru genişletilmesi ve bu süreçte Rusya'ya karşı takınılan tavır Primakov tarafından sert çıkışlarla eleştirilmişti. Aynı şekilde, Primakov aracılığı ile Rusya, Ortadoğu ve Balkan krizlerinde NATO'nun stratejisine karşı çıkmıştı. Batılı emperyalistlerin Rusya'yı kendileri için bir arka bahçeye dönüştürme çabaları Rus emekçilerinin gelişen tepkisine yol açmakta, ulusal onurlarını kaba bir biçimde çiğnenmesi anlamına gelmekteydi. Rus emekçilerinin bu alandaki kaygıları Primakov aracılığı ile tatmin edilmeye çalışıldı.

kadar ordusuz bir generali andırmaktaydı. Mevcut kriz bir bakıma RFKP'nin işine yaramaktadır. Zuganov ve partisi bu süreçte kitlelerin patlayacak tepkisini kanallı etmek bakımından en önemli rolü üslenmiş bulunuyor. RFKP bir taraftan geçiş süreci için Primakov'u destekleyerek "düzeni sağlamaya" çalışırken, diğer taraftan sosyal-popülist bir demagojiyle emekçi kitlelerin beklenti ve tepkilerini kendi denetimi altına almaya çalışmaktadır. Zuganov'un resmi olarak hükümete katılmayacağını açıklaması bu bağlamda önemlidir. Emekçilere bazı vaatlerde bulunulup belli, sınırlı sosyal reform adımlarıyla çoğalan tepkiler bir dönem yatıştırılsa bile, bunun fazla sürmeyeceği kesindir.

Primakov'un politikası

RFKP güdümlü Primakov'un başbakan sıfatıyla yaptığı ilk açıklamaların iki boyutu var. Bunlardan birincisi, Rus işçi sınıfının ve emekçilerinin en genel anlamda öfkelerini yatıştırma, beklenen sosyal patlamanın önüne geçme olarak tanımlanabilir. Bu alanda Primakov düzenin sol koltuk değneği işlevini gören RFKP'ye dayanmakta, onun üzerinden hareket etmektedir. Bunun pratik açılımı, devletin ekonomi üzerinde denetiminin gereği vurgulanarak Komünist Partisi sorumlularından Yuri Masliyukov'un ekonomiden sorumlu bakanlığa getirilmesiyle yapılmaya çalışılmaktadır. Daha genel planda Primakov toplumun yurtseverlik duygularına seslenmekte, bu alanda politikasına dayanak olacak istismar dinamikleri yaratmaya çalışmaktadır. Onun için Primakov hükümetin ana görevini "Rusya'nın birliğinin sağlanması", "ülkede hala mevcut olan bölünme tehlikesinin" önüne geçilmesi olarak tanımlamaya özel bir önem vermektedir.

Primakov hükümetinin politikasının ikinci boyutu emperyalist güçlere ve uluslararası sermayeye teminat vermektir.

Emperyalist güçlere teminat vermek amacıyla ardarda yaptığı açıklamalarla Primakov dış politikada "soğuk savaşa dönülmeyeceğini", iktisadi bağlamda ise "Rusya'nın tamamen iflas etmediğini ve borçlarını ödeyeceğini", "ekonomik reform politikasının hızını kaybetmeden sürdürüleceğini" kuvvetle vurgulamaktadır. Rusya'nın muhataplarının, emperyalist-kapitalist güçlerin çok iyi anladıkları, bu yavan gibi görünen söylem, aslında kapsamlı bir gerçekliği gizlemektedir. Ne demek isteniyor? "Soğuk savaş dönemine geri dönülmeyecektir" teminatı ile Primakov Rusya'nın emperyalist-kapitalist sistem içinde yermeye kararlı olduğunu, bu sürecin kararlı bir biçimde korunacağını, geçmişte çağrıştıran yönelimlerden kaçınılacağını, toplumda yeşermekte olan devrimci dinamiklere prim verilmeyeceğini belirtmek istiyor. Bu ideolojik ve politik içerikli bir mesajdır. Yani sermaye dünyasının başlıca aktörlerinin Rus toplumunda günümüzde yaşanan çalkantılardan, huzursuzluklardan fazla tedirgin olmamaları, bunu iktisadi kriz döneminin olağan bir sıkıntısı olarak görmeleri gerektiğini onlara hatırlatıyor.

Diğer taraftan, "Rusya'nın tamamen iflas

RFKP'nin "merkez-sol" hükümeti

Primakov'un kurmaya çalıştığı hükümet aslında Rusya Federasyonu Komünist Parti'sinin (RFKP), onun önderi Zuganov'un etrafında eklenilen bir "merkez-sol" hükümettir. Primakov'un başbakanlığa atanmasında ve güvenoyu almasında belirleyici rolü oynayan gücün RFKP olduğu bilinmektedir. Güvenoyu ardından bir basın toplantısı yapan Zuganov, Primakov'u "istikrarı sağlayacak bir figür" olarak nitelendirerek, onu bir bilim adamı ve uzman olarak yakından tanıdığını belirtti. Gerçekten de, Yugoslavya, Irak ve NATO'nun genişletilmesi sorunlarında Primakov'un Zuganov'un Duma fraksiyonu ile aynı çizgiyi izlemesi, sık sık görüştükleri bilinen bir olgudur. RFKP bu süreç içinde en çok puan toplayan siyasi parti olmuştur. Parlamentodaki diğer partilerin tersine Zuganov muhalefet rolünü oynayarak işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin taleplerini görece radikal bir söylemle sahiplendi ve Yeltsin'e karşı çıkışlarıyla harekete geçirerek etkinliğini korumaya çalıştı.

Fakat RFKP bugüne kadar izlediği politika ile en kritik durumlarda bile hep egemen sınıfların ve Yeltsin'in yanında yer aldı. Bu oportünist tutum Yeltsin'in dayattığı Kriyenko'nun güvenoyu almasında da görülmüştü. İlk oylamalarda radikal tutum takınarak popülist şov yapan RFKP sonunda küçük ve dolayısıyla iğrenç seçim hesapları nedeniyle uzlaşmak zorunda kaldı. Emekçilerin sosyalizme olan özlemlerini sadece küçük politik çıkarları için istismar eden bu yeni burjuvaların, tutumlarıyla, kitleler nezdinde epeyce yıprandıkları, hatta kendi üyeleri içinde büyük bir huzursuzluğu yaşadıkları, gençlik örgütünün Duma'daki RFKP grubunu sağcı ve Yeltsin'in uşağı olarak nitelendirdikleri biliniyor.

Zuganov son krizin patlak vermesinin ardından

Rusya'da yaşanan ekonomik, politik ve sosyal bunalım bütün hızıyla devam ediyor. IMF ve G-7 gibi emperyalist kurumlaşmaların ana gündemini bu ülkedeki çok boyutlu bunalım ve onun doğuracağı sonuçlar oluşturmaktadır. Egemen sınıflar, yaşanan bunalımın yönetilmesi ve mevcut hükümet krizinin aşılması için, diğerlerine göre en az yıpranmış politikacı olarak Yevgeni Primakov'u görevlendirdiler. Primakov'un Yeltsin tarafından başkanlığa aday gösterilmesi Duma'da grubu bulunan siyasi parti temsilcileriyle yapılan görüşmelerin, pazarlıkların ve uzlaşmaların ardından karara bağlandı. Rusya parlamentosu Duma ise, geçen cuma günü, dışişleri bakanının hükümet başkanlığına atanmasını onayladı. Yapılan oylamada 317 oy Primakov'un lehine, 63 karşı ve 15 çekimser oy kullanıldı. Duma'da grubu bulunan siyasi partilerin yaklaşık tek tutum takınmaları, kendi aralarındaki çatışmaları "düzenin birliğini ve ülkenin bütünlüğünü sağlama" amacıyla bir kenara itmeleri, emekçilerin esen fırtına işaretleri karşısında birleşmeleri devrimci durumlarda egemen sınıfların gösterdiği tipik politik davranışlardır.

Neden Primakov?

Primakov'un kişiliği üzerinde Rusya'da bütün egemen sınıflar asgari müştereklerde birleşmiş bulunuyorlar. Bu mutabakat batılı emperyalistlerin de işine gelmektedir. Her ne kadar Primakov'un dışişleri bakanı sıfatıyla takındığı tavır, ABD emperyalizminin tek kutuplu dünya stratejisine arasına şerh koyması, sindirilmesi zor bir etkin olarak tanıtılsa da, bunun fazla bir gerçekçiliği yoktur. Yakın döneme kadar Alman başbakanı Helmut Kohl'ün Çernomirdin'in adaylığını açıktan desteklemiş olması da sorunu değiştirmemektedir. Primakov'a biraz kuşku bakılmasını danışıklı bir döğüşün razı olarak görmek,

etmediğini ve borçlarını ödeyeceğini” belirtmekle, Primakov yerel ve uluslararası sermaye çevrelerine daha ziyade iktisadi içerikli bir teminat vermek istiyor. Rusya’nın iflas edip etmediğini ve dış borçlarını ödeyip ödememe durumunda olduğunu Primakov’dan öğrenmek ihtiyacında değiliz. Sorun bu açıdan rakama vurulabilecek niteliktedir. Rusya’nın ne kadar dış borcunun olduğu, bunun faizlerinin ne kadar tuttuğu biliniyor. İç üretimin tutarı ve bunun hangi ölçüde temel toplumsal ihtiyaçları karşıladığı ve geriye borç faizlerini ödemek için herhangi bir fazlalığın ya da nasıl bir açığın kaldığı pekala hesaplanabilir. Rusya ekonomisinin bu gerçekliğini yerel ve uluslararası sermaye grupları çok iyi biliyorlar. Primakov’un hatırlattığı bu değildir. “Ekonomik reform politikasının hızını kaybetmeden sürdürüleceğini” belirtmekle, Primakov, ülkede sömürü mekanizmasının kalıcılaştırılması, yetkinleştirilmesi konusundaki kararlılığını hatırlatıyor. Bu demektir ki, Rusya’da kapitalist yıkım ve talan politikası sadakatle uygulanacak, dolayısıyla önündeki mevcut ve gelecek engellerin ezilmesinde tereddüt edilmeyecektir. Yani, Rus işçi sınıfı ve emekçilerinin üzerindeki sömürü mekanizması daha yüksek kapasitede çalıştırılacak, daha yüksek ölçeklerde hammadde ihracatı yapılacak ve böylece elde edilen hasılat öncelikle dış borçların ödenmesine ayrılacaktır. Aynı şekilde bu demektir ki, ülkede, vatanı kurtarma adı altında katı bir kemer sıkma politikası uygulanacak, kapitalist sömürü ve talana engel olan mücadele dinamikleri, işçi eylemleri, kitle direnişleri aldatmaca veya başka yöntemlerle ulusal seferberlik ve dayanışma bahanesi ile etkisizleştirilecektir. Primakov’un sermaye çevrelerine ve kapitalistlere verdiği teminat budur.

Primakov hükümeti toplumun değişik sınıf ve katmanlarının artan yoksulluğunu gidermesi, işçilerin, öğrencilerin, kamu emekçilerinin, kadınların, çocukların, emeklilerin vb. çekilmez hale gelen sıkıntılarını hafifletmesi olanaklı gözüküyor. Bunun yakın vadede olanaklarının yaratılması da mümkün değildir. Genelleşmiş bir politik kargaşanın yaşandığı, mali sisteminin işleyemez duruma geldiği andan itibaren yabancı sermaye ateşten mal kaçırırcasına ülkeyi terk etti. IMF’nin ülkeye akıttığı krediler ekonomik durumu düzeltmekten öte tersine krizin hızlı bir şekilde yaşanmasında katkıda bulundu. Bununda ötesinde, ardarda yaşanan ekonomik çöküntüler ve geride kalan toplumsal enkazlar IMF ve Dünya Bankası’nın mali olanaklarını son sınırına dayatmıştır.

Bundan böyle Rusya’ya verilecek olan bir kredi eskisinden daha ağır yaptırımlar dayatılarak gerçekleştirilecektir. IMF’nin önümüzdeki hafta içinde bir ekibini Rusya’ya göndermesinin ardında bu gerçek yatıyor. Rusya’nın bu yaptırımları nasıl karşılayacağı, ağırlığı artan bu yükün altından nasıl çıkacağı ayrı bir sorundur. Dış emperyalist güçlerden aldığı kredilerin sadece faizleri milyar dolarları bulmaktadır. Sorun ekonomik ve siyasi bunalım boyutunu çoktan aşmıştır. Primakov’un sosyal patlamanın geciktirilmesi için sadece sınırlı bir zaman kazanmaktan başka bir işe yaramayacağını toplumda yeşermeye başlayan devrimci dinamiğin kendisi gösterecektir. Emperyalist medya tek bir ağızdan Rusya’da yönetim bunalımının aşıldığını propaganda ederek sermaye piyasasına psikolojik moral vermeye çalışmaktadır.

Rusya’nın içinde bulunduğu iktisadi ve toplumsal bunalımın Primakov hükümeti tarafından çözüleceğine kimse ihtimal vermemektedir. Birikmiş iktisadi, sosyal ve politik sorunların bazı figüranların yer değiştirmesiyle çözülemeyeceği, bir barut fıçısına dönüşmüş olan ülkede kitlelerin tepkisini uzun vadeli sindirmenin olanaksız olduğu açıktır. Bu süreçlerin hızını, temposunu ve ölçeklerini eylemdeki işçiler ve direnişe geçmek için sabırsızlanan diğer emekçi kesimler belirleyecektir. Değişik göstergeler işçi sınıfı eylemlerinin bu tür önlemlerle önüne geçilmeyeceğini kanıtıyor. 7 Ekim günü için öngörülen genel grev eylemi bu bağlamda canalcı bir işleve sahiptir. Bu eylem vesilesi ile işçi sınıfı, yıllardır ilk defa ve üstelik bunalımın dorukta seyrettiği bir ortamda eylem alanına inecektir. Onun için eylemin günü yaklaştıkça egemen sınıfların ve onların emperyalist efendilerinin etekleri tutuşmakta, parça parça dökülen düzenin iç çelişkileri keskinleşmekte, çıkmazları daha da derinleşmektedir. Toplumsal çelişkilerin, çatışmaların boyutları yansıtılandan daha kapsamlıdır. Primakov sadece bu çatışmayı belli bir süre için geciktirebilir. Bundan başka yapacağı fazla bir şey yoktur. Büyük ölçekli sosyal bir patlama güncelliğini her gün yeniden ve daha güçlü bir biçimde dayatıyor. Rusya’da kapitalist restorasyonun işçi sınıfını, emekçileri, toplumun tamamını karşı karşıya bıraktığı sorunlara figüran değişikliği ile çözüm bulunamaz. Kendisini nesnel olarak dayatan alternatif son derece nettir; Ekim 1917’de olduğu gibi sömürü, talan ve tahrip düzeninin kendisini, kapitalist sistemi yıkmak!

Bosna-Hersek’te seçim komedisi

Dayton Antlaşması temelinde iki yıl önce yapılan genel seçimlerin ardından Bosna-Hersek’te, 12 -13 Eylül’de, 2 milyon 750 bin seçmen oy kullanmak için yeniden sandık başına çağrıldılar. Seçimler işgalci emperyalist güçlerin entrikalarına endeksli bir biçimde düzenlendi. Batılı emperyalist güçlerin bölgede bulunan diplomatik temsilcileri Hırvat, Müslüman ve Sırp ortak yönetimini seçmek amacıyla oy kullanmaları istenen seçmenlere seçilmesi gereken adaylar konusunda önceden tehditlerde bulundular.

Örneğin, seçmenlerin 1.2 milyonunun yaşadığı ve Sırp’ların denetiminde bulunan Sırp Cumhuriyeti’nde emperyalist güçlerin yoğun müdahaleleri, şantaj ve tehditleri sonunda Sırbistan Demokrat Partisi’nin (SDS) mutlak egemenliği kırıldı. İşgal güçleri zora başvurarak düzenledikleri göstermelik parlamento seçimlerinde Bilyana Plavzic’i devlet başkanlığına, Milorad Dotik’i ise hükümet başkanlığına getirmişti. Böylece batılı emperyalistler Sırp Cumhuriyeti’nde kendilerine bağlı güçleri yönetime getirmiş oldular. Sırp Cumhuriyeti’nde Zivko Radisiç’in Sosyalist Partisi ve Plavzic’in Sırp Halk Birliği (SNS) “Sloga” koalisyon halinde seçimlere girdiler. Emperyalist güçlerin temel amacı özellikle milliyetçi ve batı karşıtı olarak görülen Sırp Demokratik Partisi’nin (SDS) yönetime gelmesini engellemektir. Buna rağmen seçim sonuçlarının ortaya çıkaracağı tablo hala belirsiz.

Diğer taraftan, Zagreb yönetimi tarafından denetlenen ve federasyonunun Hırvatistan’a bağlanmasını savunan Hırvat Demokratik Birliği (HDZ) ikiye bölünmüş durumda. Bosna-Hersek ortak yönetiminde bulunan Hırvat temsilci Kresimir Zubak, ulusal çıkarları iyi temsil etmediği gerekçesiyle, Savunma Bakanı Ante Jelaviç’in önderlik ettiği Hırvat faşistlerince etkisiz hale getirildi. Ancak, Jelaviç HZD’den ayrılarak seçimlere Yeni Hırvat İnisiyatifi (NHİ) Partisi’yle katıldı.

Müslüman kesim içinde ise hala, eskiden olduğu gibi, İzzetbegović’in Demokratik Eylem Partisi (SDA) etkili.

İlginç olan, seçimlerin yapılmış olmasına rağmen sonuçlarının henüz açıklanmamasıdır. Seçimlerden bir gün sonra bütün partiler birer açıklama yaparak seçimleri kendilerinin kazandığını açıkladılar. İlk yapılan açıklamalarda seçmenlerin %80’inin oylamaya katıldığı belirtildikten sonra, bu sonuçlar Avrupa Birliği tarafından gönderilen gözlemciler tarafından “düzeltildi”. Ardından AB temsilcileri politik tatsızlıklara yol açmamak için oylar tam sayılmadan bir açıklamanın yapılmasının yanlış olacağını belirterek, geçen salı günü açıklanması öngörülen sonuçların ilanını cuma gününe ertelediklerini duyurdular.

Sonuçlar aslında belli. Gerçekten de Bosna-Hersek seçimleri kelimenin tam anlamıyla bir komedi. Zira batılı emperyalistler kendi çıkarlarını savunan,

kendi kararlarını yürürlüğe koymaya yatkın kişileri yönetime seçmeye kararlıldılar. Zaten seçim öncesi yapılan müdahalelerde batı yanlısı güçler seçilmediği takdirde gelen yardımın son bulacağı tehdidini açıktan yapmışlardır. Ekonomik ve politik olarak hiçbir karar yetkisi olmayan bir yönetimi seçmenin pek fazla anlamının olmadığı biliniyor. Buna rağmen seçim komedisine başvurulması yaşanan çelişkilerin boyutunu ifade ediyor.

Dayton Antlaşması sonucunda yapılan ilk seçimlerin işlevi kısa süre içinde kendi ayakları üzerinde duran bir devlet yapısını ortaya çıkarmaktı. Fazla zaman geçmeden bu planın sadece kağıt üzerinde kalan bir ütopya olduğu açığa çıktı. Aynı şekilde, NATO’ya bağlı SFOR askeri güçlerin görev süresinin uzatılmasının da gösterdiği gibi, Dayton Antlaşması’nın esas amacının bir devlet birliği oluşturmaktan öte, bölünmenin ve yeni çatışmaları körüklemek olduğu açığa çıktı.

Dayton Antlaşması’nın ardından vaadedilen hiçbir şey gerçekleşmedi. Aslında bu antlaşma, iddiaların tam tersine, emperyalist güçlerin bölgedeki varlığını pekiştirmek, süreklileştirmek için imzalanmış bir antlaşmaydı. Bu antlaşma farklı halk grupları arasındaki çelişki ve çatışmaları giderek derinleştirmiştir. Yapılan her seçim, sadece, Hırvat, Sırp ve Müslümanlar arasında değil, bu halkların kendi aralarında çatışmalarını da kızıştırmaktadır. Tam bir işgal bölgesini, klasik bir sömürgeyi andıran Bosna-Hersek’te yapılan seçimler yeni çatışmalara ivme kazandıracaktır. Emperyalistlerin böl yönet politikası çerçevesinde bekledikleri de budur.

Son iki yıl içinde alınan bütün ekonomik, politik ve benzeri önemli kararlar doğrudan emperyalistlerin temsilcileri tarafından alındı. Yani, Bosna-Hersek “bağımsız bir devlet yönetimi”nden uzak ve tamamen emperyalistlerin bir sömürgesi konumundandır. En mütevazı kamu kararları dahi batılı “valiler” tarafından alınmakta, güvenlik NATO’nun işgal güçleri tarafından sağlanmaktadır.

Dayton Antlaşması temelinde oluşturulan Hırvat-Müslüman federasyonu baştan ölü doğdu. Her türlü dış müdahalelere rağmen iç göç sorunu çözümlenemedi. Antlaşmada gündem dışında tutulan Brcko koridoru ve Mostar sorunu bugün önemli çatışmaların temelini oluşturmaktadır. Çok kültürlü özelliğinin korunması öngörülen Mostar bugün Bosna Hırvatları tarafından kendilerinin gizli başkenti olarak görülmektedir. Bütün bölgelerde son bir yıl içinde işgalci askerlere karşı yoğun tepkiler yaşanmıştır. Bu tepkiler her gün emekçi halkın ağırlaşan ekonomik ve sosyal sorunları nedeniyle yeniden alevlenmekte ve daha da büyümektedir. Batılı emperyalistlerin “insancıl yardımlarına” mahkum edilen bölge halkının bu boyunduruğu uzun süre taşıyamayacağı açıktır.

Yargı terörüne son! DGM'ler kapatılsın!

Devlet, sınıflı toplumlarla beraber ortaya çıkan ve hakim sınıfların ezilen sömürülen sınıflar üzerindeki egemenliğini sağlayan bir araçtır. Kapitalizm öncesi toplumlarda sözkonusu egemenlik aracı olarak devlet, açık bir siyasal zor kimliğiyle öne çıkıyordu. Örneğin feodal toplumda tüm yetkiler (yargılama, yönetme, yasa çıkarma vb.) bir avuç feodalın çıkarlarını temsil eden monarkın elindeydi.

Kapitalist toplumda ise burjuvazi egemenliğini, devletin işlevlerini biçimsel bir ayırtırmaya tabi tutarak oluşturduğu ordu, polis, meclis, mahkemeler vb. farklı örgütlenmeler aracılığıyla yerine getirmektedir. Burjuvazinin "kuvvetler ayrılığı" ilkesi (yasama, yürütme ve yargının birbirinden ayrılması-bağımsızlığı) monarşinin mutlak siyasal egemenliğinden bir farklılığı ifade etmesine karşın, bu güçlerin tümünün bir sınıfın, burjuvazinin hizmetinde olduğu gerçeği gizlenememektedir. Sınıflar arasındaki mücadele bu alandaki burjuva biçimciliğini pratik yaşamda tuzla buz etmekte, sınıfsal eşitsizlik ve sömürü gerçeği en süslü eşitlik iddialarını yere çalmaktadır. Baklava çalan çocuklara, aydınlara, işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele eden devrimcilere karşı işleyen adalet, yasalar, mahkemeler sıra emekçinin alınterini sömürenlere, trilyonları hortumlayanlara, katil çetelere, faşist beslemelere gelince susmaktadır. Zira ne yargı ne de adalet gösterilmeye çalışıldığı gibi bağımsız organlardır. Ordu ve polis gibi, yargı da burjuvazinin işçi ve emekçi sınıfına karşı kullandığı bir terör aygıtıdır. DGM ise burjuva yargı terörünün en açık, en somut örneğidir.

İstiklal Mahkemeleri'nden DGM'lere yargı terörü

Monarşiyi devirip iktidara gelen Türk burjuvazisi, hızla palazlanmak için şeklen benimsediği burjuva hukuksal biçimlerin içini boşaltan uygulamaları daha ilk dönemlerde yürürlüğe koydu. Henüz ciddi bir toplumsal muhalefetle karşılaşmaksızın buna başvurması, aşırı sömürü politikalarına dayanma ihtiyacından kaynaklanıyordu. Sözde bir meclis vardı ancak yürütme, yasama ve yargı bütünüyle kemalist burjuva diktatörlüğünün denetimindeydi. Daha ilk yıllardan itibaren burjuva cumhuriyet Kürtlere, emekçi halka karşı tepeden tırnağa bir terör aygıtına dönüştürüldü. Kuruluş döneminde tanınan göstermelik haklar iptal edildi. Cumhuriyetin ilk yıllarında kurulan İstiklal Mahkemeleri usulen yerine getirilmesi gereken yargılama prosedürünü bile çiğneyerek özel bir savaş kurumu, bir tür engizisyon mahkemesi olarak kullanıldı. Bu mahkemenin aldığı kararlarla binlerce insan katledildi, Kürt halkının direnişçi liderleri idam edildi. Sonradan kapatılsa da isyan dönemi uygulaması olarak gündeme getirilen bu kanlı kurumun uygulamaları benzer yetkilerle donatılmış sözümona sivil ve askeri mahkemelerde sürdürüldü. Bugünkü DGM'lerin ilham kaynağı işte bu kanlı mahkemelerdir.

Çuvala sığmayan mızrak: DGM

Türk burjuvazisi hukuksal işleyiş anlamında baştan beri çok pervasız hareket etmiştir. Uzun yılları tek parti diktatörlüğü altında geçirip arkasından üç defa ordu müdahalesi yaşayan bir ülke olduğu düşünüldüğünde, Türkiye'de burjuva demokrasisinin biçimsel anlamda bile sömürüye dayalı sınıfsal iktidarını saklayamadığı

görüldür. Örneğin 27 Mayıs'la birlikte kurumsallaşan Anayasa Mahkemeleri "en yüce makam" olan meclisi boşa düşürüyordu. Birçok yasanın iptalinde bu mahkemeler kullanıldı. Sonraki yıllarda daha da açık görüldüğü üzere burjuvazi, meclisten ve düzen partilerinden çok bu tür mahkemelere güvendi.

1960'lı yıllarda başlayan ve '70'li yıllarda yükselen toplumsal muhalefetin önünü kesmek için düşünülen araçlardan biri yine mahkemeler oldu. İstiklal Mahkemeleri deneyimlerinden de yararlanılarak Devlet Güvenlik Mahkemesi adında yeni bir terör şebekesi oluşturulmaya girişildi. 1973'de kurulan DGM'ler o dönemin politik ihtiyaçlarına denk düşmediği için 1975'de kapatıldı. Ancak toplumsal muhalefetin kısa sürede yükselmesi ve devrimci biçimler alması burjuvaziyi önlemler almaya itiyordu. Birkaç yıl önce fazlaca üstüne düşülmeyen, hatta Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan DGM'lerin açılması yeniden gündeme geldi. 1976 yılında DGM'lerin yeniden yasalaştırılmak istenmesi toplumsal muhalefetin hızla yükselmesinin ve politikleşmesinin bir aracı oldu. Türkiye işçi sınıfı, 15-16 Haziran'dan sonra tarihinin en kitlesel ve en militan eylemlerini "DGM'ye hayır!" sloganıyla bu dönemde gerçekleştirdi. Türkiye'nin dört bir yanında, dönemin demokratik kitle ve meslek örgütlerinin de katılımıyla eylemler gerçekleştirildi. Eyleme katılım değişik biçimler aldı. Örneğin Profilo işçileri eyleme fabrikalarını işgal ederek katıldılar. Bu eylemde bir şehit verdiler. O gün Türkiye işçi sınıfı bu şanlı direnişin kazandığı güçle "DGM'yi ezdik, sıra MESS'te" diyerek kavgayı bir adım ileriye taşıma kararlılığını ortaya koydu.

1980 darbesi burjuvaziye DGM'leri yeniden kurma olanağı vermiş oldu. DGM'ler 1982 anayasasına alınarak 1984 yılında tekrar kuruldu. Bu sefer toplumsal muhalefet tümüyle ezilmiş olduğu için faşizm ihtiyaç duyduğu tahkimatı gerçekleştirebiliyordu. 12 Eylül ile düzenin bütün kurumları yeniden gözden geçirildi. Toplumsal muhalefeti baskı altında tutabilecek yasalar çıkarıldı, buna uygun kurumsal düzenlemeler yapıldı. DGM'ler bu çerçevede MİT ve kontrgerilla ile birlikte devrimci hareketi ve toplumsal muhalefeti ezmekle görevlendirildi.

DGM'lerin yargı ile bir ilgisinin olmadığı, davaların sonucunun önden belli olduğu artık tüm kamuoyu tarafından bilinmektedir. Verilecek cezalar polis merkezlerinde belirlenmektedir. Devrimcilere ve devrimci örgütlere karşı saldırı ve MİT'in yargısız infazlarından kurtulanlara "yargılı" infaz DGM'ler tarafından gerçekleştirilmektedir. Toplumsal muhalefeti ezmek için aydınlara, gazetecilere, sendikacılara, sanatçılara vb. uyduruk gerekçelerle ağır cezalar DGM'ler tarafından yağdırılmaktadır. DGM salonlarında tutsaklar ve kimi zaman tutsak yakınları yargıların ve basının gözü önünde jandarma ve sivil polisler tarafından saldırıya uğramaktadırlar.

Bugüne kadar DGM'lerde verilen kararların birçoğu AİHM'lerinden dönmektedir. Böylece meşruluğu zaten olmayan DGM'ler uluslararası hukuki dayanağını da kaybetmiştir.

Devrimci tutsaklar 5 Eylül tarihinden itibaren DGM boykotuna başladıklarını ilan ettiler. Çağdaş Hukukçular Derneği devrimci tutsakların yürüttüğü DGM boykotuna destek verdiğini açıkladı. Demokratik kamuoyu giderek DGM boykotunu daha çok sahiplenmektedir. PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org> 4 ilin

barosu adına İstanbul Baro Başkanı Turgut Kazan DGM'lerin kapatılması gerektiğini, AİHM kararları çerçevesinde artık yasadışı hale geleceğini belirtti.

Bu gelişmeler karşısında burjuva medyanın tutumu ise ibret vericidir. DGM boykotunu vermemek için özel bir çaba harcamaktadır. Örneğin, burjuva basında 14 ilin barosu adına yapılan basın açıklamasının içeriği üzerine hemen hiçbirşey yazılmayıp, bankaların batması üzerine parasını kaybeden bir kadının basın açıklaması sırasında pantolonunu indirerek yaptığı şov haber konusu olabildi. Ancak DGM boykotunun giderek yayılması karşısında medya ister istemez sınırlı bazı haberlere yer vermektedir.

DGM'leri bir kez daha ezmek için görev başına!

1976'da işçi sınıfının ve toplumsal muhalefetin kitlesel eylemleriyle DGM'ler püskürtülmüştü. Bugün kuşkusuz toplumsal muhalefet o günkü düzeyde değil. Ancak içinde bulunduğumuz koşullar DGM boykotunun hızla yayılma ve toplumsal muhalefeti yaygınlaştırıp, politikleştirme imkanına sahip olduğunu gösteriyor. Öncelikle düzen DGM'leri savunmakta, ona meşru dayanaklar bulmakta zorlanmaktadır. Toplumsal muhalefetin gözünde iyice yıpranmış olan DGM'ler hemen her kesimin tepkisini çekmektedir. İkincisi, yaşanan ekonomik kriz ortamında devlet giderek yıpranan siyasal cephesini onaramaz duruma gelmiştir. Seçimlerin yapılmasından kriz bahanesiyle vazgeçmek, arka arkaya bankalara, rantiyeye, borsaya vb. bol kepçe kredi dağıtmak kitlelerin tepkisini artırmakta ve devletin kitlelerin gözündeki güvenilirliğini sarsmaktadır. Üçüncüsü, cezaevlerindeki devrimci tutsaklardan avukatlara, reformistlerden devrimcilere, sol hareketin çeşitli temsilcilerinden toplumsal muhalefetin önemli bir kesimine kadar yaygın bir kesim DGM boykotu üzerinde ortak bir tutum içindedir.

Bu çerçeve üzerinden DGM boykotuna en geniş katılımı örgütlemek ve bunu sermaye devletinin bir eylemli teşhiri olarak kullanmak önümüzdeki görevdir. Bu konuda KESK ve DİSK başta olmak üzere sendikaların, baroların ve diğer mesleki demokratik örgütlerinin boykotu destekleyen kararlar almasını ve üyelerini eylemlere yönlendirmesini sağlamalıyız. DGM boykotunu özellikle fabrikalarda işçilere anlatarak, bunu 1976 yılındaki "DGM'ye hayır!" eylemleri ile beraber işleyerek bir politikleştirme aracına çevirmeliyiz. Sendikalarda, DKÖ'lerde DGM boykotunu işleyen toplantıları organize etmeli, buralarda eylem kararları çıkartmalı, mümkün olan en geniş kitlenin eylemlere katılımını sağlamalıyız. DGM boykotunu destekleyen mitingler, basın açıklamaları, imza kampanyaları, gazete ilanları, örgütlenmenin sağlandığı yerlerde iş bırakma, diğer yerlerde yemek boykotu, servise binmeme vb. eylemleri örgütlemeli, kısacası toplumsal muhalefetin harekete geçme olanaklarını sonuna kadar zorlamalıyız. İçerdeki devrimci tutsaklara düşen görev, boykot eylemini yaygınlaştırmak ve '96 zindan direnişinde olduğu gibi yargı terörüne maruz kalan adli tutukluların desteğini kazanmaktır.

Bilinmelidir ki, DGM'ler AİHM'nin alacağı tutumla değil, başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen milyonların gücü ve eylemiyle ezilebilir.

Çürüyen düzenin çeteleşen devletin yargı terörüne son!

Yaşasın DGM boykotumuz!

Çürüyen düzenin kirli aygıtı: Tekelci medya

Son göstermelik çete operasyonu üzerinden sermaye devletinin kendini aklama, “çeteleri temizliyoruz” görüntüsü altında kontr-gerilla örgütlenmesini tahkim etme çabasında burjuva medyasının oynadığı rol, bu kirli sermaye çıkını gündeme almayı ve bir hedef haline getirmeyi zorunlu kılıyor. Zira, yalnız “babalar operasyonu” olarak gündeme getirilen bu son olayda değil, sermayenin bütün saldırılarında medya çok önemli bir rolü yerine getirmektedir.

“İletişim çağı toplumu” olarak yutturulmaya çalışılan barbar kapitalizmin bu kirli aygıtı, propaganda yoluyla sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının önünü düzleme işlevinin ötesinde, sivil kolluk kuvveti olarak da kullanılmaktadır.

Sermayenin özeleştirme saldırısının en etkili ve yaygın propagandasını yürütmek bu kirli aygıtın şaşmaz günlük görevlerindendir. “KİT”lerin içler acısı durumu”, “THY’nin vatandaşı çileden çıkaran sorunları”, “SSK hastanelerinde vatandaşın çektiği çile” vb. manşetler altında emekçi halkın çıkarlarını savunma görüntüsünün arkasına saklanan burjuva medya, sistematik özelleştirme propagandası yürütür. Öte taraftan özelleştirme sonucu işsiz kalan binlerce işçinin, okul masraflarını karşılayamadığı için genç yaşta kapitalist zebanilerin sömürü cehennemine atılan milyonlarca gencin yaşadığı dram, onlar için haber konusu olmaz.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı yürütülen haksız ve kirli savaşta topluma şovenizm zehirinin taşındığı pis bir kanaldır burjuva medya. Kirli savaş borazanlığıyla yetinmez, katil ordu çetesiyle beraber elde silah, yoksul Kürt halkına yönelik operasyonlara bizzat katılır. İşçi ve emekçilerin hak ve özgürlük mücadelesine karşı uşak kimliğini gizlemeksizin bu aynı görevi canla başla yerine getirmeye çalışır. 12 Eylül’ün hemen öncesinde “terör”, “can güvenliği”, “ülke elden gidiyor” vb. çığırtkanlıklar eşliğinde faşist orduyu göreve-kan dökmeye çağırır. 5 Nisan ‘94 emekçiye saldırı paketini “daha fazla fedakarlık”, “kemerleri sıkalım düze çıkacağız” söylemiyle dayatan sermayenin imdadına koşar. Devrimcileri hedef gösterir. Sınıfı bölmeyi, hak ve özgürlük taleplerinin üstünü karalamayı kendine iş edinir. Tüm bunları “basın özgürlüğü”, “haber yapma hakkı” kılıfına uydurur da katledilen, zindanlara tıklanan yurtsever ve devrimci basın emekçilerine, devrimci basın bürolarına yönelen devlet terörünü ya sıradan bir haber olarak işler ya da görmezlikten gelir vs.

**“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak”
bütün pisliklerin üstü örtülecek!**

Tüm bunlar öteden beri bu kirli burjuva propaganda aygıtına biçilen rolün rutin görevleriydi. Bunlarda herhangi bir değişme yoktur. Oysa, kriz içinde debelenen sermaye düzeninin çeteleşmiş siyasal iktidarını bir parça açığa çıkaran Susurluk kazasından sonra sermaye medyasına düşen rol, farklı bir boyutta daha bir ağırlık kazandı. Bu rol, çeteleşen devletin çürüyen düzenin yolaçtığı bunalımda MGK denetimindeki politikaların, göstermelik hükümetle

Burjuva medya doğrudan bu çeteleşen çürüyen ilişkilerin bir parçasıdır.

Medya tekellerinin, bu alanda yeralmak isteyen

veni türedi patronların birbirlerinin plazalarını kurşunlatması bu dalaşın küçük bir parçasıdır. İhalelerde, yolsuzluklarda, çıkar grupları arasındaki

çatışmalarda bu kirli medya etkili bir silahtır.

Çeteleşen sermaye iktidarının ve onun kirli icraatlarını aklamanın

karşılığında ise devletten

her yıl trilyonları bulan teşvikler almaktadır.

Ama asıl olarak o, işçi-emekçi halka karşı

sermaye iktidarının elinde kirli bir silahtır.

birlikte, doğrudan yürütücü bir aktörü haline gelmektedir. Açığa çıkan pisliklerinden, kirli çıkar ilişkilerinden devleti ayırarak üretilen çeteleşme senaryolarını yaygınlaştırma, oluşan kitlesel tepkileri yönlendirme (temiz toplum, temiz siyaset) ve kamuoyunun çeteleşen devlet gerçekliğine odaklanan dikkatini dağıtmak için yürürlüğe konulan diğer projelerde aktif olarak görev alma... Tüm bunları göstermelik bir muhalif söylem eksenine oturtarak yerine getirme vs.

Susurluk’tan hemen sonra derinleşen siyasal krize müdahaleyi gündeme alan MGK, ilk iş olarak hükümetteki RP şahsında gelişen dinsel gericiliğin sermaye düzenini sözde tehdit eden bir boyut kazandığı senaryosunu devreye sokarak Susurluk devletine odaklanmış dikkatleri dağıtmayı amaçlarken burjuva medyası, bu sahte gündemi oluşturma işinde üzerine düşen rol için hazırlıklarına başlamıştı bile. “İrtica birinci tehlike” yollu Genelkurmay açıklamalarını her gün manşete çıkarılan, ekranlara yansıyan yeni (!) haberler, çarpıcı görüntüler izliyordu. Ş. Yılmaz ve diğer RP yöneticilerinin eski konuşmaları ilk kez açığa çıkarılıyor(!) ve tehlikenin boyutları parça parça sergileniyordu. Fadime ile basılan Aczimendi şeyhi Müslüm Gündüz’ün görüntüleri günlerce yayınlanıyor. Arkasından Ali Kalkancı olayı patlatılıyor vs. Bu oyunda medyaya düşen görev MGK’nın hazırladığı ve bir kısmını kendi eliyle filme çektiği bu senaryonun görüntülerini yayınlamak, MGK politikasını güçlendiren görüntüleri ön plana çıkarmaktır. Sincan’daki tank gösterilerine kadar parça parça geliştirilen bu senaryonun yakın amacı 28 Şubat darbesinin önünü düzlemektir. Asıl amaç ise gırtlığına kadar pislige bulaşmış çeteleşmiş sermayenin kontr-gerilla aygıtına yeniden itibar kazandıracak bir vesile yaratmaktır.

Sermayenin çete devleti, medyanın bu özel rolünü kendini aklama aracı olarak gündeme getirdiği son çete operasyonunda da etkili olarak kullanılmaktadır. MGK’nın düdüğü çalmasıyla beraber bir anda devlete sızan çetelerle ilgili haberlerin ortalığı kaplaması bunun bir sonucudur.

Hedef bellidir: Alaattin Çakıcı, Sedat Peker, Kürşat Yılmaz gibi MİT artığı piyonlar ve bunlarla ilişkisi açığa çıkmış birkaç devlet görevlisi (Yavuz Ataç, Mehmet Eymür vb.) ön plana çıkarılarak harcanacak, bunlara karşı kararlılıkla mücadele eden bir devlet portresi parlatılacaktır. İrticadan sonra çetelere-çeteleşmeye karşı devletin verdiği büyük bir mücadele destanı yazılacaktır!

Bu görev için devlete sızmış çeteler “Susurluk’tan da büyük

mücadele “devletin kendisiyle ve 12 Eylül’le hesaplaşması” vb biçimde abartılacak; toplumun dikkati kimin kimle ilişkisi var, kim kime ne dedi noktasına çekilerek çeteleşme magaziner bir içerikle sunulacak; polisiye bir roman havası içinde sunulan ilişkilerin merkez karargahı olan MGK-MİT ve bir bütün olarak çete devletinin ana gövdesi yaratılan sis perdesinin içinden çekip alınacaktır.

Sermayenin bu sahte temizlik seferberliğinde, sağlıklı sollu burjuva medyatörlerinin hepsine bir rol düşmektedir. Kimisi kamuoyunu yanlış yönlendirmeyi önüne koyacaktır: “Türkiye mafya işinde ipin ucunu yakaladı. Buradan hareketle ipin öteki ucuna kadar gitmek zorundayız” (E.Özkök ,Hürriyet). Kimisi ölçüyü kaçıranları uyaracaktır: “Olayları ve insanları birbiriyle ilişkilendirmek, sonuç çıkarmak belki de medyatik bir uğraş, ancak işin içine devletin itibarı girince sorumluluk ölçülerini kaçırmamak, aksine titiz olmak gerekmez mi” (K. Akın, Türkiye). Kimisi işin içinde devletin rolünü belli bir sınırdan tutacak ve sorunu bu “sınırlı bulaşmışlığın” itiraf edilmesiyle çözmeyi yeterli gösterecektir: “Çeteleri devletin genellikle ilgili birimlerinin koruyup-kolladığı artık kesindir... Çetelerle işbirliği bir kara lekedir... Devlet toplumdan özür dilemelidir” (B.Çoşkun, Hürriyet). Kimisi, üç beş tetikçinin yakalanmasını-teslim olmasını Susurluk olayının çözülmesi, tüm karanlık noktaların aydınlatılması olarak pazarlayıp “yapılacak olanların hepsi yapılmıştır”, “devlet başarılıdır” diyerek rahat olunuz mesajı verirken bir başkası, bu işlerde ne olup bittiğini zaten tam olarak hiçbir zaman öğrenemeyiz mesajıyla aynı işi tersten yapmaktadır: “Devletin yüksek çıkarları gerekçe gösterilerek döndürülmüş dolapları, kirli ilişkileri öğrenebileceğimizden kuşkuluyuz” (O. Erinç, Cumhuriyet)

Burjuva medya doğrudan bu çeteleşen çürüyen ilişkilerin bir parçasıdır. Medya tekellerinin, bu alanda yeralmak isteyen yeni türedi patronların birbirlerinin plazalarını kurşunlatması bu dalaşın küçük bir parçasıdır. İhalelerde, yolsuzluklarda, çıkar grupları arasındaki çatışmalarda bu kirli medya etkili bir silahtır. Çeteleşen sermaye iktidarının ve onun kirli icraatlarını aklamanın karşılığında ise devletten her yıl trilyonları bulan teşvikler almaktadır. Ama asıl olarak o, işçi-emekçi halka karşı sermaye iktidarının elinde kirli bir silahtır. Elinde devrimcilerin kanı vardır. Emekçilerden çalınmış alınteriyle kasalarını doldurmaktadırlar. Ve şimdi bu kirli aygıt devletinın akıttığı kanların, içine girdiği kirli ilişkilerin, katliamların, işkencelerin faili bu devletin pisliklerinin üstünü örtmede kullanılmaktadır. Ne onun ne de hizmet ettiği sınıfın iktidarı bunda başarılı olamayacaktır. Çeteleşen devleti, çürüyen düzeni hiçbir güç aklamayacaktır. Bu bataklığı ortadan kaldırmak için devrimci mücadeleyi yükseltmek, devrimci basına sahip çıkmak işçi ve emekçilerin yerine getirmesi gereken bir görevdir.

**Kahrolsun Tekelci Sermaye Medyası !
Kahrolsun Sermaye İktidarı!**

Çete devletinin işçinin patlayan öfkesini etkisizleştirme manevraları

Mafyacı Türk Metal sendika ağalarının yıllardır sürdürdüğü ihanete karşı Bursa'da başlayan ve hızla birçok bölgeye yayılan işçi eylemlerinin hemen ardından sermaye cephesi, bu önemli gelişmenin üstünü karartmak, geri plana iterek etkisini kırmak için elindeki kirli silahları kullanarak yeni bir seferberlik ilan etmiş bulunuyor. Bir yandan, devleti çetelerden temizleme görüntüsü altında sahte çete operasyonları düzenleniyor. Bir takım kirli ilişkiler ve bu işler için kullanılan piyonlar yeniden siyasal gündemin birinci sırasına çıkarılıyor. Diğer yandan, medya eliyle son dönem yaşanan işçi eylemlerinin hedefi saptırılarak sorun sendika ve işçiler arasındaki basit bir anlaşmazlığa indirgenerek verilmeyle çalışılıyor.

Bursa'da başlayan işçi eylemlerinin yeni bir dalgaya dönüşmesinin hemen ardından Mesut Yılmaz'ın "mafya karşı kesin bir darbe vurmak için devletin harekete geçtiği"ni bildirmesi, bu konudaki zamanlama ve arkasından gelişen olaylar tüm bunların organize bir plan dahilinde yürütüldüğünü gösteriyor. Bir dönemdir açığa çıkan ve herkesçe bilinen Alaattin Çakıcı-Eyüp Aşık arasındaki konuşmaların kaydedildiği bantların, el altından basına sunularak kamuoyunun dikkatlerinin işçi eylemlerinden bu kirli ilişkilere çekilmesi bu organize planın bir parçasıdır. Sermaye iktidarının kendini tahkim etme aracına dönüştürdüğü bu sahte temizlik operasyonu ve bir kaç piyonla sınırlandırılan çeteleşme olgusu, bu kez de gündemi kaplayan işçi eylemlerini önemini azaltmak, dikkatlardan kaçırmak için kullanılıyor.

Medya, bir kez daha büyük işler başarıyormuş edasıyla önüne atılan bu kirli malzeme üzerinden gündemi saptırma görevine dört elle sarılmış bulunuyor. İlk kez biliniyor ve ifade ediliyormuş mizansenin içinde MGK denetiminde sızdırılan ayrıntılar allanıp pullanarak manşetlere çıkarılıyor. Böylece işçi-emekçiler cephesinde heyecan uyandıran metal işçilerinin eylemine yönelik ezilenlerin duyduğu ilgi, bu kirli ilişkilerin öne çıkarıldığı manşet haberlerle kırılmaya çalışılıyor. Diğer taraftan işçilerin çeteleşmiş, mafyalaşmış Türk Metal sendikasına karşı tepkileri ancak sınırlı ve çarpık haberlere konu ediliyor. Bugün işçi satış sözleşmeleri vesilesiyle çeteleşmiş sendika üzerinden ifade edilen çeşitli sloganlara yansıyan tepkilere rağmen medya, yalnızca bir fabrikada atılan "işçi işveren elele" sloganını öne çıkarıyor. vs. Bazı fabrikalarda, işveren eylemin önünü kesmek için sadık uşağı Türk Metal sendika çetesini gözden çıkarabiliyor.vs.

Hükümet cephesi ise eylemlerin daha ileri boyutlar kazanacağını işaretlerinin ortaya çıktığı ilk günlerde kendi bakanının da içinde olduğu birkaç piyonunu harcamayı da göze alarak ısrarla açığa çıkan bu mide bulandırıcı ilişkilerin üstü örtülmeden diğer sorunların çözilemeyeceği mesajını yaymaya çalışıyor. Hükümet, medyanın desteğiyle "mücadele kızışıyor", "hükümet kararlı" vb. haberler üzerinden gündemi elinden kaçırmamayı önüne koymuş bulunuyor. Zira "isyan etmeyenlerin aklından şaşarım" diyenlerin aklından hiç çıkmayan patlama korkusu böyle durumlarda daha da büyüyor.

Sermaye cephesi, dörtbir yandan "sarsılsak da temizleniyoruz" görüntüsü altında çeteleşmiş iktidarını tahkim ededursun, metal işçileri şahsında işçi sınıfı, tepelerine çöreklenen faşist çeteci sendikacıları ve sendikaları temizlemek için kollarını sıvayıp ilk yumruğu atmış bulunuyor. İşte, devletin kumanda merkezi olan MGK'nın denetiminde, hükümet ve medya eliyle sahte çete operasyonu gündemleştirilerek gizlemeye çalışılan gerçek budur. Kendi sendikaları şahsında yılların ihanetine ve çürümüşlüğüne daha fazla katlanamayacağını ortaya koyan işçi sınıfı, buradan başlayan mücadelesini çürümenin ve çeteleşmenin kaynağına yönelmeyi de başaracaktır. İşçi sınıfı sermaye iktidarının dün "bölücülük", yakın zamanda ise "irticaya ve çeteleşmeye karşı mücadele" görüntüsü altına saklanarak kendisine yönelik saldırılara izin vermeyeceğinin ilk anlamlı işaretini bu yeni eylem dalgasıyla ortaya koymuş bulunuyor. Şimdi bu dalgayı ileriye taşıyacak olan devrimci sınıf partisini kurmak ihtiyacı daha da yakıcı hale gelmiştir.

Zoru zor bozar!

Seçimlere kavga alanlarında hazırlanalım !

Seçimler üzerine bir tartışmadır sürüyor. Ama sermayenin temsilcilerini dinlerseniz, burjuva medyaya inanacak olursanız eğer, herşey içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Yerel seçimlerle genel seçimlerin birlikte ya da ayrı ayrı yapılması, seçim sisteminin değiştirilmesi, başkanlık yarı-başkanlık sistemi tartışması, çift turlu, dar bölge seçim sistemleri vb...

Düzenin gerçek sahipleri tekелci burjuvaların örgütü TUSİAD seçimlerle ilgili tavrını aldı; şimdilerde tek tek burjuva düzen partilerini sorguya çekiyor. Sendika ağaları ise burjuva sınıfın, faşist devletin bir parçası olmanın getirdiği sorumlulukla sermaye ile aynı tavrı almakta, aynı dili konuşmakta bir sakınca görmüyorlar. İşçi sınıfının içinde bir truva atı olan bu hainler, işçi ve emekçilere karşı değil sermayeye karşı sorumluluk duyduklarını böylece bir kez daha göstermiş oluyorlar. Bütün bir "sivil insiyatif" ve ESK faaliyetlerinde açıktan yaptıkları gibi!

Sis perdesi aralanıp gerçek kaygı ve amaçlara bakıldığında ise sorunun esasta başka olduğu, seçimlerin bunun biçimsel tali bir yanı olduğu ortaya çıkıyor.

Seçimler vesile edilerek sermaye cephesince sağlama alınmak istenen konuların başında "ekonomik program" uygulamaları geliyor. IMF-TUSİAD programının milim şaşmadan, buçuk esnemenen hayata geçirilmesi garanti altına alınmaya çalışılıyor. Önümüzdeki süreçte Yılmaz ile Baykal'ın üzerine protokol imzaladıkları "düşük profilli seçim hükümeti" döneminde, ekonomik istikrar programı katılıkla uygulanmazsa kaygısı, "seçim ekonomisi, popülist politikalar" gündeme gelir mi korkusu sermaye cephesini harekete geçirmiş bulunuyor.

Sermayeyi bu kadar korkutan seçimler döneminde gündeme gelebilecek seçim ekonomisi uygulaması, popülist politikalar ne anlama geliyor?

Hükümette olan burjuva düzen partileri, seçimlerde oy alabilmek için yıllardır sefalet mahkum ettikleri, asgari ücretle, zamlarla, vergilerle hayatı çekilmez hale getirdikleri işçi ve emekçilere bazı kırıntılar vermek yoluna gidebilirler. Tabi kaşıkla verdiklerini seçimlerden sonra kepçeyle geri almak üzere. Turgut Özal'ın "zamları seçimlerden önce yapacak kadar aptal mıyım" sözleri hatırlardadır. Bu düşünüş ve hesap tarzı bütün burjuva düzen partilerinin, siyasetçilerinin ortak özelliğidir. Turgut Özal'ın tek farklılığı sermaye ve sömürüyü savunmakta arsız ve pervasız olması, bu nedenle daha açık konuşmasıydı. İşte tekелci sermayenin üzerine kıyamet kopardığı konu budur. Seçimler yüzünden ya işçi emekçilere bazı kırıntılar dağıtılsa!...

Bu hummalı çaba ve kaygılar tüm sömürülen ve ezilenlerin sadece seçimden seçime ve göstermelik olarak hatırlandığı gerçeğinin onaylanması değil ise nedir? Bütün düzen partilerinin sürekli biçimde sermayenin hizmetinde olduğunun teyid edilmesi değil ise eğer, nedir?! IMF istikrar programı esnemenen uygulanırsa seçimlerin şu veya bu zamanda, şu veya bu sistemle yapılmasının pek de önemli olmadığı sermaye cephesince utanmazca ifade edilebiliyor.

Özelleştirmeler, demek oluyor ki işsizlik, işçi kıyımları, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma hızını kesmeden sürecekse;

Mezarda emeklilik yasası çıkarılıp SSK

tasfiye edilecek, sağlık hizmetleri özelleştirilecekse;

Vergilerin tamamen işçi ve emekçilerden alınması ve doğruca kasalarına aktarılması garanti altındaysa;

Sefalet ücretleri, emekçilere komik zamlar, tüketim maddelerine ise fahiş zamlar işliyorsay;

Küçük ve yoksul köylünün mahsul alımlarında, girdi satışlarında canını çıkaracaksanız;

Kısacası, sömürü ve saltanatı milim esnemenen sürecekse sorun yok diyor burjuvazi ! Tekelci sermayenin söylediğinin Türkçesi budur !

Sermaye cephesinin dilindeki diğer sihirli sözcük ise "istikrar"dır. "İstikrar herşeyin başı" diyor burjuvalar. İstikrarı garantileyecek bir seçim olsun da hangi sistemle, hangi zamanda olursa olsun !

Düzenin ne ekonomik, ne siyasi hiç bir önemli kararı burjuvazinin ahır mecliste belirlenmiyor. Meclis MGK ve TUSİAD'ın katip memuru olarak sadece onaylıyor. Bütün bir siyasi yönetim erki burjuvazinin yürütücü gücü olarak Genelkurmay-MGK'nın elinde toplanmışken, İller İdaresi Yasası, Kriz Yönetim Merkezi vb. leriyle minareye yasal kılıflar uydurulmuşken, seçimlerle istikrarın ne ilgisi var diye sorulabilir. Hükümet olabilen ama iktidar olamayan burjuva düzen partilerinin getireceği istikrar nedir ki gerçekten ?

RP'yi kendi eliyle besleyip palazlandıran, onun işçi ve emekçileri uyuşturmasından faydalanan düzen, şimdi de şeriat öcüsüyle yine işçi ve emekçileri hareketsiz kılmak, mücadeleden uzak tutmak ve emekçi saflarını dinci-laik diye bölmekle meşgul. Aynı manevralar RP-FP'yi düzen ve rejim için terbiye sınırlarına çekmeye de hizmet ediyor. Hiç bir zaman hükümeti döneminde hiç bir biçimde sermayenin ekonomik çıkarlarını savunmaktan, işçi ve emekçilere dönük saldırılardan uzak durmaması olan RP-FP, şimdilerde burjuva uşaklarına yakışan bir kişiliksizlikle sadece düzene değil artık rejime de yaranmak peşinde. Burjuvazi böylece bir taşla birden fazla kuş vurmuş oluyor.

O halde yeniden soralım. Neyin istikrarı ? İşçi emekçi kitlelerin yalanlarla aldatılmasının, hayallerle avutulmasının, faşist baskı ve zorbalığın üzerinin örtülmesinin, meşru gösterilmesinin istikrarı ! Her türlü devlet terörünün, askeri faşist bir darbeyi aratmayacak uygulamaların parlamenter bir makyaj altında yürütülmesinin istikrarı! Kontr-gerilla cinayet ve provokasyonlarının, kardeş Kürt halkı üzerindeki sömürgeci kirli imha savaşının istikrarı!

Ne için istikrar? Sermayenin tatlı karları, talan ve yağmasının devamı için istikrar!

Bizler için ise işsizliğin açlığın ve sefaletin, işçi kıyımlarının, sıkıntı ve acıların istikrarı ! Boyun eğmediğimizde faşist baskı ve zorbalığın, zulmün istikrarı !

Hayatımıza, geleceğimize ilişkin kararlar mecliste değil de tekелci sermayenin sınıf örgütlerinde, faşist ordunun genelkurmay merkezinde, MGK'da alındığına göre bu kararlar ancak fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, sokaklarda, kavga alanlarında zorla bozulabilir. Tofaş, Renault, Otosan işçilerinin yeniden ilk adımları attığı bu yolda yürümek için ileri atlırsak, çözümün seçimlerde, burjuva düzen partilerinde değil, kendi ellerimizde olduğunu göreceğiz!

“DGM’yi ezdik sıra MESS’te!”

Bu slogan, ünlü DGM direnişleri ardından işçi sınıfı hareketimizin temel sloganlarından biri haline gelmişti. Söz konusu MESS olduğunda, doğal olarak metal sektöründe çalışan işçiler için geçerliydi bu.

DGM direnişleri 12 Eylül askeri darbesini önceliyordu. Sadece DGM direnişleri değil, sınıf hareketinin oldukça yükseldiği bir dönemdi. Grevler ve grev yasakları almış başını gidiyordu. Miting, yürüyüş vb. sokak eylemlerine katılan işçi sayısı giderek artıyordu. Örneğin, yalnızca ‘77 1 Mayıs’ına 500 bin işçi ve emekçi katılmıştı. Nitekim, yükselen sınıf hareketini bastırabilmek için daha “sert” önlemlere ihtiyaç duyan sermaye sınıfı 12 Eylül darbesini tezgahladı.

İlki 15-16 Haziran’da sendikasıızlaştırma saldırısına, ikincisi Devlet Güvenlik Mahkemeleri’nin kuruluşuna karşı olmak üzere iki büyük direnişle sermayenin saldırılarını püskürten işçi hareketinin zorbalık ve azgın bir askeri faşist terörle bastırılması demekti 12 Eylül. Sınıf hareketinin 12 Eylül etkisini üzerinden atabilmesi yılları alacaktı. Aradan geçen 18 yıldan sonra bile bu etkinin tam olarak silindiğini söyleyebilmek mümkün değildir.

12 Eylül’ün ilk icraatlarından biri, 15-16 Haziran ve DGM direnişlerinin baş sorumlusu gördüğü DİSK’i kapatmak olmuştur. Generaller, sınıfa karşı saldırılarını meşrulaştırmada gene sınıf hareketinin zaaflarından yararlandılar. Sendika ağalığı eleştirisini DİSK’e yönelik saldırılarına kılıf olarak kullandılar. Ama bürokratinin hakimiyetinin daha güçlü olduğu Türk-İş’i tek alternatif olarak bıraktılar. Hatta DİSK üyelerini kendi istek ve iradeleri dışında, sendikal yasalara da aykırı biçimde Türk-İş’e üye kaydettiler.

İşte bugün metal işçilerinin parçalamaya çalıştığı Türk Metal sultası, devletin silahlı eliyle ve bu şekilde kurulmuştu. Yani Türk Metal, kurulduğundan bu yana, hiçbir zaman bir işçi sendikası olmadı. Bu, salt bir sendikal çizgi eleştirisi değildir. Kuruluş biçiminden örgütlenme tarzına, yapılanmasından işleyişine ve işverenlerle ilişkisine kadar, bir bütün olarak sınıfın karşısında, sermayenin yanında bir “çete örgütü” olarak faaliyet göstermiştir. 12 Eylül generallerinin zorla “kazandığı” üyelerin dışında bu sendikanın mücadeleye öncülük ederek örgütlendiği tek fabrika göstermek mümkün değildir. Türk Metal üyeleri çok iyi bilirler: Bu çete ile işbirliği yapan, bu çeteyi kullanan her patron, yeni işçi alırken; “git önce sendikaya üye ol, ondan sonra gel, kaydını yaptır” şartı koşar. Patronların bu düzeyde sahiplendiği ikinci sendika da Teksif’tir...

Türk Metal’in, ihanetçi sendikalar içindeki “özel” yerini belirleyen ise onun çeteci yapılanmasıdır. Tüm hakimiyetine rağmen bürokratizmi parçalamak, sendikalarda işçi inisiyatifini kurup geliştirmek pek çok sendika için olanaklı iken, Türk Metal’de bu neredeyse olanaksızdır. Bırakın sendika ve şubelerini, Renault



gibi ilerici potansiyelin tamamıyla kırılmadığı ve her dönem muhalif bir çalışmanın bulunduğu bir büyük işletmede dahi, işyeri temsilciliği düzeyinde bir inisiyatif kullanmak mümkün olamamıştır. Sahtekarlıktan adam satın almaya, tehditlerden şiddet kullanımına kadar, işçiye karşı her türlü kirli yöntemi kullanmaktan çekinmemişlerdir. 12 Eylül’ün sınıf hareketini ezmeye-bitirmeye yönelik çalışma yasa ve mevzuatlarından sonuna kadar yararlanmış, bu yasalara ve onların sahibi sermaye sınıfına sırtlarını dayamışlardır. Sınıftan beslenmiş ama sınıf düşmanlarına hizmet etmişlerdir.

Türk Metal’in ihanetçi yapısı, hemen her sözleşme döneminde, sermayenin hemen her sıkışmasında gün yüzüne çıkmıştır. Kurulduğundan bu güne, sınıfın hiçbir bölümü ile hiçbir dayanışma eylemi yoktur Türk Metal’in. Buna karşın otomotiv sektöründeki kriz nedeniyle patronlarla dayanışmaya girebilmiştir. Kötü ününü pekiştiren etkinliklerinden biri, otomotiv patronlarına destek mitingi ise, bir başkası da, “ücretsiz çalışma” teklifidir. Patronların ancak “ücretsiz izin” isteyebildiği koşullarda Türk Metal, “ücretsiz çalışma” önerisi götürebilmiştir. Bu yakın geçmiş gösteriyor ki, olayların öncelikle Renault-Tofaş’ta patlaması bir rastlantı değildir.

Bu çete faaliyetinin son icraatları Siemens ve Bosch işçileri üzerine faşist komandoları salmak oldu. Türk Metal çetesinin beslemesi 4 faşist militan 21 Eylül Pazartesi sabahı, vardiya değişimine yakın Bosch fabrikasının önüne geliyorlar. Yine gelişmeler nedeniyle fabrika önünde konumlandırılmış bulunan sivil polislerle ve Türk Metal’in işyeri temsilcisiyle kafa tokuşturarak selamlaşıyorlar. Ardından servisler geliyor. Bu mafya tetikçileri servisten inen işçilerin üzerine saldırıyor. Kapat Arşivi: <https://taney.org>

geçiyorlar. İşçilerden gerekli yanıt almaları ve diğer servislerin de gelmesiyle işlerinin daha da kötüye gideceği görülmesi üzerine de, biraz önce “tokuştukları” sivil polislerce olay yerinden kaçırlıyorlar. Aynı günlerde “bir sokak kavgasına karıştığı” iddiasıyla gözaltına aldığı vatandaşı döverek öldüren Bursa polislerinin bu tutumu bu işkenceci güruhun da kimin yanında olduğuna, kimin bekçi köpekliğini yaptığına işçiler nezdinde iyi bir gösterge oldu.

Polis desteğinde yapılan bu eşkiyalık yöntemi bu sendikanın bütün bir yapısına ve işleyişine hakimdir. Sendikaya bağlı işyerlerindeki her muhalefet hareketi ve her muhalif işçi, sendika-işveren işbirliğiyle işten atılır. Temsilcilik seçimleri için de geçerlidir bu, şube ve merkez kongreleri için de.

Metal işçisinin Türk Metal sultasını parçalama yolunda attığı son adımlar sendikal ihanete karşı daha genel ve yaygın bir mücadelenin de yolunu açabilir. Böyle bir gelişme sermayenin yıkım programına karşı birleşik bir mücadele imkanı demektir. Çünkü sendikal bürokrasi, sadece toplu sözleşme dönemlerindeki ihanet anlaşmalarıyla değil, asıl olarak, sınıf hareketinin önünde her dönem bir barikat

oluşturmasıyla işçi hareketini dizginlemektedir. Bu barikatın temel taşlarından biri olan Türk Metal’in parçalanması, bürokrasi barikatının tamamıyla yıkılıp, sendikaların sınıfın denetimine geçmesi, sendikaların sınıf mücadelesinin araçları olarak kullanılır hale getirilmelerinin olanaklarını da sağlayacaktır. Gelişmelerin Birleşik Metal’i de zorladığı açıktır. Türk Metal’in TİS ihanetine tepkiyle başlayan istifaların büyük oranda Birleşik-Metal’e bir akışa dönüşmesinin beklendiği bir süreçte benzer bir sözleşme imzalamak, bu sendikanın intihar mektubu imzalamasıyla eşdeğer olacaktır. Geçmişte Türk Metal sözleşmesini emsal göstererek tabanını oyalayabilmeleri mümkün oluyordu. Bugün artık bu mümkün değildir. Birleşik-Metal tabanı daha bugünden Türk Metal’den kopan işçilerle dayanışma için sendikayı zorlamaya başlamış bulunuyor.

Metal işçisi için asıl önemli adım ise Türk Metal çetesini tecrit etme onurunu sendikal bürokratizmi “ezme” ve sendikaları mücadelesinin araçları olarak kullanma adımıyla pekiştirmek olacaktır. Kaderini sendikal çetelerin elinden kurtarmaktır. Bağımsız sınıf inisiyatifini ve işçi denetimiyle bürokratik aygıtı parçalamak, etkisiz bırakmaktır. Sınıfın bağımsız devrimci örgütlülüğünü yaratarak, sömürü ve sefalet, zorbalık ve teröre, mafyanın kirli yöntemlerine karşı militanca mücadeleye atılmaktır.

Gerek Türk Metal, gerekse de onu kullanan sermaye sınıfı gücünü örgütlülüğünden alıyor. Bunlara karşı mücadelede işçi sınıfını zafere götürecek olan da örgütlü gücü olacaktır.

İhaneti ezmek için ileri!

Kahrolsun sendika bürokratizmi!

Kahrolsun mafya sendikacılığı!

Yaşasın sınıf sendikacılığı!

DGM Boykotunu Yayalım!



Komünist, devrimci ve yurtsever tutsaklar olarak yürüttüğümüz eylemin hedef tahtasında DGM'ler var. 12 Eylül'ün baskı ve terör ortamında sermaye rejiminin sözümona bir "yargı" kurumu olarak Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin yerine yeniden devreye soktuğu, aslında ise işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt halkına, toplumsal muhalefete yönelik bir baskı ve sindirme aygıtından başka birşey olmayan DGM'ler... Bu çerçevede kampanya kapsamındaki tutsaklar olarak DGM'lere çıkmıyor, sorgu ve ifade vermiyoruz. DGM'lerin temsil ettiği hukuku meşru görmüyor, tanımıyoruz.

Peki neden hedef tahtamızda "Devlet Güvenlik Mahkemeleri" var? Onların ortadan kaldırılmasını neden istiyoruz?

Bunun çeşitli nedenleri var elbette. Fakat bu nedenlere geçmeden, nedir bu DGM'ler ona kısaca bakalım. Devlet Güvenlik Mahkemeleri Türkiye ve Kürdistan'da sömürücü ve sömürgeci sermaye egemenliğini koruma işlevi yüklenmiş önemli devlet kurumlarından bir tanesi. Tek varlık nedeni burjuvazinin çıkarlarını ezilen ve sömürülenlerin başkaldırısına karşı korumak olan bu yargı kurumu, burjuvazinin sınıf savaşımındaki uluslararası deneyiminden kök alıyor. Örneğin Mussolini döneminde yükselen toplumsal muhalefeti dizginleyebilmek için İtalya'da "Devleti Koruma Özel Mahkemeleri" kurulmuştu. Aynı şekilde Fransa'da 2 Dünya Savaşı sırasında Nazi işbirlikçisi Vichy Hükümeti döneminde de bu tür mahkemeler faaliyete geçti. Sonraları gene Fransa'da bu kez De Gaulle yönetimi "Devlet Güvenlik Mahkemeleri" kurdu. Hedefte ise özgürlük mücadelesi veren Cezayir halkı ile birlikte işçi sınıfı vardı.

Sürekli olarak yapısal sorunlarla, bunların yolaçtığı bunalımlarla boğuşmak zorunda olan Türkiye kapitalizminin de hemen her dönem,

kendi rejimini koruyacak "yargı" kurumlarına ihtiyacı oldu. Cumhuriyetin ilk yıllarında devreye sokulan İstiklal Mahkemeleri bu ihtiyacın ürünleriydi. DGM'ler ise ilk olarak Haziran 1973'te kuruldu. 1976'da işçi sınıfının direnişi sonucu kurumlaşmadan kaldırılan DGM'ler 12 Eylül faşist askeri rejimi sonrası Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin yerine yeniden devreye sokuldu.

Buradan da anlaşılacağı gibi DGM'ler burjuva hukukunun diğer sıradan yargı kurumlarıyla aynı şey değil. DGM'ler diğer burjuva hukuk kurumlarından daha farklı bir göreve ve özelliğe sahip. Onun işlevi, sömüren ve sömürülen sınıflar arasındaki iktisadi ve sosyal eşitsizliğin üzerini "yasa önünde eşitlik" gibi bir burjuva demagojisiyle üretmekle sınırlı değil. Fakat DGM'lerin asıl misyonu, sermaye egemenliğini sömürülenlere ve ezilenlere, onların başkaldırısına, yükselen toplumsal muhalefete karşı korumaktır. Düzenin diğer terör kurumlarıyla, polis jopuyla, asker dipçiğiyle, kontr-gerilla kurşunuyla sindirilemeyenleri onlarca yıllık cezalarla zindanlara doldurup etkisizleştirmek, sıcak mücadeleden yalıtmaktır. Bu yolla, düzene ve rejime karşı mücadele eden yığınların yüreğine korku ve yılgınlık yaymaktır. O görünürde de olsa bir hukuk kurumu değil aksine açık bir savaş kurumudur.

Özelleştirmeye, işten atılmaya, sendikasılaştırmaya, taşeronlaştırmaya, sefalet koşullarında yaşamaya hayır diyen işçi ve emekçilerin karşısına polis jopu ve jandarma dipçiğiyle beraber bu mahkemeler çıkıyor. Öncü işçiler ve emekçiler, sınıfın çıkarlarını sahiplenerek sendikacılar DGM'ler tarafından cezaevine gönderiliyor. Özgürlük mücadelesi yürüten Kürt halkının binlerce evladı işkence tazeahlarında geçtikten sonra -eğer hala yaşıyorlarsa- bu kez DGM'lerin kucağına itiliyorlar. Polis fezlekeleri ve itirafçı ifadeleriyle insanlar onlarca yıllık cezalarla cezalandırılıyor. Hakları için sokağa çıkan öğrenci gençliği sindirmek amacıyla üzerlerine sivil-resmî faşist çetelerle birlikte bu mahkemeler salınıyor. Birçokları en ağır cezalar alıp gençlikleri taş duvarların ardında gömülüyor.

Sermaye düzenini yıkmaya mücadelesi yürüten komünistler ve rejimin kokuşmuşluğuna başkaldıran devrimciler için ise

bu "mahkemeler" poliste yaşadıkları işkence seanslarından farklı bir anlam taşıyor. Siyasi polis denen katiller çetesiyle tam bir işbirliği içindeki DGM'ler örgütlü mücadele veren komünist ve devrimcilere en ufak bir hukuksal kaygı gütmeden saldırıyor.

Kısacası DGM'ler, ezilen ve sömürülen yığınları ücretli kölelik düzenine boyun eğdirmeye çalışan, çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzeninin ömrünü bir nebze olsun uzatmaya çabalayan çete devletinin hukuk alanındaki ayağıdır.

Kısacası DGM'ler yığınları bastırıp sindirmeyi amaçlayan bir mengene, işçi sınıfı ve emekçilerin yükselen mücadelesi önüne sermaye tarafından kurulmuş bir barikattır.

Ve kısacası DGM'ler özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesinin üzerine sermaye tarafından doğrultulmuş çıplak bir silahtır.

İşte bizlerin, zindanlardaki komünist, devrimci ve yurtsever tutsakların DGM karşıtı eylemi de gerçek anlamını burada bulmaktadır. Zira yığınların eylemi karşısındaki bir barikatın yıkılması, özgürlük, devrim ve sosyalizm kavgasına yöneltilmiş bir silahın parçalanması komünistlerin üstlendikleri misyonun bir gereğidir.

Ne var ki DGM'lerin hedefi yalnızca biz tutsaklarla sınırlı olmadığı gibi, yalnızca bizim yürüttüğümüz eylemlerle sonuç alınabilmesi de mümkün değildir. Sermaye iktidarı DGM'ler aracılığıyla

ve bizim üzerimizden aslında tüm bir toplumsal muhalefete, kendine karşı gelişen sınıf ve kitle hareketine saldırmaktadır. Saldırının bertaraf edilmesi de ancak hedefte bulunanların etkin direnişi ve karşı koyuşuyla mümkündür. Bu konuda '76 DGM Direnişi'nin dersleri ve deneyimleri değerlendirilmek üzere önümüzde durmaktadır. İşçiler, emekçiler, tüm ilericiler ve devrimciler tıpkı 1976'daki gibi DGM şahsında somutlanan saldırının gerçek kapsamını görebilmeli ve ona göre bir tutum belirlemelidir.

Bu noktada hepimize önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. "DGM'ler kapatılsın!" temel talebiyle yürütülen eylemlilik, devletle devrimciler arasında yaşanan bir hesaplaşmadan ibaret görülmemeli, gösterilmemelidir. Devrimci tutsakların inisiyatifi ile başlatılan DGM karşıtı direnişi sahiplenilmeli, işçi ve emekçilerin geniş kesimlerine maledilmesi için çaba gösterilmeli, akla gelebilecek her aracı kullanarak destek sunulmalıdır. Bu direniş ancak sınıf ve kitle hareketinin farklı bileşenleri tarafından sahiplenilir, yürütülen hak ve özgürlükler mücadelesinin bir parçası haline getirilirse gerçek zeminini bulmuş olur. Ve işte ancak o zaman saldırının gerçekten püskürtülebilmesi mümkün hale gelir.

Behzat ÖRS
Ankara Merkez Kapalı

DGM'ler kontrgerilla devletin koruyucusudur

1920'lerde İstiklal Mahkemeleri'nden başlayıp, Sıkıyönetim Mahkemeleri'yle devam edip, 1973-1974'lü yıllarda uygulamaya çalışılmasına rağmen işçi sınıfı ve emekçi halk hareketiyle karşı konulan ve uygulamaya geçilemeyen DGM'ler 12 Eylül cuntasının Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin bir uzantısı olarak bugünkü işlevini kazanmıştır.

Emperyalizmin güdümündeki Susurluk devletin kolu olan bu mahkemelerin asıl amacı uyuşturucu satıcıları, silah kaçakçıları ve çetecileri yargılar gibi görünerek, onları aklayıp, asıl hedefi olan işçi sınıfı ve emekçi halkların onuru, namusu ve hakları için mücadele eden devrimcileri baskı altına alarak onları sindirmektir. 1984 yılından bu yana binlerce devrimciye uzun yıllar ceza vererek devletin güvenliğini sağladığını iddia eden DGM savcı ve hakimleri bizzat kendileri de uyuşturucu parası ile hayatlarını idame ettirmektedirler.

Emekçi halkı uyusturan, katilleri

aklayan, destekleyen hiçbir kurum ve kişi işçi sınıfı ve emekçiler nezdinde meşru olamaz. Meşru olmayan bir kurumun ve o kurumun koltuklarında oturan faşistlerin halkı yargılamaya hakkı yoktur. Meşru olan, işçi sınıfı ve emekçi halkların iradesi ve kararıdır. Dolayısıyla gerçek suçluları yargılayacak olan da işçi sınıfı ve emekçi halklardır. Gerçek suçlu Susurluk devletidir ve Susurluk devletin her türlü ahlaksızlığını, şerefsizliğini aklayan DGM'lerdir. Suçlular, işçi sınıfı ve emekçi halkların adaletine hesap vermekten kurtulamayacaktır.

DGM'lerin kapatılması için devrimci tutsakların başlattığı protesto eylemini destekliyoruz ve bütün duyarlı insanları da bu protestoyu desteklemeye çağırıyoruz.

DGM'ler kapatılsın!
Yaşasın devrimci adalet!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden bir grup adli tutsak

Bir deneyim, bir örnek: Ankara Merkez Kapalı Cezaevi Direnişi

Sermaye devletinin hücre saldırısına karşı güçlü eylemin zayıf sonuçları

Sermaye devleti devrimci tutsaklara karşı sürekli bir saldırı halinde. Tecrit ve teslim almayı hedefleyen saldırı politikalarını peşpeşe, birbirini bütünleyecek şekilde devreye sokuyor, bununla sonuç almaya çalışıyor.

Sermayenin '96 SAG ve ÖO Direnişi'nden sonra geliştirdiği saldırıların ekseninde ise "hücre tipi cezaevi" politikası bulunuyor. Devrimci tutsakları hücrelere atarak toplumdan ve birbirlerinden yalıtmayı, böylece direnme güçlerini yok ederek onları teslim almayı, siyasal kimliklerinden koparmayı amaç edinen bu saldırının yolunu düzleyen ilk adımlar '96 Zindan Direnişi'nin üzerinden bir yıl bile geçmeden atılmaya başlanmıştı.

Birçok cezaevinde hızla yeni hücrelerin inşasına girildi. Birçoğunda hücreler tamamlandı. Bazı cezaevlerinde adli tutuklular hücrelere konularak sürdürülen politikaya meşruluk ve işlerlik kazandırmaya çalışıldı. Bir yandan da "oda sistemi"nin ne kadar iyi bir sistem olduğu, cezaevlerinde yaşanan birçok sorunun bu sistemin devreye girmesiyle çözüleceği propaganda edildi ve saldırı zemini olgunlaştırıldı. İş harekete geçmeye kalmıştı.

İstediği zeminin oluştuğunu düşünen sermaye devleti 30 Mart '98'de harekete geçti. Onun kirli ve katliamcı niteliğini tam anlamıyla ortaya seren fiili saldırı Buca cezaevinde yaşandı. On devrimci tutsak, hücre tipi olarak hazırlanmış çeşitli cezaevlerine zorla, bir operasyonun ardından sürgün edildi. Sermaye saldırısını bir üst boyuta tırmandırmayı planlıyordu.

Ancak hesaplar tutmadı. "Hücre" konusunda sermaye devletinin atacağı adımların ne anlama geleceğini önceden bilen ve ona en sert yanıtı vermeye hazır olan komünist ve devrimci tutsaklar birçok zindanda, kısa sayılabilecek bir sürede direnişe geçtiler. 8 cezaevinde gardiyan ve ikinci müdürlerden toplam 55 kişi rehin alındı, barikatlar kuruldu. Sonuç olarak, bu katliamcı politikanın ilk somut adımı devrimci irade tarafından boşa çıkartıldı. Düşmana bir kez daha diz çöktürüldü.

Kuşkusuz ki aldığı bu yenilgi, sermaye devletini "hücre tipi" politikasından vazgeçirmeye yetmedi. Adalet Bakanı'nın 30 Mart direnişini takip eden ikiyüzlü açıklamalarına rağmen hücre politikası için koşulların hazırlanmasına hız verildi. 30 Mart'tan edinilen derslerin de avantajıyla yeni bir saldırının zemini oluşturulmaya çalışıldı.

Sermaye devletinin bu aynı dönemde bir diğer temel uğraşının ise iyice teşhir olmuş çeteci kimliğinin yığınların gözünden gizlenmesi, bir başka ifadeyle temize çıkartılması olduğu biliniyor. "Çete devleti" olgusunu görmezden gelerek, onu yok sayarak toplumun hafızasından silemediğini gören sermaye rejimi bu kez de çetelere savaş açtığını ilan etti. Elbette ki Başbakan Mesut Yılmaz'ın savaş açtığı, Susurluk'la birlikte ortalığa saçılan, sermaye devletinin çeteci kimliği değildi. Zira böyle olursa devletin kendisiyle savaşa tutuşması gerekirdi. Hükümetin amacı devletin alındaki "çete" damgasını silmek, onu temize

Beş günden bu yana cezaevinin hepsini ele geçirmiş, dışarıda gerekli kamuoyunu yaratmış bir eylemin taleplerden vazgeçilerek bitirilmesinin geri adım atılmasından öteye bir zayıflık olacağını, bu yüzden de sabahı beklemek gerektiğini, çünkü sabah 08:30'da idareyle randevumuzun olduğunu bu görüşmede belki söz düzeyinde de olsa talebimizin karşılanma ihtimalinin olduğunu belirttik.

Biz ve TİKB'nin bu düşüncesi diğer yapılara da (DHKP/C ve Dev-Yol hariç) mantıklı gelmişti ve konsey çoğunluk kararı tam da "sabahı beklemek" şeklinde çıkmışken CMK yeni bir talimatname gönderdi:

"Daha ne tartışıyorsunuz, gidin düşmana talebinizden vazgeçtiğinizi dolayısıyla eylemi bitirdiğinizi bildirin."

çıkartmak olduğuna göre savaş açılacak bir çete bulunmalıydı. Bulundu da. Hedef tahtasına zamanında her türlü kirli işte kullanılmış fakat artık pek işe yaramayan üç-beş eski kontr-gerilla mensubuyla birlikte kapitalizmin toplumda yarattığı çürümenin doğrudan ürünü olan, varlıkları kapitalizmin varlığından ayrı düşünülemez rant paylaşım ve suç şebekelerinin bir kısmı oturtuldu.

En son Alaattin Çakıcı vb. çetecilerin yakalanmasıyla birlikte hükümetin çete-mafya karşıtı gövde gösterisi had safhaya ulaştı. Kapitalizmin toplumun başına bela ettiği bu rant paylaşım şebekelerinin ya da mafyanın temel yaşam alanlarından birisinin de cezaevleri olduğu biliniyor. Dolayısıyla "mafyanın kökünü kazıyacağız" propagandasıyla yürütülen devleti aklama operasyonunun cezaevlerine bir biçimde yansımaması düşünülemezdi. Devrimcileri diri diri gömmek için üç kez açılan, ancak gelişen direnişler ve ödenen bedeller sonucu devrimci irade karşısında diz çökülerek kapatılan Eskişehir tabutluğunun belli bölümlerinin bu kez mafya ve çete mensuplarına açılacağı geçtiğimiz günlerde ilan edildi. Böylece sadece dışarıda değil, cezaevlerinde de mafya ve çetelere karşı hükümetin "tavizsiz" bir mücadele yürüttüğü görüntüsü verilmeye çalışıldı. Oysa bu sahte görüntülerin, ikiyüzlü çete karşıtlığının altında yatan asıl neden işçi sınıfına, emekçilere, komünist ve devrimcilere karşı yeni saldırı olanakları yaratmaktır. IMF paketlerinin harfiyen uygulanabilmesinin; yanısıra Susurluk'ta büsbütün deşifre olan çete devletinin aklanabilmesinin bir gereği de buydu zaten.

Toplumda çetelere karşı oluşan tepkiyi cezaevleri üzerinden komünist ve devrimci tutsaklara saldırının bir zemini olarak kullanmak; böylece de bir taşla iki kuş vurmak isteyen sermaye devleti bir kez daha hüsrana uğradı.

Sermaye devletinin hücre politikasını bozan bir kez daha devrimci irade oldu

6 Eylül 1998 tarihinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde adli tutukluların kaldığı koğuşlara sabah 05:00 civarında bir operasyon yapıldı. Cezaevi

personelinin yanısıra jandarma komandolarının ve çevik kuvvet polisinin katıldığı operasyonla, Ankara'da mafyanın önde gelen isimlerinden Kasım Gençyılmaz ve Kadir Turgut'un da dahil olduğu 102 kişi Eskişehir, Niğde ve bazı başka cezaevlerine gönderildi. Aynı operasyon kapsamında kalp rahatsızlığı nedeniyle revir koğuşunda kalan DHKP/C dava tutsağı Kemalettin Çelik de asker zoruyla Eskişehir Kapalı Cezaevi'ne sürgün edildi. Sabaha karşı 06:00'da çevre kulelerdeki asker yoğunlaşmasını gördüğümüzde cezaevinde olağanüstü bir durum olduğunu farketmiştik. Her sabah saat 07:00'de sayıma gelen ve koğuş kapılarını açan idare o sabah tüm çabalarımıza (kapıların vurulması,

bağrılarak gardiyan çağırılması vb.) rağmen saat 09:30'a kadar ortalıkta görünmedi. Daha erken saatlerde (07:30-08:30 gibi) koğuşumuzun kapısını kırıp çıkma niyet ve girişimimiz aynı koğuşta birlikte kaldığımız PKK'lilerce bir biçimde engellendi. Saat 09:30'da kapıya iki II. müdür geldi. "Sakin olun, sizinle ilgili birşey yok, yarım saat sonra kapıyı açacağız" türünden birşeyler zırvaladılar. Bu arada kendilerine sorduğumuz sorulara verdikleri muğlak ve kaçamak cevaplardan gelişen olayların bizimle ilgili bir yönü olduğunu sezmekte zorlanmadık. Kısa bir süre sonra da sürgünler arasında DHKP/C dava tutsağı Kemalettin Çelik'in de olduğunu öğrendik. Biz (5. koğuş) ve 4. koğuş kapıları kırmaya başladık. 15-20 dakika sonra PKK dışındaki diğer örgütler olarak koğuş kapımızı kırıp bahçeye çıkmayı başardık. Bahçe kapısını da kırmaya çalışırken PKK'lilerden ikinci bir ultimatom geldi. "Koğuş kapısını kırdınız birşey demedik. Ama bahçe kapısını da kırarak olursanız buna müsaade(!) etmeyiz." Biz, PKK'nin sergilediği bu tutumu kendi aramızda tartışırken bayan arkadaşların kendi koğuş ve bahçe kapılarını kırarak bizim kapının önünde belirdiklerini gördük. (Tabii bu arada, bayan tutsakların dışarı çıktığını gören 100 kadar gardiyanın birbirlerini ezercesine kaçıktıklarını da eklemek gerekir). Böylelikle PKK'nin ultimatomunu(!) tartışmaktan da kurtulduk. Bayan arkadaşlar bizim kapıyı kırdı ve dışarı çıktık. Bir kısmımız henüz içeride olan 4. koğuşun kapısını kırmaya, diğer bir kısmımız idareye inerek durumu netleştirmeye yöneldik. 4. koğuşun kapısının kırılması gecikince 4. koğuştaki tutsaklar bu kez koğuş içine bakan çatı mazgalını patlatarak çatıya çıktılar. Bu arada 5. koğuşun çatı mazgalı da patlatıldı. Böylece hem çatıyı kontrol olanağı, hem de kapı kırılana kadar koğuşlararası gidiş geliş imkanı sağlandı. Bizim çatıya çıktığımızı gören gardiyanlar çatıyı terkedip kaçtılar. Çatıya da çıktığımızı gören idare cezaevini tümüyle bize bırakıp dışarı çekildi. Aşağıya, idare binasına indigimizde, pencereden de olsa hiçbir idari personel ve yetkili görmedik. Yani bir anda tüm cezaevini elimizde bulmuştuk. Hemen bir eylem komitesi kuruldu. Bir yandan da düşmanın olası bir saldırısına karşı, stratejik noktalar başta olmak

üzere gruplar halinde güçlerimizi konumlandırdık. Grupların başında, eylem komitesi ile organizeli çalışacak bir sorumlu vardı. Direniş boyunca direnişçilerin yeme-içme ihtiyaçlarının karşılanması için bir beslenme komitesi oluşturduk. Temsilciler adli koğuşları tek tek dolaşarak tutuklularla konuştular. Dışarı çıkıp bizim yanımızda yer almak isteyenlerin koğuş kapılarını kırıp (istemeyen koğuşların kapısı kırılmadı) dışarı çıkardık. Tüm hazırlıklarımızı muhtemel bir saldırıyı püskürtecek biçimde yaptık. Akşama doğru (birinci gün) ikinci müdürler, idare binasının ikinci kat penceresine (burası denetimimiz dışındaydı) gelerek savcı, müdür ve alay komutanının bizimle dışarıda, nöbetçi subay odasında görüşmek istediklerini iletti. Biz de dışarıya çıkmayacağımızı ancak idare binasında görüşebileceğimizi bildirdik. Bunu da onlar kabul etmedi. Buna benzer diyaloglar o gün 4-5 kez yaşandı. Bu arada görüşme heyetine başsavcı ve emniyet müdürü de eklenmişti.

O gece cezaevi mutfağını biz çalıştırdık. Tüm cezaevinin ihtiyacı olan yemek pişirilip dağıtıldı. Ancak ertesi gün mazot bittiği için ve idare dışarıdan gelen mazot vanasını açmadığı için ocaklar yakılamadı. Dolayısıyla merkezi yemek pişirilmesine son verildi. İhtiyaç olan erzak koğuşlara kuru olarak dağıtıldı. İkinci gece cezaevinde sigara krizi başgösterdi. Adli tutukluların kendi kısım kantinlerinin camını kırarak sigara vs. aldıklarını haber almamız üzerine müdahale ederek yağmayı durdurduk. Kantinin kilidini kırarak bir arkadaşımıza zorunlu ihtiyaç maddelerini hesabını tutarak satması için görevlendirdik. Görevli arkadaşımız satış tutarını temsilcilere teslim edecekti. Bu durum direniş süresince devam etti. Toplam satış bedeli olan 638 milyon 250 bin lira tutanak (bu tutanağın bir kopyası ekte) karşılığında idareye teslim edildi.

İkinci gün idare, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu(CMK)'yla irtibata geçtiğini bildirdi. CMK, idareye "Ankara Merkez Kapalı'daki arkadaşlar sizin istediğiniz yerde görüşsünler" demiş. İdare bunu bize ilettiğinde kabul etmediğimiz gibi inandırıcı da bulmadık. Ancak bu kez CMK farklı bir kanaldan eylem içerisinde olup kendileri için bağlayıcılığı olan örgütlere "idarenin istediği yerde görüşün" kararını iletince eyleme katılan örgütler olarak toplandık, durumu değerlendirdik. CMK'nın kararı bizi (EKİM) bağlamıyordu. Dahası bize göre yanlıştı. Çünkü biz ilk gün idarenin bu dayatmasını reddetmiş, görüşmeye gitmemiştik. Ancak eylem içerisindeki diğer örgütler; DHKP/C, MLKP, TİKB, TKP/ML, TKP(ML) için karar bağlayıcıydı. Diğer bir örgüt, Devrimci Yol için bağlayıcı olmamasına rağmen bu arkadaşlar eylemin başından sonuna kadar sürekli çoğunluğa göre düşünce belirttiği için sonuç değişmiyordu. TİKB de bizimle benzer düşünceler ifade etti. CMK'nın kararının yanlışlığını ve geri adım anlamına geldiğini belirtmemize rağmen çoğunluk kararı CMK'nın istediği doğrultuda; idarenin istediği yere giderek görüşülmesi yönünde çıkınca biz ve TİKB azınlıkta kaldık. Sonuç olarak idareye istedikleri yerde görüşme yapabileceğimizi temsilciler vasıtasıyla ilettik. Ama bu kez idare "Sorun bizi aştı. Bizim yapacağımız birşey kalmadı" diyerek görüşmeyi reddetti. Bir taraftan da "siz istediniz, sorunu asker halledecek vb." sözler sarfedilerek, kulelere robocoplar, özel timler yığarak bizleri tehdit ediyorlardı.

Adli kısımlarda, eylemden koğuşlara çekilme eğilimi gelişmeye başlayınca yeni bir kararla bizim için kontrolü gereksiz alanlardan güçlerimizi çektik. 4, 5 ve bayanlar koğuşunun ortak girişine barikatımızı kurduk. Barikatın ön tarafına "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" sloganı yazılı, EKİM, DHKP-C, TİKB, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, Devrimci Yol imzalı pankartımızı astık. Ayrıca direnişe katılan tüm bu örgütlerin bayraklarını 4. koğuş havalandırmasına asarak psikolojik savaş yönündeki son hazırlıklarımızı da tamamladık.

Eylemin gelişimi ve PKK'nin tutumu

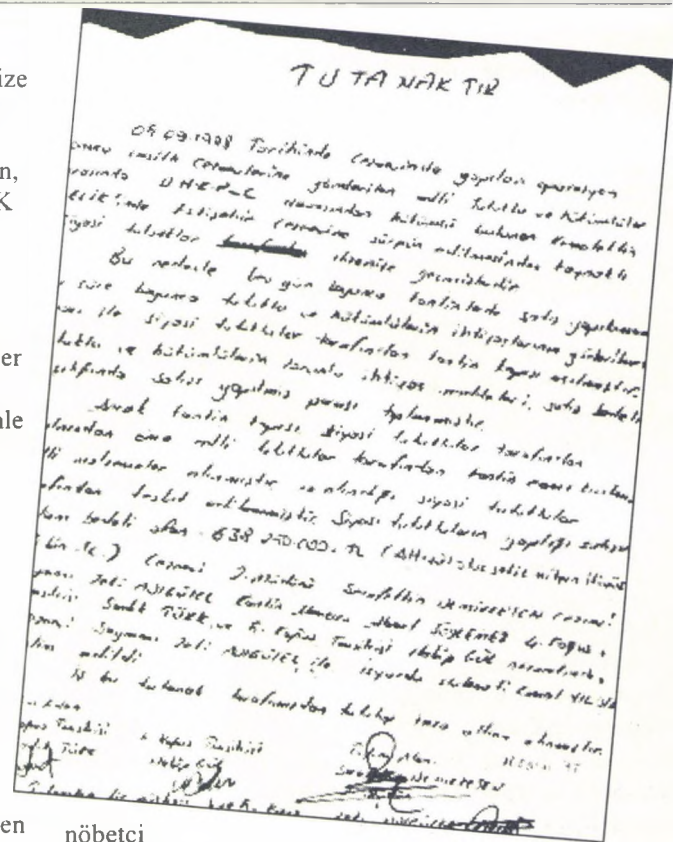
Başlangıcından bu aşamaya kadar zorunluluktan dolayı fiilen eylemin içinde yeralan PKK ve TDP iş

barikata, yani ciddi bir çatışma evresine ulaşınca eylemden çekildiklerini bildirdi ve koğuşa çekildi. Bize köstek olmadan sadece koğuşa çekilmiş olsalardı biz buna razıydık. Zira bu ilk kez tanık olduğumuz bir durum değildi. Şimdiye kadar da bir eylem planlarken, PKK'nin gücünü de hesaba katmak yerine acaba PKK bize ne tür engeller çıkartır diye hesap yapmak durumunda kalıyorduk. Biz barikatı kurunca adli tutukluların önemli bir kısmı eylemden çekilip koğuşlarına döndü. Özellikle 2. kısımda kalanların önemli bir kısmının eylemden çekilmesi için PKK'liler özel bir çaba sarfettiler. Sonuçta sadece 35-40 civarında kişi sonuna kadar barikatın arkasında bizimle kaldı.

PKK başından itibaren eyleme karşıydı aslında. Barikat kurulmadan önce fiilen eylemin içerisinde yer almasının asıl nedeniyse kendince eylemi denetleme, kontrol altında tutarak uzlaşma zeminine çekme hesabıydı. İş barikata ve çatışma olasılığına doğru genişleyince panikledi. Bu panik ve hezeyanla eylemcilere fiilen saldırma hakkını dahi kendinde görebildi. Barikat kurulmadan hemen önce, iplerin koptuğu ve restleşmelerin başladığı bir anda idarenin camından kafasını sallayarak tutsakları tehdit eden cezaevi savcısına DHKP/C'li ve TİKB'li arkadaşların bağırarak "bunun hesabını senden soracağız" demeleri üzerine orada bulunan PKK'liler DHKP/C'li arkadaşın yakasını tutarak geriye itip "provokasyon yaratıyorsunuz" diyebildiler. PKK'lilerin bu dengesiz tutumlarından kaynaklı olarak düşmanın gözü önünde yaşanan gerginlik ve itişmelere savcı camdan çok keyiflice gülüyordu. Eylem süresince bu ve benzer davranışları, yanısıra eylemden çekildiklerini bildirmeleri nedeniyle, eylemi yürüten örgütler olarak aldığımız kararla "PKK'nin eylem boyunca ve sonucunda idare ile yapacağımız görüşmelere temsilcisinin katılmamasını, böyle bir hakkı olmadığını ancak eylemi yürüten örgütlerin (dolayısıyla konseyin) yürütmesinin görüşmeleri sürdürebileceğini" karar altına aldık ve PKK'ye ilettik. Buna karşın PKK'nin verdiği cevap devrimciler arası ilişkilerde belki de ilktir. Cevap aynen şöyle; "Biz bu cezaevinde yaşıyoruz. Şu kadar kitlemiz var. Olası bir saldırıda düşman ayırım yapmayacak. Dolayısıyla bu işin bedelini biz de sizin kadar ödeyeceğiz. Onun için eylemde olmasak da biz de görüşmelere katılacağız. Bizim katılmamızı istememe tutumunda diretmemiz halinde biz bunu PKK'yi siyasal olarak düşman karşısında yok sayma ve bitirme çabası sayarız. Dolayısıyla bundan sonra sizinle paylaşacak birşeyimiz olmayacağı için bizim koğuşa (5. koğuşa kastediyor) kalanların (yani EKİM, TİKB, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, Devrimci Yol) eşyalarını dışarı atacağız. Koğuş bizimdir."

Biz devrimci üslup, ahlak ve kültürü bir yana bırakıyoruz. PKK katılmadığı ve karşısında yeraldığı bir eylemin görüşmelerine katılmayınca nasıl siyasal olarak düşman karşısında bitiyor anlamış değiliz. Ya da katılmadığı bir eylem üzerinde neden siyasal varlık kurmak istiyor? Sen hem eyleme katılmayacaksın, katılanlara "provokatör" diyeceksin, hem de eylemin yaptırım gücünü arkana alarak düşmanla pazarlık masasına oturacaksın! Sana bu hakkı vermediklerinde de eylemcilerin eşyalarını koğuştan dışarı atacağını söyleyeceksin. Anlaşılan odur ki PKK'li arkadaşlar bizim tehditler karşısında boyun eğeceğimizi düşünüyorlardı. Benzer bir tutumu 30 Mart barikat eylemine karşı da takınan PKK giderek bunu çizgi haline getirmiştir. Kendinde eylem yapmama hakkını görenlerin başkalarının da eylem yapma hakkına karışmamaları gerekir. Eğer eylemsizlik PKK için politikadan doğan bir haksızlık bizim de politikamız doğrultusunda eylem yapma hakkımız vardır. Aynı koğuşu paylaşsak da bu böyle olmak zorundadır. Ötesi sorunu farklı boyutlara taşır, istenmeyen sonuçlar yaratır. Bu ise bizim tercihimiz olamaz!

Üçüncü gün idare temsilcileri görüşmeye çağırdı. Temsilciler idare binasına gidince "üst araması" dayatmasıyla karşılaştılar. Bu kabul edilmedi ve görüşme gerçekleşmeden koğuşa geri döndü. Üst aramasının kabul edilmesi söz konusu olamazdı. Zira daha önce de birçok eylem sırasında, sözü edilen



nöbetçi

subay odasında idare erkânı ve alay komutanıyla görüşülmüştü. O zaman da temsilcilere (yürütme) üst araması dayatılmış, kabul edilmediği için idare, temsilcileri üstlerini aramadan görüşmeye almak zorunda kalmıştı.

Üst aramasını reddettiğimiz için dördüncü gün öğleye kadar görüşmeler yapılamadı. CMK yine bir karar göndererek "üst araması kabul edilip, idarenin istediği yerde görüşme yapılsın" dedi. Daha önce olduğu gibi yine biz (EKİM) ve TİKB'nin karşı çıkışı ve muhalefetine rağmen çoğunluk iradesiyle "üst araması yaptıracağız" kararı alındı. Bu, CMK'nın eylemimize attığı ikinci geri adım olacaktı. Geri adım diyoruz, çünkü gerçekten de böyle bir eylemde üst aramasının idare tarafından dayatılması sadece işin psikolojik baskı yanı sıra ilgiliydi. Bize CMK vasıtasıyla birinci geri adımı attırmış, kendilerinin seçtikleri yerde görüşme yapmayı kabul ettirmişti. Şimdi de üst aramasını kabul ettirerek ikinci geri adımı attırmak istiyordu. CMK'nın tutumu sayesinde bunu da başardı.

Sonuçta dördüncü gün üstümüzü aratarak dışarı çıktık ve idarenin istediği yerde ilk görüşmeyi yaptık. Görüşmede bir yarbay, bir üsteğmen, cezaevi savcısı, cezaevi birinci müdürü ve ikinci müdürler vardı. Böylelikle ilk defa karşımıza bir muhatap çıkmış ve ne istediğimiz sorulmuştu. Biz ortaya üç temel talep koyduk;

1) Daha 30 Mart barikat eylemlerinden sonra Adalet Bakanlığı tarafından kabul edildiği ve basına da yansıdığı üzere siyasi tutsaklar kendi istedikleri yer olmadıkları sürece başka bir cezaevine sevk veya sürgün yapılmayacaktı. Buna rağmen Kemalettin Çelik eşkiyalık yöntemiyle Eskişehir Cezaevi'ne sürgün edildi. Biz, Kemalettin Çelik'in Ankara Merkez Kapalı'ya ya da Çankırı Cezaevi'ne geri getirilmesi konusunda bakanlık düzeyinde söz verilmesini istiyoruz.

2) Direnişe katılan siyasi ve adli tutuklular hakkında herhangi bir soruşturma açılmayacak, adli tutuklu ve hükümlülere sevk-sürgün dayatması yapılmayacaktır.

3) Ailelerimiz ve avukatlarımızdan oluşan bir heyetle (heyeti biz belirleyeceğiz) görüşmek istiyoruz.

İkinci ve üçüncü taleplerimiz kabul edildi. Birinci talebimizin bakanlığa iletileceği söylenerek görüşme bitirildi.

Aynı gün bir görüşme daha yaptık. Savcı bizim talebimizi bakanlığa ilettiğini ancak Kemalettin Çelik'i Ankara ve Çankırı'ya geri getirmelerinin mümkün olmadığını iletti. Biz de eylemimizin bitişinin bu talebin kabul edilmesine bağlı olduğunu, aksi durumda eylemi bitirmeyeceğimizi söyleyip toplantıdan kalktık.

Aynı gün akşama doğru cezaevi savcısı ve müdürü ile yaptığımız görüşmede Adalet Bakanı mecliste olduğundan ulaşılamadığını ama kısa sürede

ulaşılacağını ve bize bir sonuç ileteceğini ifade ettiler. Bu arada daha önce (ikinci ve üçüncü gün) Sağmalcılar'la yapılan görüşmenin notlarını müdür bize okudu. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun bizim eyleme ilişkin idareyle anlaşması aynen şöyle;

1) Temsilciler üstlerini aratarak idarenin istediği mekanda görüşecekler.
2) Ellerindeki sopa, demir ve benzeri alet ve malzemeleri idareye teslim edecekler.

3) İdarenin arama (eylem bitince koşullarda) yapmasına bir engel çıkarılmayacak.

Doğrusu buna anlaşma demek doğru değil. Bunun için kullanılacak doğru kavram uzlaşmadır. Buranın koşulları ve eylemcilerle düşman arasındaki psikolojik denge hesaplanmadan, birincisi idarenin dayattığı görüşme yeri konusunda, ikincisi ise üst araması konusunda olmak üzere iki kez eyleme geri adım atırdı. Sadece CMK'nın üzerinde düşünmesi ve kendini sorgulaması amacıyla bir örnek veriyorum. Örneğin iki gün boyunca görüşmelerin tıkanmasına neden olabilecek kadar düşman tarafından önemsenilen üst araması sadece ilk görüşmede yapıldı. Ondan sonraki görüşmelerde hiçbir şekilde üstümüz aranmadı. Yani aynı mekanda aynı eylem nedeniyle aynı unsurlarla üç görüşme yapıldı. Ama düşman sadece bir defa (birinci kez) görüşmeye giden temsilcilerin üstünü aradı. Eğer üst arama bizlerle görüşenlerin can güvenliğini koruma maksatlı olsaydı diğer görüşmelerde de üstümüzün aranması gerekirdi. Demek ki sorun can güvenliğini sağlamak ya da tedbir almak değil, sadece bizim üzerimizde psikolojik bir üstünlük sağlamaktır. En nihayetinde CMK sayesinde bu sağlandı. Savaşta psikolojik dengelerin ve bu konuda sağlanan üstünlüğün ne kadar önemli olduğu her devrimci tarafından bilinir. Aynı şekilde düşman da bunu çok iyi bilir. Dolayısıyla sorunu üst aratma ve onların istediği mekanda görüşmeyi kabul edip etmemek çerçevesinde değerlendirmiyoruz. Düşman attırdığı her geri adımı başka birşeyle bütünleştiriyordu. Zaten eylemin başından sonuna kadar televizyonlardaki haberler psikolojik savaştan ve kamuoyunun tepkisini ölçmekten başka birşey değildi. Sürekli gösterilen asker, polis ve özel tim yığınağı, ikide bir "koşullara girilerek gaz bombalarıyla eylem bastırıldı" haberlerinin yanı sıra kulelere çıkartılan robocoplar, özel timler, komandolar, çevik kuvvetler bilinçli olarak eylemcilere duyurularak kulelerden el işaretleriyle "şuradan indirme yaparız, güçlerini böleriz, şuradan çekiliriz, şuradan bindiririz" konuşmalarına eşlik eden hareketlenme görüntüsü ve itfaiye araçlarının merdivenlerinin kaldırılması vs. Bütün bunlar, eylemcilerin psikolojisini bozup, moral üstünlük sağlamak amaçlıydı. Bunu bilmeyen kimse de yoktu. Fakat ne yazık ki bunu hesaba katmayan tek platform da Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu oldu. Tabii CMK'nın koşulları hesaba katmadan eyleme

müdahalesi bununla da sınırlı değil. Son gece yani 10 Eylül'ü 11 Eylül'e bağlayan gece bir yandan düşman cezaevinin bir köşesinde duvarı kırıyor, bir yandan yeniden düşman cephesinden hareketlilik başlıyor, diğer yandan kimi televizyon kanalları Adalet Bakanlığı'ndan eyleme müdahale talimatı verildiği haberlerini veriyor. Bu haberle neredeyse eşzamanlı olarak dışarıda ailelerimize polis müdahale ederek cezaevinden uzaklaştırıyor. Biz konsey olarak (EKİM, TİKB, DHKP/C, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, Devrimci-Yol) bu son durumu değerlendirmek üzere toplanmıştık. Olası saldırı durumuna karşı son hazırlıklarımızı yapıyorken CMK'dan haber geliyor; "TALEBİNİZDEN VAZGEÇİN, EYLEMİ BİTİRİN"! (Gerçi bu haber konsey toplantısından birkaç saat önce geliyor. Fakat haberi alan yapı diğer yapılara haberi geç iletiyor. Bunun eksikliği de konsey toplantısında kabul

edildi.) CMK'nın bu kararına DHKP/C "bizim için talimattır" derken, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, Devrimci Yol; "Evet CMK'nın kararı uygulansın ama direk gidip düşmanı çağırarak biz talebimizden vazgeçtik, fiili durumu sona erdiriyoruz şeklinde değil de düşman çağırırsa ve orada uygun zemin bulunursa temsilciler (yürütme) uygun bir manevra ile eylemi talepsiz olarak bitirdiğimizi söylesinler" dediler. Tabii bu yapıların kendi düşünceleri eylemi talepli olarak sürdürmektir. Ama CMK'nın talimatını uygulama çabası onları "uygun bir manevra ile eylemin bitirilmesi" yönünde bir karara zorladı. CMK'nın bu kararına biz (EKİM) ve TİKB karşı çıktık. Beş günden bu yana cezaevinin hepsini ele geçirmiş, dışarıda gerekli kamuoyunu yaratmış bir eylemin taleplerden vazgeçilerek bitirilmesinin geri adım atılmasından öteye bir yazıfık olacağını, bu yüzden de sabah beklemek gerektiğini, çünkü sabah

08:30'da idareyle randevumuzun olduğunu bu görüşmede belki söz düzeyinde de olsa talebimizin karşılanma ihtimalinin olduğunu belirttik. Biz ve TİKB'nin bu düşüncesi diğer yapılara da (DHKP/C ve Dev-Yol hariç) mantıklı gelmişti ve konsey çoğunluk kararı tam da "sabaha beklemek" şeklinde çıkmışken CMK yeni bir talimatname gönderdi: **"Daha ne tartışıyorsunuz, gidin düşmana talebinizden vazgeçtiğinizi dolayısıyla eylemi bitirdiğinizi bildirin."**

(Devam edecek)

Ankara
Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki
EKİM'ci tutsaklar

19 Eylül 1998

Direnise katılan örgütler tarafından direnişten 1 gün sonra (11.9.98) kaleme alınan ortak basın açıklaması:

BASINA VE KAMUOYUNA

Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde yaşanan direnişe ilişkin günlerdir kamuoyunda yalan ve çarpıtma haberler yer almakta, kontrgerilla kaynaklı provokatif açıklamalar, yalan ve devrimcileri karalamayı amaçlayan spekülâtif haberlerle birlikte devrimci tutsaklara saldırılmaktadır.

Bu haberlerden bazıları şunlardır:

"Mafya ve çetelerin geri getirilmesi", "kantinin yağmalanması", "Taleplerin bildirilmemesi" vb.

6 Eylül '98 sabahı başlayıp, 10 Eylül'de sonuçlandırdığımız direnişimizin gelişimi şöyledir:

6 Eylül '98 sabahı her zamanki işleyişin aksine koğuş kapıları açılmamış ve saat 07.00'da sayım alması gereken idare sayıma gelmemiştir. Saatler sonra dahi hiç bir açıklama yapılmamıştır. Daha sonra ise mafyacılar yönelik operasyonla birlikte pek çok insanın da sevke götürüldüğünü öğreniyoruz. Bunlardan biri de kalp rahatsızlığından dolayı revir koğuşunda kalan DHKP/C davası tutsağı Kemalettin Çelik'tir.

Bu gelişmeler sonuçlandığında da devrimci tutsaklar sorularına cevap alamamış ve koğuş kapılarını patlatarak dışarıya çıkmışlardır. Suç işlediğini iyi bilen idare, tüm personelini de alarak hapishaneyi boşaltmıştır. İlk iki gün haricinde asker kulelerinden iletilen ekmek dışında adli ve devrimci tutsakların hiç bir ihtiyacı karşılanmamıştır. Adli tutukluların kaldığı bölümler de açılarak, tutsakların oluşturduğu kömünle tüm hapishanenin ihtiyacı karşılanmış, çay, sigara, şeker ve diğer zorunlu ihtiyaçlar için ise devrimci tutsakların denetiminde kantinden satış yapılmıştır. (Ki direniş sonunda, normal işleyişe döndüğünde satış paraları kantine teslim edilmiştir)

Adli tutukluların tedavilerinden, diğer tüm ihtiyaçlarına kadar her şey tamamen tutsakların kontrolünde ve denetiminde gelişmiştir.

İdare binasının penceresinden ilettiğimiz görüşme taleplerimizin de cevapsız kalmasından sonra saldırı hazırlıkları ve asker kulelerinden yapılan tehditler sürmüştür.

Tehdit savuranların başında savcı Musa Türkay, asker ve subayların yanı sıra, Cezaevi Müdürlerinden 1. Müdür Rüstem Cinkılıç, 2. Müdürler Tamer Yıldırım, Şerafettin Demirkese, Mehmet Yılmaz da bulunmaktadır. Hepsi, saldırı olacağı ve hapishanede devrimci tutsakların fiziki varlığına son verileceğinden çok emindiler ve bu cüretle rahatlıkla tehdit edebilmişlerdir. Ancak sonuç onyaların beklediği gibi olmamış, tüm provokatif çabalara rağmen, düşman saldırmaya cesaret edememiştir...

Tutsaklara saldıramayan düşman bu kez 8 Eylül'de yakınlarımıza saldırarak intikam almaya çalışmış, ancak tutsakların sahiplenilmesi direnişin sonuna kadar engellenememiştir. Yine aynı gece, hapishanenin çatılarında yapılan düzenlemelerle saldırı hazırlıkları sürdürülmüştür. Ayrıca ailelerimizin, yakınlarımızın ve avukatlarımızın da

dışarıdaki görüşme çabalarının sonuçsuz kaldığını daha sonra öğreniyoruz.

9 Eylül'de bir görüşme yapılmış, tek talebin işleyişin normale dönmesi olduğu ve kaçırılan Kemalettin Çelik'in geri getirilmesi olduğunu ilettik. 9 Eylül akşamı devrimci tutsaklar taleplerine cevap vermeyi beklemediklerini, taleplerinin takipçisi olacaklarını, fiili durumu idarenin başlattığını ve devrimci tutsakların bu saatten itibaren kendi cephelelerinden fiili duruma son verdiklerini idareye bildirmişlerdir. Buna rağmen fiili durum kontrgerillanın saldırı hazırlıklarıyla birlikte 10 Eylül akşamına kadar devam etmiştir.

10 Eylül'de yapılan görüşmede idarenin fiili duruma son vermesi bizlerle hareket eden adli tutuklu ve hükümlülere soruşturma açılmaması, sevk-sürgün dayatılmaması, kaçırılan arkadaşımızın Ankara ve Çankırı dışında istediği bir hapishaneye sevk edilmesi kabul edilmiştir. Ayrıca görüşmelerde asker araması dayatılmış, hiç bir koşulda kabul edilmediği ve edilmeyeceği bildirilmiştir. Bunun üzerine siyasi koşullarda idare personeli tarafından arama yapılmış ve normal işleyişe dönmüştür.

Sonuçta Ankara kontrgerillası, hapishane idaresi ve devletin bütün provokasyon çabaları ve hazırlıkları boşa çıkartılmıştır.

Eylem tamamıyla; DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TİKB, TKP/ML, EKİM, Devrimci-Yol'un iradesiyle başlatılmış ve sonuçlandırılmıştır. TDP ve PKK tutsakları başında fiilen yer almış, PKK'li tutsaklar eylem komitesinde bulunmasına rağmen sonra eylemden çekilmişlerdir. Ve eylem içerisinde dostane olmayan tavır ve davranışlar sergilemişlerdir.

Bütün hapishaneyi denetimimize alışımla birlikte bir eylem komitesi oluşturulmuştur. Bütün adli ve devrimci tutsakların ihtiyaçları merkezi olarak karşılanmıştır. İhtiyaçlara göre komiteler oluşturulmuş, idare dışında gelişmeler komitelerin sorumluluğuyla çözülmüştür. Hastalanan bütün insanlara sağlık ekibimiz müdahale etmiştir. 7 Eylül tarihinde devrimci tutsakların bulunduğu 3. kısmın girişine sembolik barikat kurularak "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" yazan ypankart asılmıştır. Eylemin diğer bileşeni olan adli tutuklu ve hükümlülerle olan birliktelik ise burası açısından anlamlıdır. Şiper yoldaşlığımız ise kavganın sıcaklığı paylaşılarak daha da pekişmiştir. İçeride bunlar yaşanırken dışarıda ailelerimiz ve dostlarımız bu eylemin en önemli gücü olmuştur.

Bu eylem aracılığıyla şu bir kez daha görülmüştür ki, dünyanın hangi kuvveti olursa olsun devrimci iradeyi, devrimci tutsakları teslim alamaz ve alamayacaktır da. Kazanan yine biz olduk, kazanan devrimci irade oldu...

**Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz!
Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!
Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'ndeki DHKP/C, TKP(ML), TKP/ML, Devrimci-Yol, EKİM, MLKP, TİKB davası tutsakları**

Analar, Babalar, Kardeşler, Dostlar!

Ankara Merkez Kapalı hapishanesi 5 gün boyunca özel timinden komando birliklerine ve çevik kuvvetine kadar yüzlerce düşman gücünün kuşatmasına, düşmanın provokasyon girişimine, saldırı hazırlıklarına ve bunun karşısında yaşanan direnişe tanıklık etti...

Faşist devlet, kontrgerilla ve onun sacayakları bir kez daha işbaşındaydı.

5 gün boyunca yapmaya çalıştıkları tek şey, saldırı zemini yaratmak, güçlülük gösterileri yapmak, devrimci iradeyi dize getirmeye çalışmaktı. Yalan haberlerden karalamalara, tehditlere, tacizlere, saldırı girişimlerine kadar her yolu denediler.

Bütün bu yolların karşısında olan; geçemedikleri ve neyi denerlerse denesinler hiçbir zaman geçemeyecekleri devrimci iradeyle örülmüş barikatlar vardı. Bu barikatları biz yüreklerimizde, bilinçlerimizde, bedenlerimizin her hücresinde örmüştük.

Belki yüzlerceydiler. Belki herşeyleri, her türlü olanakları vardı ellerinde. Ama yine de güçsüzdüler, acizdiler, korkaktılar.

Biz mi? Onlarla ifade ediliyordu sayımız. Üç-beş metrekairelerle ölçülüyordu hareket alanımız. Ne tankımız vardı, ne de topumuz. Ama yine de güçlüydük... Çünkü milyonları temsil ediyorduk. Çünkü haklı ve meşruyduk. Çünkü inançlı ve kararlıydık. Çünkü yaşama, devrime uğruna ölebilecek kadar bağlıydık. Çünkü sizlerle, ailelerimizle omuz omuza, yanyanaydık. Sesimiz sesinize, halaylarımızın zılgıtları birbirine karışıp, güç veriyordu direnişe. Direnişin sıcaklığı ve gücü kaldırmıştı aramızdaki duvarları. Halaylarda omuz omuza, çatışmalarda yanyanaydık. Düşman acizdi. Bu acizliğinden saldırdı sizlere de. Karşısında kaçışanları, ağlaşanları göreceğini zannediordu belki de. Ama o katilleri boğacak olan öfke var ya! Analarımızın öfkesi, ezilenlerin öfkesi... Bir kez daha dikilmişti karşılarına. Bu saldırıyı duyar duymaz öfkemizi "Ailelerimize kalkan elleri kıracağız" diyerek dökmüştük sloganlarımıza. Bir kez daha parçalanıyordu aramızdaki duvarlar. Sizlerin yaktıkları ateşlerin yalımları ulaşıyordu gözlerimize. Attığınız sloganların sesleri ulaşıyordu kulaklarımıza. Ve bunlar yüreğimizdeki ateşe, o kor gibi yanan ateşe körük oluyordu. Her ne koşul ve şart altında olursa olsun direniş ateşinin yandığı her yerde duvarlar parçalanmaya, teslimiyetin boy attığı yerlerde ise duvarlar aşılmaz olmaya mahkumdur. Bu gerçeği direnişimizin gücü bir kez daha ortaya koymuştur.

Evet, güçlüydük... Barikatın başında, hapisanenin her karışında, hapisanenin önünde, siperde yoldaştık; kavga yoldaşıydık. Birliğimiz gücümüz, gücümüz birliğimiz olmuştu bir kez daha. Kavganın, direnişin yalınlığı, sıcaklığı birliğinin mayasını, gücünü çok açık seriyordu gözlerimizin önüne. Dağınıklığımız, parçalanmışlığımız tek bir gücü sevindirirdi; düşmanı... Birliğimiz ise tek bir gücü korkuturdu; o da düşmanı... Korkan düşman, güçlenen biz olduk...

Bir kez daha ailelerimizle, birliğimizle kazanan devrimci irade oldu, biz olduk. Devletin kendi yarattığı fiili durumu devrimci tutsaklara bir saldırı zemini olarak kullanma çabaları boşa çıkartılmıştır. Faşist devletin kontrgerillacı, katliamcı, saldırgan yüzü direniş sürecinde bir kez daha çok net olarak ortaya çıkmıştır. Ama kaybetmişlerdir. Planları, provokasyon girişimleri boşa çıkarılmıştır.

Kinimiz bilenmiştir, öfkemiz bilenmiştir, inancımız daha da çelikleşmiştir.

Tektipleri denediler. Olmadı... Saldırdılar. Olmadı... Kafalarımızı patlatıp, vücutlarımızı parçaladılar. Olmadı... Şimdi de hücrelere sokmak için hazırlanıyorlar. Olmayacak... Biz birlik oldukça, içeride-dışarıda direnişin ateşini büyüttükçe dünyanın hiçbir gücü devrimci tutsakları teslim alamayacaktır. Tek bir kişi dahi kalsak, o tek kişi bedenimizi direniş kalelerine çevirecek ve düşmana hakettiği cevabı verecektir. Dün kazanan bizdik, bugün kazanan biziz, yarın da kazanan biz olacağız.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Ailelerimize kalkan elleri kıracağız!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

DEVRİMCİ YOL, EKİM, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TİKB, DHKP/C davası tutsakları

*Not: 14/09/1998 tarihli görüş günü ailelere okunan ortak açıklamadır.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde devrimci dayanışma

Susurluk kazası ile kamuoyuna gerçek yüzünü göstererek deşifre olan çeteci devlet artık çocukça yöntemlere başvurarak gündemi çarpıtıyor ve halkın düşüncelerini uyuşturmaya çalışarak gülünç duruma düşüyor.

Kendiliğinden teslim olan faşist çete liderleri ve mafyacıları temizlik operasyonu adı altında sanki kendi işbirlikçileri değilmiş gibi tekelci medya aracılığıyla gündemde tutma çabaları ve bunları takiben gündeme gelen yeni sorular var.

İyice deşifre olmuş, şaibeli bir şekilde yakalanan veya teslim olan çetelerden sonra TC devleti çetesiz mi kaldı, yoksa yakalanan çetelerin yerine henüz deşifre olmamış taze filizler mi sürülüyor?

İşte gerçek:

Teslim olmaların ve yakalanmaların ardından ortaya atılan "af" tasarısı TC devletin kendi çetelerini kurtarmak için hazırlamış olduğu planın ilk aşaması olup, diğer yandan yapımı bitmiş ve devam etmekte olan hücre tipi cezaevlerine dönüşümlerin bir başlangıcıdır.

Ekonominin can çektiği, Alevi-Sünni, Kürt-Türk ayrımı yapılarak ırkçı bir politika izleyen TC devleti bir de önüne geçemediği işsizlik ordusu ile kendi terörünü iyice körükleyip insanları suça teşvik eden unsurları meydana getirmiştir.

Her zaman olduğu gibi TC devleti bütün bu olaylardan kendini soyutlamaya çalışmaktadır. Ama nereye kadar?

Ayrıca cezaevlerindeki insanların durumu da içler acısıdır. Bu insanların kişilikleri ellerinden alınarak köleleştirilmeye yönelik baskılar uygulanmaya çalışılmaktadır. Bunun son örneği olarak 5 Eylül 1998 Pazar sabahı saat 05:00 dolaylarında asker tarafından koşuşları arama bahanesi ile girilerek bütün eşyalarımızın sağa sola atılıp kırılarak talan edilmesi, çoğu insanın binbir zorlukla ailesi tarafından gönderilen dolaptaki yiyeceklerinin yerlere saçılarak ayaklar altında ezilmesi, mahkum çantalarından ve koğuş kantininden sigaraların çalınması, hemen ardından 102 adli tutuklunun (bir kısmı her ne kadar mafyacı olsa da amaç bir reklamdır ve ileride yapılacak saldırıların provasıdır) eşkiya yöntemleriyle sürgüne götürülmeleri bardağı taşıran son damla olmuştur. Bu da kaçınılmazı peşinden getirmiştir: **"İSYAN"**

Bireyciliğin aralarında barınmasına izin vermeyen, daima haksızlığa karşı, toplum için mücadele vermiş ve verecek olan devrimci tutsaklarla elele verip tek bir beyin gibi düşünerek tek vücut gibi hareket ederek bizlere karşı yapılan haksızlıkların üzerine kararlı ve korkusuz bir şekilde gittik. 5 gün süren barikat direnişimiz zaferle sonuçlandı ve TC devleti taleplerimizi kabul etmek zorunda kaldı.

Biz adli tutsaklar devrimci tutsaklarla beraberken birçok şeyi öğrenerek içimizde saklı olan cesareti dışarıya çıkartma fırsatını bulup haksızlıklara karşı mücadele etme örneğini sergiledik.

Daha önceleri sadece sempatizan olduğumuz, hatta yanlarında fiilen bulunmaya cesaret edemeyip korktuğumuz insanlarla birlikte mücadele edip TC devletine başkaldırmanın, teslim olmamanın vermiş olduğu "hazrı" tattık.

Değer yargılarımızda bulunan birliktelik, dayanışma ve inanca inanca değer verme öğelerini

daha da ön plana çıkartmıştır. Bir değer uğruna ölümü göze alarak mücadele etmenin aslında ne kadar kolay ve güzel olduğunu gözler önüne sermiştir.

Adli ve devrimci tutsaklar arasındaki birliktelik ayrı bir önem taşıyor bizler için. Aramızda kız kaçıranından soygun yapana, cinayet işleyeninden hırsızına kadar bulunan insanlar işlediği suçu bir kenara bırakarak tek bir düşmana karşı birlik olmaları görülmeye değerdi. Bu tür bir eylem bugüne dek cezaevlerinde hiç yaşanmamıştı. Bu bir "ilk"ti. Artık nasıl hareket edilmesi gerektiğini biliyoruz.

Bütün cezaevlerinde bulunan adli tutsaklardan da aynı tutumu sergilemelerini umuyor ve bekliyoruz.

Eylem sırasında tekelci basın ve medya cezaevi idaresinin yapmış olduğu yalan açıklamaları bir de kendileri ekleyerek sunmuşlardır. Başlayan eylemin gözyaşartıcı bomba ve gaz bombalarıyla sona erdirildiği ve cezaevindeki işleyişin normale döndüğü yolunda gerçek olmayan açıklamalar yapmıştır. Yapılan bu açıklamaların yalan olduğu bir gün sonra yine tekelci medya ve basın tarafından verilen haberlerle ortaya çıkmıştır. Aslında eylem hala devam etmektedir.

Kantin yağmalama diye nitelendirilen olayın iç yüzü:

Cezaevinde bulunan üç kantinden bir tanesi açılarak içindeki mallar sayım yapılarak tutanak tutulmuştur. Herşeyin parası ödenerek mallar alınmıştır. Direniş sonrasında idareyle birlikte tutulmuş olan tutanaktan gerçek anlaşılacaktır.

Küçük ama önemli ayrıntılar

4 nolu kulede nöbet tutan askerler kendi aralarında konuşuyorlar: 1. asker arkadaşına "Bence bu insanlar haklı, helal olsun ne yapsalar yeridir" diyor. 2. asker cevap veriyor: "Sus oğlum manyak mısın sen? Komutan duyacak hem dayak yiyip hem ceza alacağız."

3 nolu kulede nöbet tutan askerlerin komutanı bir astsubay aşağıda atılan sloganlar ve sonrasında söylenen türküler, marşlar ve çekilen halaylara ellerini koyduğu demire vurarak tempo tutuyor.

3 nolu kulede nöbet tutan başka bir asker aşağıda bizlere küfür savuruyor. Bu arada bir rütbeli gelerek "Sana bu insanlara küfür etme hakkını kim verdi?" diyerek askeri tokatlıyor ve kuleden indiriyor.

Bu küçük olaylar da gösteriyor ki TC devletine askerlik yapan veya yapmak zorunda kalan insanlar dahi bazı gerçeklerin farkındalar. Ama müdahale etmekten çekiniyor ve kendilerinde o cesareti bulamıyorlar. Bu gibi genç arkadaşlarımızın kesin tavırlarını ortaya koyarak haksızlıklara karşı mücadele etmeleri ve saflarımıza geçmeleri için çağrı yapıyoruz.

Bizim için çok değerli olan ailelerimiz ve çocuklarımızın geleceği için faşist saldırılara hep birlikte karşı koyup direnelim!

Özgür tutsaklar teslim alınamaz!

Kahrolsun faşist cunta devleti!

Yaşasın sosyalizm!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden Kızıl Bayrak okuru adli tutsaklar 15 Eylül 1998

Bütün inisiyatif işçilere!



İşyeri komitelerinde örgütlenelim!

Kızıl Bayrak